

॥ कोबातीर्थमंडन श्री महावीरस्वामिने नमः ॥

॥ अनंतलब्धिनिधान श्री गौतमस्वामिने नमः ॥

॥ गणधर भगवंत श्री सुधर्मस्वामिने नमः ॥

॥ योगनिष्ठ आचार्य श्रीमद् बुद्धिसागरसूरीश्वरेभ्यो नमः ॥

॥ चारित्रचूडामणि आचार्य श्रीमद् कैलाससागरसूरीश्वरेभ्यो नमः ॥

आचार्य श्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर

पुनितप्रेरणा व आशीर्वाद

राष्ट्रसंत श्रुतोद्धारक आचार्यदेव श्रीमत् पद्मसागरसूरीश्वरजी म. सा.

जैन मुद्रित ग्रंथ स्केनिंग प्रकल्प

ग्रंथांक : १

श्री महावीर जैन आराधना केन्द्र

आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
कोबा, गांधीनगर-श्री महावीर जैन आराधना केन्द्र
आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
कोबा, गांधीनगर-३८२००७ (गुजरात)
(079) 23276252, 23276204
फेक्स : 23276249

Websiet : www.kobatirth.org

Email : Kendra@kobatirth.org

शहर शाखा

आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
शहर शाखा
आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
त्रण बंगला, टोलकनगर
परिवार डाइनिंग हॉल की गली में
पालडी, अहमदाबाद - ३८०००७
(079) 26582355

॥ श्रीजिनाय नमः ॥

॥ श्रीउपदेशचिंतामणिः सटीकः ॥

(कर्त्ता-श्रीजयशेखरसूरिः)

ठपावी प्रसिद्ध करनार—पंक्ति श्रावक हीराबाल हंसराज. (जामनगरवाला)

वीरसंवत्—१४४५. विक्रमसंवत्—१९७५. सने—१९१८.

किं रु.-३-१२-०

श्रीजैनज्ञास्करोदय प्रिन्टिंग प्रेस. जामनगर.

उप-
चिंता

१

॥ श्रीजिनाय नमः ॥

॥ श्रीचारिलविजयगुरुज्यो नमः ॥

॥ अथ श्रोतुपदेशचिंतामणिः सटीकः प्रारज्यते ॥

(कर्ता—श्रीजयशेखरसूरिः)

ठपावी प्रसिद्ध करनार—पंकित श्रावक हीरालाल हंसराज. (जामनगरवाला)

॥ अथ प्रथमोऽधिकारः प्रारज्यते ॥

प्राचीमेकां पुनानामिह सुरसरितं वीक्ष्य कारुण्यधाम्ना । धृत्वा मूर्तीश्चतस्रः परमहिम-
मवता येन गंगाचतुष्कं ॥ आविश्वक्ने चतुर्दिक्समुदितजनताशुद्धये शुद्धवर्ण—व्याख्यावा-
णीवित्तासैः स दिशतु कुशलं श्रीयुगादीशदेवः ॥ १ ॥ सम्यक् पश्यंतमंतःसमवसृतिजुषो य-
स्य रूपस्वरूपं । शक्रं लेखा अशेषा दशशतनयनं नन्वमन्यंत धन्यं ॥ दृष्टुं दृष्टिद्वयेनाखिल-
मपि युगपन्नैव तत्पारयंतः । स श्रीमान् शान्तिनाथः प्रथयतु जविनां जूयसीं सौख्यलक्ष्मीं

उप-
चिंता०

२

॥ १ ॥ सध्यानज्ज्वलने ज्वलत्यविकलं यस्येदानीलब्धवे—देहस्य द्युत एव केवलवधूपाणिग्र-
हं कुर्वतः ॥ तन्वंतिस्म समंततः प्रसृमरा मांगढ्यदुर्वाकुर—श्रेणीकार्यमसौ मुदं वितनुतां श्री-
पाश्वनाथः प्रभुः ॥ ३ ॥ सिध्यंगनोद्गाहविधौ सतृष्णो । निष्णातचेतस्तुरगाधिरूढः ॥ प्रौ-
ढाप्सरःसंहतिगीयमान—गुणः श्रिये वीरवरो जिनोऽस्तु ॥ ४ ॥ जवाब्धिजाताः सुगुणाव-
दाता । वृत्तस्वजावा हृदि पुण्यजाजां ॥ ये हारमुक्ता इव संवसन्ति । दिशंतु तेऽन्येऽपि जि-
नाः सुखानि ॥ ५ ॥ ये बीजमात्रां त्रिपर्दीं निधाय । मनोऽवनौ बुद्धिजलेन सिक्त्वा ॥ चि-
त्रं क्षणात्कोटिगुणामकार्षु—स्तन्वंतु तोषं गणधारिणस्ते ॥ ६ ॥ उष्ट्रहृदे दशनदोतिमृणाल-
जाले । सर्वज्ञवक्त्रकमले विमले लुलंती ॥ या राजते कलरवा किल वारलेव । धत्तां प्रबोध-
पटुतां श्रुतदेवता सा ॥ ७ ॥ यत्पाणिपद्मपरिशीलनया कयाचि—दशमोपमोऽप्यहमुपेत्य सदा-
कृतित्वं ॥ पूजां जनादधिगतोऽस्मि धृतप्रतिष्ठ—स्तस्मै नमः स्वगुरवे वरसूत्रधर्त्रे ॥ ८ ॥ बा-
लोऽपि यद्वाक्यकरावलंबात् । प्रगल्भगम्येऽध्वनि मंदमंदं ॥ पदं दधानोऽस्मि दिशंतु नात-
प्रायाः प्रियं प्राक्तनसूरयस्ते ॥ ९ ॥ परापवादिषु भृशं सशंका । मनोवचःकर्मसु निष्कलंकाः ॥

उप-
चिंता०

३

अपि त्रिलोकीमधमर्णयंतः । स्वीयोपकारैर्विलसंतु संतः ॥ १० ॥ यद्वा — ये निस्सारमपास्य
दूषणगणं गृह्णन्ति सारान् गुणां—स्ते लोचोपहृताशया मतिमतां स्तुत्याः कथं साधवः ॥ ल-
ब्ध्वा ये परवृत्तमुज्जितगुणा गाढाग्रहाद् दूषणे । ते संतोषसमुज्ज्वलाः खलु खलाः खेद्वन्ति
चित्ते सतां ॥ ११ ॥ संतोऽप्यसंतोऽपि कृतिं परस्य । श्रुत्वा शिरः स्वं परिधूनयन्ति ॥ पूर्वेऽह-
चिन्तादपरे त्वरुच्या । कथं त्विदं चर्मदृशो विदन्ति ॥ १२ ॥ तस्मादसाधुष्वपि मुक्तरोषः । शां-
ताशिवो देवगुरुप्रसादात् ॥ प्रस्तौमि वृत्तिं स्वकृतोपदेश—चिंतामणिग्रन्थवरस्य सोऽहं ॥ १३ ॥
इह किल सकलकलावज्जनमनःकमनीयं तत्तत्त्रिभुवनैश्वर्यादिसंपन्निबन्धनतयात्यन्तरमणीयं
दुरुत्तारसंसारकांतारसंचारजनितापत्तापनिर्वापणनिपुणद्वयं सामग्रीसमग्रतया प्रतिहतप्रत्य-
वायं कदपदुममिव कथंचिन्मानवज्वमधिगम्य सम्यक्तत्फलस्वादकदपे निर्विकदपेन मनसा
धर्मकर्मण्येव प्रवर्तते संतः । तच्च दूरितदुरंतदुरितावेशान्निवारितनरकादिक्लेशान् गुरूपदे-
शान् विना मेघाविनापि नाधिगम्यते. उक्तं च—विना गुरुन्यो गुणनीरधिज्यो । जानाति
धर्मं न विचक्षणोऽपि ॥ निरीक्षते कुत्र पदार्थसार्थं । विना प्रकाशं शुजलोचनोऽपि ॥ १ ॥

उप-
चिंता०

४

ते चोपदेशा विप्रकीर्णतया बहुशः श्रुता अपि प्रायः श्रोतृजिरग्रथितकुसुमानीव न संग्रही-
तुं शक्यन्त इति श्रोतृणामध्येतृणां चोपकाराय स्वस्य च स्मरणाय चतुरधिकारोपनिबद्धं पर-
स्परसुसंबद्धं धर्मोपदेशरूपमुपदेशचिंतामणिनामप्रकरणं प्रारब्धते, तत्प्रारंभे च संबंधाजिधेय-
प्रयोजनमंगलानि वाच्यानि. यदाहुः—संबंधजिधेयपद—यणाइं तह मंगलं च सत्तमि ॥
सीसपवित्तिनिमित्तं । निबिग्घत्तं च चिंतिज्जा ॥ १ ॥ तत्रापि प्रथमं मंगलमजिधातव्यं त-
न्मूलत्वाद्वास्त्रप्रवृत्तेः. इह यद्यपि निस्तुपसुखप्रदानप्रत्यक्षं सकलमपि धर्मशास्त्रं स्वयं मंगलं,
तथापि प्रकृतिपेशलः सहकारफलरसः शर्कराक्षोदमिव विशेषतो मंगलाजिधानमर्हत्येव. य-
दाह महाभाष्यं—तं मंगलमाईए । मज्जे पज्जंतए य सत्तस्स ॥ पढमं सुत्तत्ताविग्घ-पारग-
मणाय निदिठं ॥ १ ॥ तस्सेव य थित्तत्तं । मज्जिमयं अंतिमंपि तस्सेव ॥ अब्बोठित्तिनिमि-
त्तं । सिस्सपसिस्साइवंसस्स ॥ २ ॥ तत्र प्रथमं शिष्टतमपरियालनाय श्रोतृप्रवृत्तिनिमि-
त्तं च विघ्नसंघातघातनघनतरोन्मादमादिमंगलमाह—

॥ मूलम् ॥—तिहयरे जयवंते । परमगुरुगुरुयअइसयसमिद्धे ॥ धम्मपहपत्तवरसिरि-

उप-
चिंता०
५

महिंदवंदियगुणे वंदे ॥ १ ॥ व्याख्या—वंदे नमामि. उत्तमपुरुषैकवचननिर्देशादहमिति क-
तृपदमयुक्तमपि गम्यते. कान् कर्मतापन्नानित्याह—तीर्यते संसारवारिधिरनेनास्मादस्मिन्नि-
ति वा तीर्थं, यद्वा त्रिषु सम्यग्दर्शनज्ञानचारित्र्येषु तिष्ठतीति त्रिस्थं, अथवा कोपतापोपश-
ममृणोद्भेदकर्ममलापगमरूपा अव्यतीर्थापेक्षया त्रयोऽर्थाः प्रयोजनानि यत्र तत् त्र्यर्थं, स-
र्वत्रापि चतुर्विधं गव संघः, यथोत्पादव्ययध्रौव्यरूपा अर्था अजिघ्रेया यत् तदर्थं छादशांगं,
तदर्थत्वात्संघोऽपि त्र्यर्थमित्युच्यते. तद्धेतुताह्नीलानुलोम्यतः कुर्वतीति तीर्थकरास्त्रिस्थकरा-
स्त्र्यर्थकरा वा, हेतुनह्नीलानुकूलेति सूत्रेण टक्प्रत्ययः. तत्र हेतुत्वमर्हतां तीर्थस्य करणे
स्फुटमेव, यथा यशस्करी विद्येति. तथा विपाकावस्थाप्राप्ततीर्थकरनामकर्मोदयात्केवलज्ञान-
मासाद्य सुरासुरनरेश्वरनिकरपूरितायां पर्षदि सर्वैरपि जिनेश्वरैरवश्यं धर्मदेशनां विधाय तो-
र्यं प्रवर्तितव्यमिति. ताह्नील्यमप्युपपन्नमेव, आनुकूल्यं तु जगवतां तीर्थविषयं, तथा कथंच-
न प्रवर्तते यथा कृतकृत्या अपि धर्मदेशनासदसि नमस्तीर्थयित्युक्त्वा न सिंहासनं समाध्या-
सते, न चानुकूल्यं विना पुंस्त्रीतरुणवृद्धसहसहसत्त्वानुगुणोत्सर्गापवादविधिना तीर्थप्रवर्ति-

उप-
चिंता०

६

नी धर्मदेशनाप्युपपद्येत. तीर्थकरानिति बहुवचनं चूतजवद्वाविचारतैरावतादितीर्थकरसंग्रहार्थं. तीर्थकरत्वं स्वस्वतीर्थप्रवर्तनात्परतीर्थिकानामप्यस्तीति व्यवहेदार्थमाह. ' भयवंतेति, ' उक्तं च—जगोर्ज्ज्ञानमाहात्म्य—यशोवैराग्यमुक्तिषु ॥ रूपवीर्यप्रयत्नेष्वा—श्रीधर्मे श्वर्ययोनिषु ॥ १ ॥ इत्यर्कयोनिवर्जं संगतेऽपि द्वादशार्थत्वे विशेषणस्य व्यवहेदकत्वान्यथानुपपत्तेरिह जगदशब्दो ज्ञानार्थो ग्राह्यः, जगो ज्ञानं विद्यते येषां तान् जगवतः केवलज्ञानिन इत्यर्थः. अत्राह—ननु जगदशब्दस्य ज्ञानमात्राभिधायकत्वाद्धिशेषस्य सामान्यतो ज्ञानित्वमवगच्छामः, न पुनः केवलज्ञानित्वं, सामान्यज्ञानं हि कया कयाचित्कलया परतीर्थिकाणामपि विद्यत एव. ततस्तद्व्यवहेदयोपादीयमानमेतद्धिशेषणं न स्वसाध्यं लाभयितुमीष्टे इति. नैवं, इह नित्ययोगे मतुप् प्रत्ययस्य विधानात्. नित्ययोगश्चात्मना सह केवलज्ञानस्यैव संगच्छते, तद्धि सकलस्वावारककर्मनिर्मूलनेन लब्धात्मलाजं सन् न पुनः प्रतिपतति, प्रतिपतंति शेषाणि च ज्ञानानि. द्वायोपशमिकत्वात्केवलिनोऽपि केचिन्मूकाः केचित्कालमंतकृतश्च जवंति, ते च घटदीपवत्स्वात्मानमेव प्रकाश्य निःश्रेयसमाश्रयंतो नोपदेशदानादिना परानुग्रहकमा इत्याह.

उप
चिंता०

७

‘ परमगुरुत्ति ’ गृणंति सम्यक्तत्त्वमिति गुरवः. परमाश्च ते गुरवश्च परमगुरवस्तान् परमगुरु-
न्. परमत्वं च सम्यग्जीवाजीवादिसत्त्वरूपत्वप्ररूपणेन परतीर्द्धिकापेक्षया ज्ञव्याज्ञव्यत्वादि-
संदेहसंदोहापनोदेन ठद्वस्थापेक्षया वा, एवंविधाश्च निरतिशयाः सामान्यकेवलिनोऽपि स्युः.
लोके च प्रायः प्रकटातिशय एव वक्ता श्रोतृणामादेयवचनो ज्ञवतीति तद्विशेषणमाह. ‘
गुरुयश्चसयसमिद्धेति ’ गुरव एव गुरुका अत्यद्भुतत्वान्महांत अतिशयाश्चत्रचामरचामीकर-
प्राकारपरिषद्गर्मचक्रशक्रपूजादयस्तैः समृद्धान् संपन्नान्, न चैते सामान्यकेवलिनां संज्ञवं-
ति, तीर्द्धकरकर्मविपाकावस्थायामेव तद्भावात्. यदुक्तं कटपभाष्ये— तिष्ठथरनामगोयस्स ।
। खुयछा तह य चेव साज्जवा ॥ धम्मं कहेइ अरिहा । पूयं वा सेवए तं तु ॥ १ ॥ ननु
धर्माधिकारे प्रप्तुते चित्रमात्रफलया परमार्थसाधनंप्रत्यकिंचित्कर्या किमनयातिशयवर्णनया ?
नैवं, सातिशयो वक्ता श्रोतृणामादेयवचनः स्यादिति प्रागेव प्रतिपादितत्वात्. श्रूयते चचे-
तश्चमत्कारिणी महतामतिशयस्फातिमालोकमाना निबिराजिमाना अपि शिवेन्द्रचूतिप्रभृत-
यो गलितगर्वग्रंथयः. सम्यक्त्वं प्रपन्नाः श्रीगौतमदीक्षिता च तापसानां पंचशती जगवदति-

उप-
चिंता०

७

शयवीरुणादेव कृणात्केवलज्ञानमानंच. किंच पुण्यप्रपंचप्राप्त्यानर्हदतिशयानाकर्णयंतः सक-
र्णा अहो! ईदृशि धर्मकल्पद्रोः फलानीति प्रत्युत धर्मकृत्येषु व्याप्रियेरन्निति. ततः किमु-
च्यते? अतिशयवर्णनया किंचित्करीति. ननु यथाहं शास्त्रं करोमीत्युक्ते स एव वक्ता विव-
क्षितशास्त्रस्य कर्ता प्रतीयते, नान्यः कोऽपि, तथाहं तीर्थकरान् वंदे इति जवदुक्तयुक्त्या
त्वमेव तीर्थकरान् वंदसे नापरः कश्चित्तानवन्दिष्टेति बलादाकृष्टमिवायातमिति पराजि-
प्रायमाशंक्य तेषां त्रिजुवनवन्द्यतासूचकं विशेषणमाह. ' धम्मपहेत्यादि ' धरति दुर्गतौ प-
तंतं जंतुजातमिति धर्मः, तस्य प्रथया ज्ञावनाजनितेन विस्तारेण प्रजया वा प्राप्ता वरा सा-
मानिकादिदेवापेक्षया प्रधाना श्रीः स्वर्गाधिपत्यलक्षणा यैस्ते धर्मप्रज्ञाप्राप्तवरश्रियः, ते च
महेंद्राश्च शक्रादयस्तेर्वदिताः, वडुङ्गु स्तुत्यजिवादनयोरिति वचनात्. स्तुता गुणा धैर्योदा-
र्यस्वयंबुद्धत्वादयो येषां ते तथा तान्. इह यद्यपि त्रिजगतः स्वर्गप्रधानात् स्वर्गाधिपैश्च ज-
गवद्गुणग्रामस्य स्तुत्वात् त्रिजगतापि स स्तूयत इति बलादाक्षिप्तं, तथापि यथा साक्षादु-
च्यमानं चारिमाणमावहति, न तथा क्षेपेणेति. इदमेव विशेषणं जग्यंतरेण व्याख्यायते—

उप-
चिन्ता०
ए

धर्मस्य सुकृतस्य धनुषो वा प्रज्ञया प्राप्ता वरा प्रधाना श्रीः करितुरगादिरूपा यैस्ते च ते महेंद्राश्च जूपतयस्तैर्वदितगुणान् . यद्वा धर्मप्रज्ञया प्राप्ता वरा श्रीर्जवनाधिपत्यरूपा यैस्ते च तेऽहोन्द्राश्च नागपतयस्तैर्वदितगुणान् . असुरकुमारादीनामप्यधोलोकवासित्वेऽर्हीन्द्रोपन्यासोऽधोलोकस्य नागलोक इति रुढिवशात् . मकारोऽलाक्षणिकः . एवं च सुरासुरनरैर्द्रवदितान् तीर्थकरान् विकटशकटगम्ये वर्त्मनि शकटिकासंचरणन्यायेनायमपि जनो बन्धमानो न नोद्यतामापद्यतेति . इह सर्वमपि दैवतं चतुरतिशयोपेतमेव चतुराणां मनो धिनोतीत्यत्राप्यतिशयावतार एवं जावनीयः, तद्यथा—‘ जयवन्ते ’ इति विशेषणेन ज्ञानातिशयोऽजिहितः, ‘ परमगुरु ’ इत्यनेन वचनातिशयः, गुरुन्यः ‘ अइसए ’ इत्यादिनापायापगमातिशयः, घातिकर्मारातिध्वंसं विना जिनानामपि यथोक्तातिशयानामनुत्पादात् . धम्मपहेत्यादिना पुनः पूजातिशयः साक्षादुक्तः . अत्राह कश्चित्—नन्वर्हत इव सिद्धादयोऽपि परमेष्ठिनो मंगलजूताः . यदाह—एसो पंचनमुक्कारो । सबपावप्पणासणो ॥ मंगलाणं च सब्वेसिं । पढमं होइ मंगलं ॥ १ ॥ ततः पंचस्वप्यमीषु स्वस्वस्थाने प्रधानेष्वपि कोऽयं हंत कदाग्रहो यत्पृथक्क-

उप-
चिंता

१०

त्याहंत एव प्रणिधीयंते? अलोच्यते—अर्हद्ग्रहणे सिद्धादयोऽपि गृहीता ग्व तदुनुयायि-
त्वात्तेषां. तथाहि—अर्हदुक्तैः सम्यग्दर्शनादिभिः सिद्ध्यन्ति स्मेति सिद्धाः. अर्हदुक्ते आ-
चारे साधव इत्याचार्याः. अर्हन्मूलस्य द्वादशांगस्याध्यापकत्वादुपाध्यायाः. अर्हदुक्तमेव कि-
याकलापं साधुवंतीति साधवः. एवं चार्हदनुवर्तकानामेषामर्हन्नमस्कारे नमस्कारः सिद्ध ए-
व. महाराजप्रसादने सकलतत्परिब्रजप्रसादनवत्. तथापि यदि पृथक्पृथक् सिद्धादिनमस्का-
राणां शुश्रूषाकुतूहलं तव चेतश्चटुलयति तदा शृणु सावधानीञ्चूय? यथा चूय इमामेव गा-
थां शेषपरमेष्ठिपद्मैर्व्याचक्ष्महे, तद्यथा—‘ जयवंतेति ’ शैलेशीकरणांत्यक्षणे जवः संसारो-
वांतो यैस्तान् जववांतान् सिद्धान् वंदे, जातिकालसुखादेरिति सूत्रेण बहुब्रह्मै क्तांतेन स-
मासः. कथञ्चूतान्? ‘ तिष्ठयरेत्ति ’ तीर्थकराः संतो ये सिद्धाम्ते तीर्थकरास्तान्. एतदती-
र्थकरादिसिद्धोपलक्षणं, तथा सुखायुर्ज्ञानरूपादिभिः शेषजीवापेक्षया परमा प्रकृष्टा, अनु-
सरविमानवासिनो देवास्तेज्योऽपि गुरवो महान्तस्तदुपरिवर्तित्वात्, तान् परमगुरुन्. तथा
‘ गुरुएत्यादि ’ गुरुता प्रौढिमा, तथा हेतुचूतयाऽविषयं ब्रह्मस्थनामगोचरं शं सुखं तेन रुद्धान्

उप-
चिंता०

११

आढ्यान् . तथा ' धम्मपहेत्यादि ' धर्मप्रज्ञाप्राप्तवराश्रियश्च ते महेंद्राश्च धर्मप्रज्ञाप्राप्तवरश्री-
महेंद्राः, प्रधानेनैव व्यपदेशो जवतीति महेंद्रग्रहणं, तैर्वदिताः स्तुता गुणा अनंतज्ञानानं-
दत्वादयो येषां ते तथा तान् . लोके हि यस्याः श्रियो निश्चया श्रीमंतः सुखानि जुंजते, पू-
र्वं तावत्सैव विनश्चरी धर्मजनितत्वात्तत्तद्द्वये च तस्याः क्षीयमाणत्वात् . सिद्धानां पुनः सु-
खं पुण्यपापद्वये जीवस्वरूपत्वादकृत्रिममिति न कदाचित्क्षीयते, ततो युक्तं महेंद्रा अपि त-
द्गुणान् स्तुवंतीति सिद्धपक्षः . अथाचार्यपक्षः- ' परमगुरुत्ति ' परमाश्च ते गुरुवश्चाचा-
र्याः परमगुरुवः, परमत्वं च सम्यक्तत्वरूपणेन कलागुर्वाव्यपेक्षं तान् परमगुरुन् धर्माचार्या-
न् वंदे . कीदृशान् ? तीर्थस्य प्रवचनस्य करा इव कराः, यथा हि करव्यापारेण पुरुषः परोप-
कारादिषु प्रवर्तते, एवमाचार्यबलेन तीर्थमपि परप्रबोधादिषु, अत एव जगवत ऐश्वर्ययुक्ता-
न्, तीर्थकरस्थानीयत्वादीश्वरत्वे हि केनापि विशेषणेन जवितव्यमेवेत्याह, गुरुकाः सामा-
न्यस्यापेक्षया महान्तो येऽतिशया जक्तपानादयो विशेषास्तैः समृद्धान् . यदागमः—जत्ते पा-
णे शुवाण—पसंसणाहृणपायसाए य ॥ आयरिए अइसेसा । अणइसेसा अणायरिए ॥१॥

उप-
चिंता०
१२

जक्तपानाद्यतिशये हि देहे कश्चन शोचासंज्ञारः समुज्जृम्भत एवेत्याह—‘ धम्मपहेत्यादि ’
धर्माय साधुधर्म्या, तां धर्म्यां प्रभां प्राप्ता वरा श्रेष्ठा श्रीः शारीरिकी शोचा येषां ते धर्म्य-
प्रज्ञाप्राप्तवरश्रियः, लोका हि विशिष्टजक्तपानाद्यैरुद्भिन्नां शरीरशोभां प्राप्य कंदर्पदपोद्भवना-
दिपापेषु प्रवर्तते. श्रीगुरवस्तु पुष्टवपुष्टया बहुविहारकारित्वादक्लेशदेवनादानाच्च धर्मप्रज्ञा-
मेव प्रथयेयुः, न चैतद्विशेषणमनुपपन्नं शरीरसंपदा षट्त्रिंशत्सूरिगुणांतः पठितत्वात्. य-
ष्ट्यवहारः—आरोहपरीणाहे । तह य अणोत्तप्पया सरीरम्मि ॥ पक्खिपुण्णंदिण्हिं । थिर-
संघयणो उ बोधवो ॥ १ ॥ यत एवं सश्रीकदेहास्तत एव महेंद्रैर्जूपैरपि तद्रूपनिरूपणविक-
सितनयनैस्तद्वचनपीयूषपानप्रीणितश्रुतिपटलैः पाटलिपुत्रे श्रीवज्रस्वामिवद्वन्दिता हृदयांतर्ब-
दीकृताः स्थापिता गुणा येषां ते महींद्रवंदितगुणाः, ततः पूर्वपदेन कर्मधारयस्तांस्तथा. अ-
थोपाध्यायपक्षः—‘ जयवंतेति ’ वाशब्दो विकल्पार्थः, ततो वेति विकल्पमंतयति मनः-
स्थैर्यनिष्ठां नयतीति वांताः साधवो भूताः पीयूषेण पूरिता वांता यैस्तान् भूतवांतानुपाध्या-
यान् वंदे. कीदृशान्? तीर्थेन द्वादशांगेन तरो बलं येषां ते तीर्थतरसस्तान्. तथा परमः

उप-
चिंता०

१३

प्रकृष्टो गुरुराचार्य एव येज्यस्तान् परमगुरुन् . आचार्येज्योऽमीषां द्वितीयस्थानवर्तितः तु . प्रवर्तकादिपदानां च तदधोक्षणनात् . यदुक्तं—आयरिअउवज्जाए . पवत्तथेरतहेव णि . ए इति . तथा गुरुताया आचार्यत्वस्य योग्यैरतिशयैः सूत्रार्थावबोधकत्वाद्यैर्विशेषैः समृद्धान् . यदागमः—सम्मत्तनाणसंयम—जुत्तो सुत्तुत्तुत्तुभयविहिन्नू ॥ आयरियणाणजोतो । सुत्तं वाए उवज्जाउ ॥ १ ॥ तथा धर्मपथे धर्ममार्गे पात्राणि साधवो वराः प्रधानाः त्रिधां लब्ध्मीनां ये महोत्सवास्तेषामिंद्रा नायका वरश्रीमहेंद्राः श्रीमंतस्तैः साधुजिः श्रीमद्भिश्चेत्यर्थः . वंदिताः स्तुता गुणा ज्ञाननयनोन्मीलकत्वादयो येषां ते तथा तान् . धर्मपथपात्रवर-श्रीमहेंद्रवंदितगुणान् . अथ साधुपक्षः—जगो वैराग्यं तद्विद्यते येषां तान् जगवतः साधून् वंदे . कथञ्चूतान् ? तीर्थेषु लोकरूढ्या स्थावरेषु जंगमत्वाद्भवतृत्वाच्च वरान् श्रेष्ठान् . यदाहुः—तीर्थं पुनाति कालेन । सद्यः साधुसमागम इति . तथा परमः प्रकृष्ट आराध्यत्वाद् गुरुर्येषां तान् परमगुरुन् . तथा गुरुका अतिज्या आमर्षौषध्याद्या लब्धयस्तैः समृद्धान् . संज्ञाव्यते हि सम्यक्साधुत्वे लब्धिप्राप्तुर्जावः , तथा धर्मप्रथायाः पात्राणि धर्मप्रथापात्राणि , न तु न-

उप-
चिंता०
१४

हादिवत् केवलकीर्तिपात्राणीति ज्ञावः. तथा आस्तामितरैर्जनैः, वरश्रीनिर्महेंद्रैरपि नन्दिषे-
णादिवद्भदिता गुणा येषां ते वरश्रीमहेंद्रवन्दितगुणास्ततः पूर्वपदेन कर्मधारयस्तांस्तथा. एवं
पञ्चपरमेष्ठिपदैर्विवृतायामस्यां गाथायां कश्चिदाह—ननु यत्प्रसादादुपलब्धा अमी पञ्च पर-
मेष्ठिनः, समवगता जीवादयः पदार्थाः, आसादितं बोधिरत्नं, उन्मीलितं विवेकलोचनं ता-
नंतरंगोपकारिणः स्वगुरून्प्रणिदधानेन किं नाम प्रणिहितं त्वया? अत्रोच्यते उत्तरं—पर-
मबांधव! सत्यं वदन्नसि, शिष्याणां हि मुख्यवृत्त्या गुरव एव प्रणिधेयाः, न हि मम पितृ-
ज्यामधिकप्रसादाः सद्गुरुपादाः क्लृप्तमपि मुञ्चन्ति चेतः, अत्रार्थे प्रकटगुरुनामधेया साक्षि-
णीयमेव गाथा, तद्यथा—‘ धम्मपहेत्यादि ’ धीरोदात्तचारित्र्याः श्रीधर्मप्रज्ञसूरयस्तेन्यः प्रा-
प्तवरा लब्धगन्नाधिपत्यप्रसादाः ‘ सिरिमहिंदित्ति ’ पदैकदेशे पदसमुदायोपवारात् श्रीमहें-
द्रप्रज्ञसूरयस्तैश्चिरसंचितत्वेन वंदिताः पुंजीकृता ये गुणा ज्ञानदर्शनादयस्तान् वंदे स्तवीमि.
इह पदादिव्यतिरेकेण केवलगुणवन्दनं शरन्निशावसरलब्धप्रसरशशधरकरनिकरनिर्मल । श्री-
गुरूणां गुणाः परमां प्रौढिं प्राप्ता इत्यावेदनार्थं गुणा एव तत्त्वतः प्रणिधेयाः, न कस्यापि व-

उप-
चिंता०

१५

पुरिति ज्ञापनार्थं च. कथञ्चूतान् तान्? सामान्येन त्रिषु ज्ञानदर्शनचारित्र्येषु तिष्ठंतीति त्रि-
स्थाः, प्रकृष्टास्त्रिस्थास्त्रिस्थतरास्तान्, तथा ज्वरंतिस्म प्रस्तावात्साधुमनांसि पूरयंतिस्मेति भू-
तवंतः. तथा परं प्रकृष्टं यथा ज्वति ज्वलज्ज्वलनकराद्येऽपि कलिकाले स्वयशःपरिमलवि-
स्तारणेनागुरुनिवागुरुन्. तथा गुरुकाः प्रकर्षप्राप्ता अतिक्रान्ता शतमिति संख्या यैस्तेऽति-
शक्ताः, शमः कषायजयस्तेनेद्धाः प्रवृद्धाः, उपशमसमेता हि गुणा गरिमाणं दधति, तत्प्र-
धानत्वाच्चामण्यस्य, ततो छंदः, तान् गुरुकातिशतशमेद्धान्. तन एवंविधान् परमगुरुणां
श्रीमहेंद्रप्रज्ञसूरिपादानां गुणान् स्तवीमीति संतंकः. अनेन स्वस्य तन्निष्ठपरमाणुता प्रति-
पादिता दृष्टव्या. ॥ १ ॥ एवमिष्टदेवगुरुनन्निबन्धायास्य शास्त्रस्योपदेशरूपत्वादुपदेशानां च
वाङ्मयत्वादुचितं वाक्प्रणिधानमाह—

॥ मूलम् ॥—पुब्ववहा पुष्पपया । तिमग्गगा सायरे ठिया सम्मं ॥ अवण्णेउ पावपंकं ।
जिनवाणी तियससरियव ॥ २ ॥ व्याख्या—रागादिजेतृत्वाज्जिना अर्हंतस्तेषां वाणी पापं
ज्ञानावरणाद्यसत्कर्म तदेव सज्जतिगमनविघ्नत्वान्निर्मलस्यात्मनः कलुषीकरणाच्च पंकः कर्ममल-

उप-
चिंता०

१६

स्तं प्रकरणकर्तुः श्रोतुश्चापनयतु. आशिषोऽर्थेऽत्र पंचमी. वक्तुर्वीतरागत्वेन तद्वाचोऽपि तद्भू-
पत्वात्ततः पापपंकापनयनाशंसनं वृद्धैवेति चेन्न जक्तिवाक्यत्वादस्य तद्भक्तेश्च कर्मनिर्जराहेतु-
त्वेनेष्टकार्यसिद्धेरवश्यं जावित्वात्. यदागमः—जत्तीइ जिनवराणं । खिज्जंति पुब्संचिया
कम्मा ॥ केव ? त्रिदशसरिदिव, तिस्रो जन्मयौवनच्यवनरूपा दशा अवस्था येषां ते त्रिद-
शा देवास्तेषां क्रीणागुपयोगित्वात्सरिन्नदी रूढ्या गंगा, यथा सा मज्जनादिना जनानां पं-
कमपनयतीति. कद्रंजूता जिनवाणां ? पूर्वाण्युत्पादादीनि पंथा मार्गो यस्या सा पूर्वपथा,
द्वादशांगीगतत्वेऽप्यस्याः पूर्वपथत्वज्जननं पूर्वाणां प्राधान्यख्यापनार्थं तथा पुण्यहेतुत्वात्पु-
ण्यानि सर्वस्ववृद्धणयोगात्पूर्णानि वा पदानि विजक्त्यंतानि यस्यां सा पुण्यपथा पूर्णपदा वा.
त्रिजिः सम्यग्दर्शनज्ञानचारित्ररूपैरुत्पादव्ययत्रौढ्यरूपैर्वा मार्गैर्गच्छतीति विमार्गगा. तथा स-
म्यक्सामस्त्येन सादरेऽप्रमत्ते स्थिता. इयं हुच्चरणक्षणे क्षणमात्रं प्रमादिष्वप्यवतिष्ठते.
न पुनः सामस्त्येन सर्वकालमिति सम्यग्ग्रहणं. त्रिदशसरित्पथं पूर्वस्यां दिशि पंथा
प्रवाहमार्गो यस्याः सा पूर्वपथा, पद्महृदाजिर्गतायास्तस्याः प्रथमं त्रयोविंशानि पंचयोज :

उप-
विंता०

१७

शतानि यावत्पूर्वाजिमुखं प्रवृत्तेः, पुण्यानि जिनचक्रधराद्यभिषेकोचितत्वात्पवित्राणि पयांसि
यस्याः सा पुण्यपया, त्रिनिर्माणैः स्वर्जूर्नुवो रूपैर्गच्छतीति त्रिमार्गगा, लोकरूढ्या विशेषणमि-
दं. सागरे समुद्रे सम्यक्सामस्त्येन स्थिता, यद्यपि तटासन्नशाखेयादिसेकार्थं कुटुंबिचिरा-
हृतं गंगाजः क्वचित्कणं तिष्ठति, तथापि सामस्त्येन सागर एवेति ज्ञावः, ईदृग्विशेषणाः
शीतादयोऽपि सरितः संति, बृहत्प्रमाणाश्च ताः, परं सन्निहितत्वाद्भरतानां जनानां गंगै-
वोपयोगिनीति गंगाग्रहणं कृतं. अनेन गाथाद्वयेनादिमं मंगलमभिहितं, मध्यमंगलं तु जि-
नपूजावसरे जिननामग्रहणेन, अंत्यमंगलं तु ' जाव सिरिवीरतिष्ठमिति ' गाथायां श्रीवीर-
जिननामग्रहणेन वक्ष्यते. एतच्चैवं त्रिषु स्थानेषु स्थितं गृहमिव समग्रमपि शास्त्रं द्योतयन्नि-
र्विघ्नसूत्रार्थपारप्रापणादिप्रयोजनजातं साधयति. ॥ १ ॥ अथ काकदंतपरीक्षावन्निरजिधेयं
शास्त्रं न श्रोतृणां प्रवृत्तिनिमित्तं जवतीत्यभिधेयाभिधित्सयाह—

॥ मूलम् ॥—चित्तियसुहयं सुहयं । जणाण सुरसङ्गसंगयं बोद्धं ॥ गुरुवयणेणं चिंता-
माणिव उवणससारमहं ॥ ३ ॥ व्याख्या—अत्र शास्त्रेऽहमुपदेशसारं वक्ष्ये भणिष्यामीत्यभि-

उप-
चिंता०
२०

वा न हंतव्या इति घोषणात्. यदाचारांगसूत्रं—जे य अर्हया जे य पन्निपुन्ना जे य आग-
मिस्सा अरिहंता जगवंतो सव्वे ते एवमाइस्कंति, एवं जासंति, एवं पन्नवंति, एवं परूवं-
ति, सव्वे पाणा सव्वे जूया सव्वे जीवा सव्वे सत्ता न हंतव्वेत्ति. प्राणा द्वित्रिचतुः प्रो-
क्ताः । जूताश्च तरवः स्मृताः ॥ जीवाः पंचेन्द्रियाः प्रोक्ताः । शेषाः सत्त्वा उदीरिताः ॥ १ ॥
हितोऽपि कश्चिद्वरिद्र इव न किंचिदातुं क्षमः स्यादित्याह. सर्वासां लब्धिः क्लीनां हेतुः का-
रणं, धर्मजन्यत्वात्तासां. इह लब्धय आसर्ग्येष्वध्याद्याः, क्लृप्त्यस्तु करितुरगाद्या अनेकविधाः.
दानशौलोऽपि कश्चित्तथाविधेन्यवन्न परस्यारिष्टजंजनः स्यादित्याह. उपसर्गवर्गं प्राणिनां स्व-
परकृतपीडाकदंबं प्रणाममित्रवन्निरुपद्रवस्थानदानतो हरन्तीत्युपसर्गवर्गहरणः. एवंविधोऽपि
कश्चित्स्वयं सौशील्यादिगुणहीनः स्यादित्याह—गुणाः शीलसत्यसत्त्वादयस्त एव परमरमणीय-
त्वान्मणयस्तेषामाधारत्वाद्भक्तकर इव रत्नाकरः, अनेन सर्वजगजंतुजातजीवातुः सर्वसमृद्धि-
हेतुः सर्वोपसर्गवर्गहरणः स्वयं च सर्वगुणाधारोऽयं धर्मः सार्वज्ञोम इव शेषपुरुषार्थेषु विद्वा-
जते, तेषां सामन्त्येनैतद्व्यवहारायोगात्. ॥ ५ ॥ न चैतन्मयैवोच्यते, किंतु समग्रैरपि विद्वा-

उप-
चिंता०

१७

शतानि यावत्पूर्वाञ्चिमुखं प्रवृत्तेः, पुण्यानि जिनचक्रधराद्यभिपेकोचितत्वात्पवित्राणि पयांसि
यस्याः सा पुण्यपया, लिजिर्मागैः स्वर्जूर्जुवो रूपैर्गच्छतीति त्रिमार्गगा, लोकरूढ्या विशेषणमि-
दं. सागरे समुद्रे सम्यक्सामस्त्येन स्थिता, यद्यपि तटासन्नशाखेयादिसेकार्थं कुटुंबिजिरा-
हृतं गंगाजः क्वचित्क्षणं तिष्ठति, तथापि सामस्त्येन सागर एवेति जावः, ईदृग्विशेषणाः
शीतादयोऽपि सरितः संति, बृहत्प्रमाणाश्च ताः, परं सन्निहितत्वाद्भारतानां जनानां गंगै-
वोपयोगिनीति गंगाग्रहणं कृतं. अनेन गाथाद्वयेनादिमं मंगलमजिहितं, मध्यमंगलं तु जि-
नपूजावसरे जिननामग्रहणेन, अंत्यमंगलं तु ' जाव सिरिवीरतिष्ठमिति ' गाथायां श्रीवीर-
जिननामग्रहणेन वक्ष्यते. एतच्चैवं त्रिषु स्थानेषु स्थितं गृहमिव समग्रमपि शाखं द्योतयन्नि-
र्विघ्नसूत्रार्थपारप्रापणादिप्रयोजनजातं साधयति. ॥ १ ॥ अथ काकदंतपरीक्षावन्निरजिधेयं
शाखं न श्रोतृणां प्रवृत्तिनिमित्तं जवतीत्यजिधेयाजिधित्सयाह—

॥ मूलम् ॥—चिंतियसुहयं सुहयं । जणाण सुरसन्नसंगयं वोढं ॥ गुरुवयणेणं चिंता-
मणिव उवपससारमहं ॥ ३ ॥ व्याख्या—अत्र शाखेऽहमुपदेशसारं वक्ष्ये भणिष्यामीत्यजि-

उ०
चिंता०
२०

वा न हंतव्या इति घोषणात्. यदाचारांगसूत्रं—जे य अईया जे य पन्निपुन्ना जे य आम-
मिस्सा अरिहंता जगवंतो सव्वे ते एवमाइस्कंति, एवं जासंति, एवं पन्नवंति, एवं परुव-
ति, सव्वे पाणा सव्वे जूया सव्वे जीवा सव्वे सत्ता न हंतव्वेत्ति. प्राणा द्वित्रिचतुः प्रो-
क्ताः । जूताश्च तरवः स्मृताः ॥ जीवाः पंचेन्द्रियाः प्रोक्ताः । शेषाः सत्त्वा उदीरिताः ॥ १ ॥
हितोऽपि कश्चिद्वरिद्र इव न किञ्चिद्वातुं क्षमः स्यादित्याह. सर्वासां लब्धिक्लृप्तीनां हेतुः क-
रणं, धर्मजन्यत्वात्तासां. इह लब्धय आमर्षोषध्याद्याः, रुद्धयस्तु करितुरगाद्या अनेकविधाः.
दानशौनोऽपि कश्चित्तथाविधेन्यवन्न परस्वारिष्टजनः स्यादित्याह. उपसर्गवर्गं प्राणिनां स्व-
परकृतपीमाकदंबं प्रणाममित्रवन्निरुपद्रवस्थानदानतो हरतीत्युपसर्गवर्गहरणः. एवंविधोऽपि
कश्चित्स्वयं सौशील्यादिगुणहीनः स्यादित्याह—गुणाः शीलसत्यसत्त्वाद्वयस्त एव परमरमणीय-
त्वान्मणयस्तेषामाधारत्वाद्भक्तकर इव रत्नाकरः, अनेन सर्वजगज्जंतुजातजीवातुः सर्वसमृद्धि-
हेतुः सर्वोपसर्गवर्गहरणः स्वयं च सर्वगुणाधारोऽयं धर्मः सार्वज्ञौम इव शेषपुरुषार्थेषु विव्रा-
जते, तेषां सामन्त्येनैतद्व्यवहारायोगात्. ॥ ५ ॥ न चैतन्मयैवोच्यते, किंतु समग्रैरपि विद्व-

उप- द्विरित्याह—

चिंता०

२१

॥ मूलम् ॥—उत्सुवि पुरिसत्तेसु । धम्मं चिय उवइसंति धुरि विवया ॥ जं अष्ठका-
ममोखा । धम्मोण जणे जणिज्जंति ॥ ६ ॥ व्याख्या—विबुधा विद्वांसश्चतुर्वर्षपि पुरुषार्थेषु
गणनायां धुर्यादौ धर्ममेवोपदिशन्ति, धर्मोऽर्थः कामो मोक्षश्चेति. कोऽत्र हेतुरिति चेदुच्यते
यद्यस्मात्कारणाद्येषा अर्थकाममोक्षास्त्रयः पुरुषार्था जने लोके एव शब्दस्य गम्यमानत्वाद्भ-
र्मेणैव जन्यन्ते उत्पाद्यन्ते, यो हि यमुत्पादयति जवति स गणनायां तस्मादुपरिवर्ती दधिन-
वनीतादिगणनायां दुग्धवत्. अथ प्रथमं धर्मस्यार्थप्रति जनकत्वे उपपत्तिमाह—

॥ मूलम् ॥—अलसत्तणेवि कस्सइ । होइ सिरी उज्जमेवि नन्नस्स ॥ अदिठसाहणं
तो । धम्मो चिय जयइ तहेगो ॥ ७ ॥ व्याख्या—कश्चित्पुंसो लसत्वेऽपिव्यवसायमकुर्वतोऽ-
पि श्रीर्लक्ष्मीर्जवति, अन्यस्य पुनरुद्यमेऽपि व्यवसायं कुर्वतोऽपि न जवति, प्रतिप्राणिप्रसि-
द्धमेतत्. गतावता धर्मस्य किमायातमित्याह—ततस्तस्मात्कारणान्तत्र श्रियो जवनेऽदृष्टसा-
धनमदृष्टहेतुरेकोऽसहायो धर्म एव जयतीति, व्यवसायमूला लक्ष्मीरिति तावज्जनश्रुतिः. य-

उप-
चिंता०
२२

दाहुः—न हं बहुमहस्स वहे । मज्जे कमलाण नेव खीरोए ॥ ववसायसायरेस्सु । पुरिसा-
ण लब्धी पुन वसइ ॥ १ ॥ परं केषांचिच्छ्रवसायं विनापि जवंती, अपरेषां च व्यवसायेना-
पि न जवंती लक्ष्मीः स्वस्य कमप्यन्वयव्यतिरेकानुविधायिनमदृष्टमपरमेव हेतुमपेक्षते, स
च धर्म एवेति तात्पर्यं. यतः—उद्भवन्ती विना यत्न—मभवन्ती च यत्नतः ॥ लक्ष्मीरेव समाख्या-
ति । विशेषं पुण्यप्रापयोः ॥ १ ॥ एवं धर्ममूलत्वमर्थस्योपदर्श्य कामस्यापि तदाह—

॥ मूढम् ॥—एगस्स कामियसुहं । बहुसमाणेति जोगसंयोगे । इअरस्स न तारिसयं ।
को इह हेउ विणा धम्मो ॥ ७ ॥ व्याख्या—इहैकस्य कस्यविणूनः कामिकं वैषयिकं सुखं ब-
हु प्रज्ञतं दृश्यते, इतरस्य पुनर्नतादृशमद्वयमेवेत्यर्थः. ननु जोगसामान्या वृद्धिहासाज्यां तस्या-
पि वृद्धिहासौ जविष्यत इत्याह—समाने जोगसंयोगे सदृश्यामपि धनवसनासनजयनजवन-
वनितावाद्यगेयगंधद्रव्यादिकायां यत एवं तत इह कामिकसुखस्य बहुत्वे द्वावे वान्वयव्य-
तिरेकाज्यां धर्मं विना कोऽन्यो हेतुः? न कोऽपीति. अयं ज्ञावः—यदि जोगांगान्येव केवलं
कामिकसुखं प्रति हेतवः स्युस्तदा तेषु तुल्येषु तदपि तुल्यमेवोपलभ्येत, न चोपलभ्येत त-

उप-
चिंता

१३

तोऽवसीयते, तस्याप्युपचयेऽव्यञ्जिचारी हेतु धर्म एवेति स्थितं. ॥ ४ ॥ ननु जवतासर्थका-
मौ धर्महेतुकाविति, परं पुण्यपापक्षये मोक्ष इति वचनात्कथं मोक्षस्य तन्मूलत्वमिति पर-
प्रश्नावकाशमाशङ्क्योपपत्तिपूर्वं तदाह—

॥ मूलम् ॥—धम्मस्त्राणं आलं—विज्जणं जं सुक्कमोअरइ खवगो ॥ ता तेण निम्मिउं
किर । मुक्कोवि णुअत्तए धम्मं ॥ ९ ॥ व्याख्या—अद्यस्मात्कारणात् क्षण्यति पूर्ववद्धं कर्मे-
ति क्षपकः साधुधर्मध्यानमेवावलंब्य शुक्लध्यानमवतरति, नन्वेतावता मोक्षस्य किमायात-
मित्याह—ततस्तेन शुक्लध्यानेन निर्मितो निष्पादितो मोक्षश्चतुर्थः पुरुषार्थोऽपि प्रादुर्भव-
धर्ममेवानुवर्तते. इदमत्र हृदयं—मोक्षस्तावहुक्लध्यानं विना न जवतीति प्रसिद्धं सैद्धांति-
कानां, सिद्धिगइ सुक्कस्त्राणेणेति 'वचनात्. तस्य च क्षांत्यादीनि चत्वार्यालंबनानि. य-
त्स्थानांगे—सुक्कस्स णं जाणस्स चत्तारि आलं वणा पन्नत्ता, तं जहा—खंती १ मुत्ती २, म-
इवे ३, अज्जावे ४ क्षांत्यादयश्चैते धर्मस्यैव स्वरूपभूताः. यदागमः—खंती अज्जाव मइव । मु-
त्ती तवसंयमे य बोधव्वे ॥ सच्चं सोअं अकिंचणं च । वंजं च होइ जइधम्मो ॥ १ ॥ ततश्च

उप-
चिंता०

२४

यथा सोपानबलेन संजातः समुत्तुंगसौधशिखराध्यारोहः सोपानत्यागेऽपि सोपानहेतुक इति व्यपदिश्यते. तथा धर्मध्यानालंबनेनासादितशुक्लध्यानाद्विना चावी मोक्षस्तद् व्युपरमेऽपि तद्धेतुक एवेति कथं न धर्मस्यापि मोक्षजनकत्वमाह? पूर्वं जिनधर्मप्रशंसां प्रतिज्ञाय किमेवं सामान्येन धर्म एव स्तूयते? अत्रोच्यते—नैवं, विशेषणबलेन जिनधर्मस्यैव प्रतीयमानत्वात्. शेषधर्मेषु स्थावरादिज्जेदैर्जीवापरिज्ञानेन तद्धितत्वायोगात्. एवं सर्वलब्धिहेतुत्वमपि तीर्थकरलब्धेः सम्यक्त्वनिबन्धनाद् द्वितीयगाथायामप्यर्थकाममोक्षजनकत्वं धर्मस्य न्यस्यता जिनधर्म एव साक्षादन्यथापि धर्मांतराणां मोक्षप्रत्यजनकत्वात्. ननु कोऽयं कदाग्रहो यद्धर्मनाम्नि समानेऽपि जिनधर्मस्यैव प्राधान्यमुद्घुष्यते? अत्रोच्यते—नात्र कश्चित्कदाग्रहः, किंतु परीक्षाकृमाणां गुणवत्स्वेवादरो युक्तो न निर्गुणेषु, गुणाश्च वक्ष्यमाणयुक्त्या जिनधर्म एव सामस्त्येनावतिष्ठते. अतो निर्गुणधर्मपक्षविक्षेपेण तमेव श्लाघामहे वयं, न हि मध्यस्थोऽपि धूर्तैः कल्पितहेमनामां पित्तज्वामपि जात्यहेमबुद्ध्या गृहीयात्. गृह्णन् वाऽपायपात्रं स्यादित्येतदेवाह—

उप-
चिंता०
२५

॥ मूलम् ॥—नामेण चिय धम्मं । गहिऊण जमा लहंति दोगच्चं ॥ ता कणयं प-
रीखा-पुव्वं गिहंति तं धीरा ॥ १० ॥ व्याख्या—जमा मंदमतयो सूत्रांतरीयकद्विपतेन ना-
म्नैव नाममात्रेण धर्मोऽयमित्याकर्ण्य तं धर्मं गृहीत्वा दौर्गत्यं नारकादिभावमुपलक्षणाद् दु-
र्यशोऽपि लज्जंते, यत एवं ततो धिया राजंत इति धीरा मतिमंतः कनकमिव परीक्षापूर्वं तं
धर्मं गृह्णन्ति, तथा च न ते दौर्गत्यं लज्जंते, किंतु प्रत्युत सकृत्तिजाजो ज्वन्ति. अयमर्थः—
यथा धूर्तेज्यः कनकमिति नाम श्रुत्वा पित्तलां कनकधिया गृह्णतो जमा दौर्गत्यं दारिद्र्यं दु-
र्यशश्च लज्जंते, धीमंतस्तु तदेव कनकं परीक्षामादाय काले संपन्नाखिलाज्जिलायाः सुखिनो
ज्वन्ति, तथा धर्मविषयापि जावना कार्या, सा च कृतैव परीक्षा कनकस्य धर्मस्य च प्रायो
जनानां दुरवबोधेति नामग्राहमाह—

॥ मूलम् ॥—कणए हुंति परिखा । कसठेअणतावतारुणाईहिं ॥ धम्मे उवसमकरु-
णा-वज्जअदंजत्तणाईहिं ॥ ११ ॥ व्याख्या—इह कनके सुवर्णे शुद्धाशुद्धत्वपरिज्ञानाय प-
रीक्षाः कषादिभिः प्रकारैर्ज्वन्ति, तत्र कषः कषापक्षे घर्षणं, वेदनं द्वैधीकरणं, तापोऽग्निना

उप-
चिंता०
२६

गात्रनं तामनं घनाद्यजिघातः, आदिशब्दाङ्गधस्पर्शादिपरिग्रहः. धर्मे धर्मविषये पुनः परी-
होपशमादिजिः प्रकारैर्जवंति, तत्रोपशमः सत्यां शक्तौ सापराधेऽपि क्रोधनिग्रहः, करुणा स-
र्वसत्त्वेष्वर्हिसाबुद्धिः. ब्रह्म मैथुनेढानिरोधः, अदंजत्वं निर्मायता सत्यव्यवहृतिरिति यावत्.
आदिशब्दान्तपोध्यानादिपरिग्रहः. ॥११॥ एताश्च परीक्षा जिनधर्म एव प्राप्यन्ते नापरत्रेत्याह—

॥ मूलम् ॥—उवसमसारं चरणं । जणइ जिणो न उ परे मए तेसिं ॥ जं देवरिसी
दिछा । सवमाणा थोवकज्जेवि ॥ १२ ॥ व्याख्या—उपशमः प्रागुक्तार्थः, स एव सारं तत्त्वं
यत्र तदुपशमसारं चरणं चारित्र्यं सर्वं वाक्यं सावधारणं जवतीति जिन एव जणति प्रति-
पादयति, न तु परे शिवादयः, कथमेतदवसीयत इति चेदुच्यते तन्नास्त्रयलादेतदेवाह—
यद्यस्मात्कारणान्तेषां तीर्थातरीयाणां मते देवाश्च रुषयश्चेति देवरुषयः, आस्तां भृशपराधे,
स्तोककार्ये स्वद्वेषेऽप्यपराधे परं शपंत उपलक्षणत्वाद् भंतश्च दृष्टाः, प्रज्ञाचक्षुषोपलब्धाः,
यते च तदागमे—अहं तवोत्पत्तिं जानामीति बाङ्मात्रश्रवणाज्जातरोषो रुद्रस्तीक्ष्णया स्व-
कनिष्ठनखशिखया प्रजापतेः पंचमं शिरश्चिह्नेद. अयं यज्ञभागं न लज्जतामिति दक्षेणेत्युक्ते

उप-
चिंता०

२९

स एव तन्मूलं तस्याध्वरध्वंसं चकार. तथा— ब्राह्मणातिक्रमे दोषे । द्वादश्यामप्यपारणे ॥
अंजसा केवलेनाद्य । करिष्ये व्रतपारणं ॥ १ ॥ इति ध्यात्वा मुहूर्तशेषायां द्वादश्यां नीरमा-
त्रमुपजुंजानं परमज्ञागवतमंबरीषं राजानं हंतुं कालिंद्यां स्नात्वा समागतः प्राश्निमंत्रितो दु-
र्वासाऋषिः कृत्यां निर्मितवानित्यादि कियदुच्यते ? ये चैवं स्वद्वेषेऽपि कार्ये परस्मै क्रुध्येयुस्ते
कथमुपदिशेयुः ? यतः— गुणसुष्ठु चिय परं । ठावेइ गुणेषु सुपसिद्धमिणं ॥ न हि बुद्धं-
तो सोएण । अप्पणा तारए अन्नं ॥ १ ॥ जिनाः पुनर्घोरोपसर्गकारिण्योऽपि मनसाप्यकुप्यं-
तः परेषामुपशमं सम्यगुपदिशंतीत्युपशमपरीक्षा जिनधर्म एव प्राप्यते, नापरत्रेति स्थितं.
॥ १२ ॥ अथ जिनधर्मस्यैव द्वितीयपरीक्षाक्षमत्वमाह— सो धम्मो जह्म दया । सा उ द-
या जह्म जीवविन्नाणं ॥ जह्म जीवेषु जिणाणं । नाणं सन्नाण तह नञ्चि ॥ १३ ॥ व्याख्या-
धर्मः स उच्यते यत्न दया स्यात्, उक्तं च—रोमाली कूर्मपृष्ठे चेद् । द्विजाढी चेद् द्विकानने
॥ तमिस्रासु जवेज्ज्योत्स्ना । तदा धर्मो दयां विना ॥१॥ दया च बाह्यात्रेण न जवतीत्याह—
तुरेवकारार्थः, दया सैव प्रमाणं यत्र जीवानां प्राणिनां विज्ञानं त्रसस्थावरादिभेदेन विशेषाव-

उप-
चिंता०

२६

बोधो जवति. ततश्च यथा जीवेषु पृथिव्यसेजोवायुवनस्पतित्रसेषु विषयचूतेषु त्रिमलकेवल-
ज्ञानोपलब्धसकलद्रव्यपर्यायाणां जिनानां ज्ञानमस्ति, न तथा विजंगज्ञानवशाद् वैपरीत्येन
ज्ञातज्ञेयैकदेशानामन्येषां हरिहरादीनां. अत एव तेऽग्निहोत्रविधानतिलादिप्रदाननित्यज्ञान-
सरःखननद्रुमारोपणादिजिरारंजबहुलानुष्ठानैर्धर्ममुपदिशंतिस्म. इदमुक्तं जवति—ते हि प्र-
थमं जीवमेव सम्यगोपलक्षयन्ति, ततस्तद्विषयां दयां कथमुपदिशंतीति. करुणापि तत्त्वतो
जिनमत एवास्तीति. प्रतिपत्तव्यं ॥ १३ ॥ अथ ब्रह्माधारत्वं जिनधर्मस्याह—

॥ मूलम् ॥—देवा रिसिणोवि परे । जं अविरामं रमन्ति रमणीहिं ॥ तम्हा बंजयस्स-
वि । जिणमयमेयं अवहंजो ॥ १४ ॥ व्याख्या—यत्परे जैनेज्यो जिन्ना देवा कृषयश्चाविरा-
मं निरंतरं रमणीजिः स्त्रीजिः सह रमन्ते क्रीडन्ति, तथा च श्रूयते—गिरीशस्य गौरी सदा स-
न्निहिता, हरेर्लक्ष्मीः, ब्रह्मणः सावित्री, तथाऽत्रेरनसूया, वसिष्ठस्यारुंधती, गौतमस्याहल्या
चेति. न चैवं स्त्रीपरिग्रहे सत्यजिह्मब्रह्मता तेषामुच्यमाना विचारचतुराणां चेतांसि चमत्क-
रोति. यदुक्तमुत्तराध्ययने—विज्ञूसा इन्धिसंसग्गो । पणीयं रसज्जोयणं ॥ नरस्सत्तगवेसिस्स ।

उप-
चिंता०
२९

विसं ताखजम जहा ॥१॥ अन्येऽप्याहुः—अग्निकुंसमा नारी । घृतकुंसमो नरः ॥ ये रक्तास्ते विलीयन्ते । विरक्तास्ते दिवं गताः ॥१॥ तथा च जागवतं वक्ति—मात्रा स्वस्वा दुहित्वा वा । न विविक्तासनो जवेत् ॥ बलवानिन्द्रियग्रामः । पंक्तितोऽप्यत्र मुह्यति ॥१॥ ततश्चैवं स्वयं विषयविह्वल-मनसस्ते विषयवैरस्यमुपदिश्य कथं श्रोतृन् ब्रह्मव्रते स्थापयन्ति? प्रत्युत—गृहाश्रमपरो धर्मः । न जूतो न जविष्यति ॥ पालयन्ति नराः शूराः । ह्कीवाः पाखंरमाश्रिताः ॥ १ ॥ अपुत्रस्य गतिर्नास्ति । स्वर्गो नैव च नैव च ॥ तस्मात्पुत्रमुखं दृष्ट्वा । पश्चाद्गर्म समाचरेत् ॥ २ ॥ इत्याद्युक्तिर्निर्विश्वमपि व्यामोहयन्ति, यत एवं ततो ब्रह्मव्रतस्याप्यन्यत्र निराधारस्य सत ए-तज्जागत्प्रसिद्धं, जिनमत एवावष्टंज आधारो वर्तते, अत्र देवानामृषीणां च सर्वथा स्त्रीसं-गाजावात्. ॥ १४ ॥ अथादंजताप्यत्रैव वर्तत इत्याह—

॥ मूलम् ॥—अन्नमए देवाणं । माया माया जयस्स जइ होइ ॥ तो जावकरणसच्चं । अदंजया जिणमयंमि णिया ॥ १५ ॥ व्याख्या—यदीत्यन्युपगमे, अन्यमतेऽपरशासने देवा-नां माया व्यामोहनात्मिका जगतो विश्वस्य माता प्रसवित्री जवति, आस्तां परवंचनादिकं

उप-
चिंता
३०

तेषां, ह्येषा देवनरनारकादिका विश्वसृष्टिरपि मायाप्रवर्तितेवेति तत्त्वं. तथा च तद्वचः—अ-
हं कृत्स्नस्य जगतः । प्रजवः प्रलयस्तथा ॥ मत्तः परतरं नान्य—त्किंचिदस्ति धनंजय ॥ १ ॥
ये चैव सात्विका जावा । राजसास्तामसाश्च ये ॥ मत्त एवेति तान् विद्धि । नन्वहं तेषु ते
मयि ॥ २ ॥ ह्येषा गुणमयी देवी । मम माया दुरत्यया ॥ मामेव ये प्रपद्यन्ते । मायां मे तां
तरन्ति ते ॥ ३ ॥ यद्येवं तत एव वयं वच्मोऽदंजता निर्मायता जिनमत एव स्थिता विश्रांता,
कासावदंजतेत्याह—‘ जावकरणसच्चंति ’ जावसत्यं करणसत्यं च, तत्र जावश्चित्ताध्यवसायः,
करणं क्रिया शरीरव्यापारः, तदंतर्गतत्वाद्द्वचनमपि. ततश्च मनोवचःकर्मजिरशतैर्जाव्यं न
पुनर्बकोटवन्मनसि विसदृशमध्यवसायं बाह्यवृत्त्या जनमनरंजनपरैः स्थेयं. इत्येवंरूपा निर्द-
जता जिनमत एवावतिष्ठते, ‘ एसा जिणाण आणा कज्जे सच्चेण होअवमिति ’ वचनात्.
इत्युक्तश्चतसृणामपि परीक्षाणां जिनधर्म एव सम्यग्निर्वाहः. ॥ १५ ॥ अत्राह कश्चिन्मुग्धम-
तिः—ननु किमेताजिर्मुधा मनोऽस्वास्थ्यकारिणीजिः परीक्षाजिः? यावता योऽपि सोऽपि ध-
र्मः प्रतिपत्तव्य एवेत्याह—

उप-
चिंता०
३१

॥ मूलम् ॥—सुपरिस्त्रियमि कण्ण । भवंति जवणंमि इक्कजवजोगा ॥ आमुक्कं सुक्क-
जरो । धम्ममे सुपरिस्त्रिय होइ ॥ १६ ॥ व्याख्या—अगूढार्था, नवरमिह यद्येकजवजोग-
कारणमपि कनकं चतुरैः परीक्षयाद्रियते, ततो जवशतहितस्य मोक्षावधिविविधसुखप्रदान-
क्षमस्य धर्मस्य परीक्षा सुतरां कार्येति ज्ञावः, ॥ १६ ॥ मोक्षहेतुकत्वमेवास्य धर्मस्य युक्ति-
पूर्वमाह—

॥ मूलम् ॥—गुणरयणनाणवरजल—जलनिहिणा जो जिणेण उवइठो ॥ अजयं व दे-
इ धम्मो । अइरा अयरामरत्तं से ॥ १७ ॥ व्याख्या—स धर्मः सेव्यमानः सन्नमृतमिवाचि-
रादव्यपकात्वेन, जरा वयोहानिः, मरणं मरः स्वरांतत्वादल्, न विद्यते जशमरौ येषां तेऽज-
रामराः सिद्धास्तद्भावोऽजरामरत्वं तद्वदाति. कोऽसौ धर्म इत्याह—यो जिनेनार्हतोपदिष्टः,
हेतुत्वेन विशेषणमिदं, कथञ्चूतेन जिनेन? गुणा मूलगुणादयस्त एव निर्मलत्वाद्भक्तानि, त-
था ज्ञानेषु वरं प्रधानं केवलज्ञानं तदेवापरिमितत्वाद्भक्तं, तयोराधारत्वाद्भक्तनिधिः समु-
द्रस्तेन तथा, इदमपि विशेषणमुपदेष्टुर्जिनस्य हेतुत्वेन व्याख्येयं, गुणित्वात्केवलित्वाच्चेत्य-

उप-
चिंता०
३२

र्थः. इदमुक्तं जवति—जिनो हि केवलज्ञानेन कर्मणां बंधमोक्षहेतून् सम्यग्जानाति, ज्ञात्वा च मोक्षोपायं जंतूनामुपदिशंति, गुणवांश्चासौ, ततस्तद्वाचि विश्वासं दधानास्ते तदुक्तमनु-
तिष्ठंतोऽचिरान्मोक्षं लज्जन्ते. ॥ १७ ॥ एतदेव दृष्टान्तेन समर्थयति—

॥ मूलम् ॥—हुंति जहा अवरेहिं । जलेहिं पउराउ धन्नरासिउ ॥ मुत्ताहल्लनिप्पत्ती । होइ पुणो साइनीरेण ॥ १७ ॥ व्याख्या—स्पष्टा, नवरं स्वातिनक्षत्रं गते सूर्ये जलधरेण यज्जालं मुच्यते तत्स्वातिनीरमित्युच्यते. ॥ १७ ॥ उपनयमाह—

॥ मूलम् ॥—एवं सुरनररिद्धी । हवंति अन्नाण धम्मचरणेहिं ॥ अस्कयमोस्कसुहं पु-
ण । जिणधम्माउ न अन्नत्ता ॥ १८ ॥ व्याख्या—एषापि सुबोधा, नवरं ‘ अन्नाणेत्यादि, ’
न विद्वते ज्ञानं येषां तेऽज्ञाना मिथ्यादृष्टयः सत्त्वपि मतिश्रुतावधिज्ञानेष्वज्ञानत्वमेषां ज्ञान-
फलस्याज्ञावात्. यदाह—सदसदविसेसणाउ । जवहेउ जइउवळंजाउ ॥ नाणफळाजावा-
उ । मिच्चदिट्ठिस्स अन्नाणं ॥ १ ॥ तेषां धर्मचरणैर्धर्मानुष्ठानैर्जलज्ज्वलनप्रवेशजृगुपातपंचाग्नि-
साधनादिजिरिति. ॥ १८ ॥ ननु जिनधर्मो मोक्षप्रदानक्षम इत्यवगतं, परं मोक्षस्यांतरांतरा-

उप-
चिंता०

३३

यकारिणी येयममेयदुःखप्रजवा जवाटवी वर्तते सा कथमस्मान्निरुद्धंध्यते ? उच्यते—अस्यै-
व बलेन तदाह—

॥ मूलम् ॥—कोवदवग्निपक्षितं । माणगिरिनिश्चमिवंसिसंजुतं ॥ लोचगुरुविवरगहणं ।
बहुविहश्चासापिसाङ्गणं ॥ २० ॥ मोहतमपूरभरियं । उद्धंघितं जवारुविं तुरितं ॥ जिणध-
म्मविहयरस्को । सत्तो सत्तो महासत्तो ॥ २१ ॥ व्याख्या—जिनधर्मेण समस्तविपत्पूरदूरी-
करणदक्षेण विहिता रक्षा तत्तदुपद्रवेभ्यो यस्य स जिनधर्मविहितरक्षः सत्वः प्राणी जवा-
टवीं त्वरितं शीघ्रमुद्धंघयितुं शक्तः समर्थो जवति. ननु केन गुणेन जवस्याटवीत्वमारोप्यत
इत्याह—कोप एव दाहहेतुत्वाद्वाग्निर्देवानलस्तेन प्रदिप्तां प्रज्ज्वलितां, तथा मान एव दु-
र्लभ्यत्वाद्गिरिः पर्वतः, निकृतिर्माया सैवात्यंतगहनत्वाद्दंशी वंशाक्षी ताज्यां संयुक्तां, मान-
गिरीत्यत्र दीर्घो, नियमिवंसी इत्यत्र च ह्रस्वः, दीर्घह्रस्वौ मिथो वृत्ताविति प्राकृतलक्षणवशात्,
लोच एव दुःपूरत्वाद्गुरु पातालप्रायं विवरं, तेन गहनां व्याप्तां, सर्वत्र जातावेकवचनं. त-
था बहुविधा धनार्जनपाणिग्रहणपुत्रोत्पादादिका आशा एव विश्वधस्मरत्वात्पिशाचीगणा य-

उप-
रिता

३४

अ तां, तथा मोहोऽज्ञानं स एव विवेकलोचनावारकत्वात्तमः पूरोंधकारप्रसरस्तेन जरितां पूरितां. न ह्येवंविधा जीषणा जवाटवी केवलं परस्यैव बलेन व्यत्येतुं शक्यते, यद्योरसं सत्त्वं न स्यादित्याह, महासत्त्व आपत्स्वप्यजीरुः. ॥ १०-११ ॥ नन्वेवंविधापत्परित्यागे कथं नाम-धर्मस्य सामर्थ्यमुच्यते? वीरत्वावीरत्वं कथमिति चेदुच्यते, वीरजातत्वादित्याह—

॥ मूलम् ॥—घणसङ्घश्चकलितः । पुरतं वि ठितं परोहिं दुग्गिज्जो ॥ सिरिबीराजं जा-
तं । धम्मो वि बहेइ वीरत्तं ॥ ११ ॥ व्याख्या—आस्तां वीरवंशे जाता मनुष्या एव वीरा ज-
वंतीति, श्रीवीरादपश्चिमजिनाज्जातो धर्मोऽपि वीरत्वं बहति, यद्यपि सर्वेषामप्यर्हतां तुल्यो-
पदेशत्वात्साधारण एव धर्मस्तथापि सांप्रतं श्रीवीरस्य तीर्थमित्येवमुच्यते. पदे वीरात्तु जटा-
दिति. कथञ्चूतो धर्मः? धनैः सर्वसमुद्रोदकविन्दुन्योऽप्यधिकैः शास्त्राणामाचारादीनामर्थैः
कलितः, तथा पुरतोऽपि स्थितः पुस्तकादिन्यस्ततयाग्रतोऽपि स्फुरद्भूपः, परैः शाक्यादिजिर्दुर्गा-
ह्योऽवधारयितुमशक्यो ज्ञेयगहनत्वात्. वीरपदे—घनैः शस्त्रैः खजादिजिरस्त्रैर्गारुमादिजिः
कलितः पुरतोऽपि स्थितो न तु पलायमानः, परैः शत्रुजिर्दुर्ग्राह्यः. एवं चास्य वीरत्वे कथमा-

उप-
चिंता
३५

पत्परित्राणं दुर्घटमिति गार्थार्थः. ॥ ११ ॥ अथ जग्यंतरेणास्य विपक्षविक्षेपकत्वमाह—

॥ मूलम् ॥—जिणधम्मो गयराउ । सुबहुमउ असमसमरसंपत्तो ॥ विष्फुरियविविह-
आसं । महइमहामोहरायबलं ॥ १२ ॥ व्याख्या—अयं जिनधर्मो मोहो मोहनीयं कर्म,
स एव सर्वकर्मसु प्रबलत्वाद्भ्राजा, महंश्चासौ मोहराजश्च महामोहराजस्तस्य बलं सामर्थ्यं
मथ्नाति, कीदृशं तत्? विस्फुरता विविधा आशा यत्र तत्तथा, आशासारत्वात्तस्य धर्मः क-
थञ्छूतः? गतरागो रागस्य द्वेषाविनाभावित्वाद्गतद्वेष इत्यपि दृष्टव्यं, तथा सुबहूनां जीवानां
मत इष्टोऽजयदत्त्वात्. तथाऽसमं निरुपमं समरसं प्राप्तः, निष्कषायत्वात्, अत्र 'गयराउ'
इति विशेषणं प्राकृतव्युत्पत्त्या जिनधर्मस्य गजराजोपमां सूचयति, गजराज इवेत्यर्थः. स हि
महान् माया लक्ष्म्या उहस्तर्को यस्य स महामोहः, स चासौ राजा च, तस्य बलं सैन्यं
विस्फुरितविविधाश्चमपि मथ्नाति, एकेनापि गजराजेन बहवोऽप्यश्वा जग्यंत इति प्रतीतमे-
व. कथञ्छूतोऽसौ? सुबहुमदः, तथा असमं समरं संप्राप्तः, संग्रामांगणमागत इत्यर्थः ॥१३॥
एवं धर्मस्य परसामर्थ्यमुपदर्श्य संप्रति लोकंप्रति लोकोत्तरं तस्य वात्सल्यमाह—

उप-
चिंता०
३६

॥ मूलम् ॥—जन्मजरमरणदुःखं । हरेद् संकल्पियं पित्र्यं देद् ॥ सहिजाउपुत्तपण्डिणि
—पितृमाजहिं हिजं धम्मो ॥ २४ ॥ व्याख्या—धर्मः सख्यादिज्योऽपि हितो वत्सल इति
समासार्थः. व्यासार्थस्त्वयं—इह प्रथमं सखा सखायंप्रति वत्सलः कुलशीलादिभिः साम्या-
त्, ततोऽपि त्राता त्रातरंप्रत्येकोदरजातत्वात्. ततोऽपि पुत्रः पितरंप्रति ततो लब्धात्मला-
जत्वात्, ततोऽपि प्रणयिनी प्रियंप्रति तं विना सर्वशृंगारत्यागात्. ततोऽपि पिता पुत्रंप्रति
स्वांशरूपत्वात्, ततोऽपि माता पुत्रंप्रति वत्सलान्तस्य कुक्षौ धारणात्पोषणाच्च, न च ततोऽ-
प्यधिकं वात्सल्यं कस्याप्यस्ति. तथा चाहुः—

उपाध्यायादशाचार्या । आचार्याणां गतं पिता ॥ सहस्रं तु पितुर्माता । गौरवेणातिरिच्यते
॥१॥ पतिता गुरवस्त्याज्या । न तु माता कथंचन ॥ गर्जधारणपोषाज्यां । येन माता गरीयसी
॥ २ ॥ धर्मः पुनरेज्यः सर्वेज्योऽपि जीवं प्रति वात्सल्येनातिरिच्यते, यतोऽयं धर्मो जन्मज-
रामरणदुःखं हरति, संकल्पितं च प्रियं च ददाति. अयं ज्ञावः—हितः स उच्यते यो दुः-
खं हर्तुं सुखं च दातुं क्षमः स्यात्, दुःखे च मुख्यं दुःखं जन्मजरामृत्यवस्तप्तावे शेषदुःखं

उप-
चिंत।०

३७

जावात्, न चा विदस्नेहा अपि मित्रादयः कस्यापि हरन्ति, धर्मः पुनरपुनर्नवं पदं प्रा-
प्यन् हरन्त्येव. येष्टमपि सुखं प्रदातुं धर्म एव प्रचुर्न मित्रादयस्तेन्य- दासौ सर्वस्यापि ज-
गतः सुखित्वप्रसगात्. ननु संकल्पितं प्रियं चेत्युज्जयपदोपादानं कस्मात् त्युच्यते—संकल्पितं
विवक्षितजीवापेक्षया वि- सर्वजनापेक्षया, यदि संकल्पितमित्येतावदेवोच्यते तदा गता-
सूकरादीनां जगदिति वि- वाप्तिरिति धर्मजन्या स्यात्. प्रियमित्येवोच्यमानेऽजीर्णज्वरिणो-
ऽपि सहसाकाशदि- जगद्वितघृतदध्यागुपन्नो गो धर्म कर्तृकः स्यात्, न चैतदिष्टं शि-
ष्टानां, तस्मादुज्जयपदोपादानं न व्यर्थमिति गाथार्थः. अथ धर्मस्य संकल्पितदातृत्वं स्प-
ष्टयन्नाह—

॥ मूलम् ॥—जे नरसुरवरजोगा । जे जसवलरुवरिद्धिसंजोगा ॥ ते धम्मकप्पतरुणो
। कुसुमाइं फलं पुणो सिद्धी ॥ १५ ॥ व्याख्या—उत्तानार्था, न हीदृशमत्यद्भुतमस्य धर्मक-
ल्पदूमस्य माहात्म्यं दृष्टान्तमंतरेणाभिधीयमानं प्रतीतिमावहतीति दृष्टान्तमाह—

॥ मूलम् ॥—उवञ्जुजिऊण नरसुर—रिद्धिं सिद्धिं गएण किर तत्तो ॥ वरपुप्फफला-

उप-
चिन्ता
३७

साउ । पत्तो धणसत्तवाहेण ॥ २६ ॥ व्याख्या—किरेत्याप्तोपदेशे, नरसुरकृष्टिं मर्त्यामर्त्यसं-
पदमुपप्लुज्य सयोदशे जवे सिद्धिं गतेन धनसार्थवाहेन श्रीयुगादीशजीवेन तस्मादधिकृता-
ऋर्मकल्पद्रुमाद्वराणां शेषजीवापेक्षया प्रकर्षवतां प्राग्गाथानिर्दिष्टानां पुष्पफलानामास्वादो र-
सानुजवः प्राप्त इति गाथार्थः. व्यासार्थस्तु कथानकेनोच्यते—

तन्त्रन्नाचार्यकं दान—विद्यायां वृषजः श्रिये ॥ सुरधेनुमणिवृद्धा । यस्य शिष्या इवाव-
जुः ॥ १ ॥ जंबूरित्यस्त्ययं ह्रीपो । नित्यदीपोपमां दधौ ॥ लक्षयोजनसंपत्ति-शालिनो यस्य
मंदरः ॥ २ ॥ तत्र प्रत्यग्विदेहेषु । वसुधाया विशेषकं ॥ क्षितिप्रतिष्ठितं नाम । पुरं नालीक-
जाक् पुनः ॥ ३ ॥ यत्र प्रासादशृंगेषु । वैजयंत्यो विरेजिरे ॥ स्वर्गगातरंगांतः । स्फुरत्स्फुरि-
का इव ॥ ४ ॥ यस्मिन् कलावदालोक—मुदिता परमोदकाः ॥ अनतिक्रांतमर्यादा । अच्यु-
तश्रीकृतास्पदाः ॥ ५ ॥ अनेकगुणरत्नाढ्याः । कुरुचित्यक्तद्रूषणाः ॥ वर्धिष्णवोऽनुवेलं च । ना-
गराः सागरा इव ॥ ६ ॥ युग्मं ॥ तत्र प्रसन्नचंद्रोऽक्षू—द्वक्षूपो यः सज्जनैर्धनैः ॥ पुराणि वा-
सयामास । वनानि च विरोधिजिः ॥ ७ ॥ वीराणां न परीवारः । कारणं विजयश्रियः ॥ इ-

उप- ति मुक्त्वा परीवारं । यस्यासिर्युयुधेऽरिजिः ॥ ८ ॥ संतोषरोषज्ञस्तन्व — त्रिष्ठां वितरणे रणे ॥
 चिंता- अर्थिप्रत्यर्द्रिवर्गेऽज्ञू — ऊनाय निधनाय यः ॥ ९ ॥ सार्थवाहोऽजवत्तत्र । धनः सुकृतसाधनः ॥
 ३९ दानैर्यो जूषयामास । जगद्भूषामपि श्रियं ॥ १० ॥ जावितीर्थकरत्वेन । यस्यात्माजनि निर्म-
 लः ॥ स्वातिधाराधरस्येवा — सन्नमुक्तादृशं पयः ॥ ११ ॥ श्रियः प्रकृतिलोलायाः । क्षोत्रिका-
 या असदृशां ॥ रक्षाकंचुकिनौ न्याय — व्यवसायौ व्यधत्त यः ॥ १२ ॥ सद्भूः क्षीयते चं-
 द्रः । सद्भूः क्षीयते बुधिः ॥ सद्भूऽपि न तु क्षीण — स्तावुज्जै हसतिस्म सः ॥ १३ ॥ क-
 मलोवं कदापीष्टु — जगद्भुज्जीवनक्षमं ॥ गंतुं सोऽब्द इवांजोधिं । वसंतपुरमैहत्त ॥ १४ ॥ या-
 त्रार्थिनो जनान्नीवी — वाहनाशनदानतः ॥ सज्जः स सज्जयामास । नृपतिः सैनिकादेव ॥
 ॥ १५ ॥ योऽज्ञून्मंदमनाः सोपि । तद्वाग्माधुर्यरंजितः ॥ अन्वगच्छन् गच्छ । इव प्रियगिरं
 गुरुं ॥ १६ ॥ कुलवृद्धाशिषो गृह्णन् । स्नेहाब्धिलहरीरिव ॥ सूचयन्निव मूर्धस्थे — रक्षतैर-
 क्षतां श्रियं ॥ १७ ॥ शुभेऽहि कृतमांगल्य — कर्मा निर्मापितोत्सवः ॥ सार्थमावासयामास ।
 पुरः परिसरे धनः ॥ १८ ॥ युग्मं ॥ धर्मघोषगुरुः सार-परिवारस्तदा धनं ॥ बहुधा विस्मृतो

उप-
चिंता०

४०

मूर्त । इव धर्मः सभाययौ ॥ १९ ॥ तस्मै प्रणमते दत्त्वा । धर्मलाजाशिवंगुरुः ॥ कृता मृतस-
रः लानै—रिव वणैरजाषत ॥ २० ॥ गंतुमीहामहे सार्ध—वाह साहायकात्तव ॥ वसं-
तपत्तनं मेघा । इव दूरं नजस्वतः ॥ २१ ॥ स प्रोचे जाग्यवानस्मि । यत्प्रयाणामुखे मम ॥
यूयं शकुनसर्वस्व—मिवायासिष्ट दृक्पथं ॥ २२ ॥ एषां सपरिवाराणां । यदन्नाशुपयुज्यते ॥
तत्संपाद्यं त्वयासर्व—मिति सूदं शशास सः ॥ २३ ॥ तावदाम्रफलैः पाक—पेशलैः परिपूरितं
॥ स्थालं कौशेलिकीचक्रे । कश्चित्तस्य नरः पुरः ॥ २४ ॥ तदेव स्थालमुद्धृत्य । फलैः कुर्वन्नि-
मंत्रणां ॥ प्रकृत्या दानशौकीरो । न्यपेधि गुरुणा धनः ॥ २५ ॥ रसज्ञोद्धातिनी गढ—वासि-
नी तृङ्गविनाशिनी ॥ जगदानंदिनी साधु—माधुर्याधरितामृता ॥ २६ ॥ जवतामुचिता से-
यं । फलाली किं निषिध्यते ॥ हुं ज्ञातं कठिना जूरि—कषाया यदसौ हृदि ॥ २७ ॥ सो-
त्प्रासमिति जट्टपाके । धने यतिपतिर्जगौ ॥ चारित्रे हि कृपा सौम्य । सारा तारेव लोचना
॥ २८ ॥ त्रिजिर्विशेषकं ॥ तद्दत्ता जीवरक्षार्थं । न गृह्णन्ति मुमुक्षवः ॥ फलं सवीजमन्नं चा-
—राळं जीवमये हिते ॥ २९ ॥ अहो सूक्ष्मेक्षिकामीषा—महो दुष्करकारिता ॥ शंसन्निति

उप-
चिंता०

४१

मुनीशस्या—नुमेने स सहागमं ॥ ३० ॥ समं धनस्य सार्थेन । चलता प्राचलद्गुरुः ॥ शंखः
प्रदक्षिणावर्त । इव नीरेण नीरधेः ॥ ३१ ॥ अश्वैः श्वेतैः सौ—जेयैः करजसैरिजिः ॥ वि-
षमेऽपि सुखं चेरुः । हृष्टे पथि पदातयः ॥ ३२ ॥ ग्रीष्मातपाकुले लोके । रथोद्धूतरजश्छात्
॥ स्तोकालोकयितुं सूर्य—मिव धात्री विपद्ययौ ॥ ३३ ॥ सरित्त्वेक्षा लतादोक्षाः । पुष्पमाढाः
फलावलीः ॥ विना यत्नं जनाः प्रापुः । सार्थे वनविहारिणि ॥ ३४ ॥ अंगनालिंगनावाप्त—
प्रमदाश्चंदनांचिताः ॥ रथस्थाः केऽपि न ग्रीष्म—भीष्मतां मेनिरे नराः ॥ ३५ ॥ लाजाद-
खिलवस्तूनां । व्यासाच्च पटसद्मनां ॥ पांथानां जंगमद्वंग—रंगं सार्थो व्यधत्त सः ॥ ३६ ॥
तापाक्रांतास्तृषाह्णांता । गतिश्रांताश्च ये पथि ॥ व्यथां धनो धुनोतिस्म । तेषां स्ववचनामृ-
तैः ॥ ३७ ॥ किमयं चंदनं किं वा । चंद्रः किं वा सुधाहृदः ॥ दध्युर्लूकाहृता लोका । इत्या-
त्तवचने धने ॥ ३८ ॥ क्रामंतिस्म क्रमं कष्टं । पथि यत्नातपाज्जनाः ॥ चेरुस्तत्र सुखं धैर्या—
त्पुष्पकीर्ण इवार्षयः ॥ ३९ ॥ न मुंचंतिस्म यन्नीरं । हृणमप्याननाज्जनः ॥ तस्मिन् शमसुधा-
ध्राता । इव तेन मनोऽप्यद्रुः ॥ ४० ॥ एवं व्रजन्नसौ सार्थः । कतिचिद्भिः प्रयाणकैः ॥ प्राप

उप-

चिंता०

४२

श्वापदजीवानां । रक्षादुर्गमिवाटवीं ॥ ४१ ॥ तदंतरा गतेर्विघ्नः । प्रादुरासीद् घनागमः ॥ ध-
 नागमस्य श्रीसूरेः । संगमायैव कौतुकी ॥ ४२ ॥ विशुज्ज्वालामुखा गर्जा—दृहासाः श्याम-
 लाः घनाः ॥ बलाका नृकपालौघा । दृष्टाः पांथैः पिशाचवत् ॥ ४३ ॥ ऊंऊयांदोलिते देहे ।
 पांथानां पतयालवः ॥ ययुर्नाराचसाचिव्यं । मेघस्योदकविंदवः ॥ ४४ ॥ पदे पदे स्वल्पत्पादा
 । यष्टिलग्नपाणयः ॥ युवानोऽपि जरझावं । पंकिले पथि जेजिरे ॥ ४५ ॥ तन्वन् सरस्वतीपूरं
 । सत्वाधिक्यं प्रपंचयन् ॥ गुरुर्बभूव सार्थस्य । वनवासाय वारिदः ॥ ४६ ॥ रुद्धा मेघांबुधा-
 राज्ञि—स्तस्थुर्लोका वनांतरे ॥ पाठकस्येव कंबाज्ञि—र्मठे ठात्राश्चक्षा अपि ॥ ४७ ॥ पाथो-
 दरुद्धपांथानां । पाथेयानि दिने दिने ॥ हीयंतेस्म श्रुतानीव । प्रमादग्रस्तदेहिनां ॥ ४८ ॥
 अश्रतां कंदमूलायं । पिबतां निर्जरं पयः ॥ वसतां पर्णशालासु । गृह्णतां तारवीस्त्वचः ॥ ४९ ॥
 स्वपतां गंरुशैलेषु । पश्यतां पंकसंकटं ॥ पांथानां तापसानां च । नाञ्जूत्कापि जिदास्तदा ॥
 ॥ ५० ॥ युग्मं ॥ चेत्किंचिद्गुरवः प्रापुः । प्रासुकं जगृहुस्तदा ॥ नो चेत्समाधिना तस्थु—
 र्वर्धयंतस्तपोधनं ॥ ५१ ॥ सुखदुःखे स्वसार्थस्य । धनस्य ध्यायतोऽन्यदा ॥ यामिन्याश्चरमे

उप-
चिंता०

४३

यामे । गुरवः स्मृतिमैयरुः ॥ ५२ ॥ कग्रं काळे कराळेऽत्र । ते जविष्यंति साधवः ॥ अप्रासु-
कं जितात्मानो । ये न गृह्णन्ति वार्यपि ॥ ५३ ॥ क्षुधिताः फलिते क्षेत्रे । पूर्णे सरसि तृष्णि-
नः ॥ असिधाराव्रतं तीव्र—तरं हंत चरंत्यमी ॥ ५४ ॥ यदेज्यो दीयते दानं । तन्निदानं
शिवश्रियः ॥ विधेयैव मया चिंता । प्राप्तस्तेषां महात्मनां ॥ ५५ ॥ कुपितास्ते जविष्यंति । मयि
गाढापराधिनि ॥ यद्वा न तेषु कोपः स्या—द्वाहः शशिकरेष्विव ॥ ५६ ॥ एवं विवृशतस्तस्यो—
निद्रस्य तमसः क्षये ॥ इति स्तुतिव्रतोऽपाठी—ज्ञानत्रिव तदाशयं ॥ ५७ ॥ पंचजिः कुलकं ॥ वसुजिः
पूरयन्नाशा छिषन् दोषाकरयुतः ॥ धन विश्वोपकाराय । त्वमिवोदेति जास्करः ॥ ५८ ॥ अथ प्रा-
जातिकं कृत्यं । विधाय विधिना धनः ॥ माणिज्जडेण मित्रेण । सहागाद्गुरुसन्निधिं ॥ ५९ ॥ समुद्र
मिवगंजीरं । धीरं मेरुरिवाग्रतः ॥ आदर्शमिव मांगढ्यं । सूरिराजं ददर्श सः ॥ ६० ॥ कायो-
त्सर्गस्थिताः केऽपि । केऽपि स्वाध्यायतत्पराः ॥ सूत्रार्थचिंतकाः केऽपि । केऽप्यासनविशेषिणः
॥ ६१ ॥ प्रसन्नवदना दांत—मदनास्तेन तोषिणः ॥ परितस्तमदृश्यंत । मुनयो विनयोज्ज्व-
लाः ॥ ६२ ॥ युग्मं ॥ लज्जातो जातसंकोच । इव नत्वा गुरूनय ॥ ऊचे पतद्वाष्पधारा—

उप६-
चिंता०

४४

धौततच्चरणो धनः ॥ ६३ ॥ मया युष्मान् सहादूय । जूयश्चिंता न यत्कृता ॥ प्रमादग्रहिसे-
नेव । तत्कमध्वं कृमाकराः ॥ ६४ ॥ गर्जद्भिर्बहु वर्षद्भिः । स्तोकमस्तोकमंबरैः ॥ वर्षाकालेऽ-
पि जातोऽहं । शारदैर्वारिदैः समः ॥ ६५ ॥ प्रत्यूचिरे कृमावद्धी — तरवो गुरवस्ततः ॥ कि-
मागस्ते महाजाग । येनैवं दुःखजागसि ॥ ६६ ॥ महाटवीमिमां तीर्णा । वयं साहाय्यका-
त्तव ॥ उपचक्रे च सार्थस्ते । जक्तदानादिना हि नः ॥ ६७ ॥ धनोऽन्यधत्त धन्यानां । जि-
ह्वा पावित्र्यशालिनी ॥ न मालिन्यज्जियेवान्य — दोषपंकं स्पृशेद् ध्रुवं ॥ ६८ ॥ पंके पंकेरुहो-
द्भेद — मिव मय्यपि यद्गुणं ॥ प्रकाशयथ तयूयं । नूनमन्यगुणव्रताः ॥ ६९ ॥ ये सर्वजहि-
णस्तेषां — मपि संप्रति दुष्करं ॥ अन्वहं निर्वहंत्येते — ऽनारंजा कृषयः कथं ॥ ७० ॥ सद्यः
प्रसद्य साधूनां — मनुज्ञां यन्न येन ते ॥ ममावासमुपागत्य । किमपि प्रतिगृह्यते ॥ ७१ ॥ ज-
क्तस्नेहगुणायं य — दकृतं यदाकरितं ॥ तदेव कट्यं साधूनां । धनमित्यन्वशाद्गुरुः ॥ ७२ ॥
व्याघृत्तेऽथ धने गुर्वा — देशवश्यं मुनिद्वयं ॥ तदावासमनासन्न — मनाकुलतया ययौ ॥ ७३ ॥
स तद् दृष्ट्वा चिदानंद — सुखमास्वादयन्निव ॥ घृतेन सुकृतेनैवो — ज्ज्वलेन प्रत्यलान्नयत् ॥ ७४ ॥

उप
चिंता
४५

मुदं मेडुरयामास । वृतधाराधरो धनः ॥ मुनिहंसेषु निध्यात्—नेत्रांजोर्जेषु चाद्भुतं ॥ ७५ ॥
वाग्दुग्धधारानेत्रांबु—धारा धारा वृतस्य च ॥ स्पर्धया वर्धयामासु—बोधिवीजं तदाशये ॥
॥ ७६ ॥ निवृत्तेऽस्मिन् व्रतिच्छंढे । कणं स्थित्वा विवक्षणः ॥ धर्मेष्टुः स ययौ रत्ना—धीवर-
त्नाकरं गुरुं ॥ ७७ ॥ प्रणम्य तमुपासीनं । दंतदीधितिदंजतः ॥ ऊचे बोधिसुधांजोधि—लहरीं
दर्शयन् गुरुः ॥ ७८ ॥ विरत्ना एव संसारे । कंचिच्चिंतितार्थदं ॥ चिंतामणिमिवांजोधौ । लज्जं-
ते मानवं जवं ॥ ७९ ॥ दुःप्रापमपि मिथ्यात्व—निऽामुद्रितदृष्टयः ॥ असाधितार्थमेवैतं ।
। हारयंत्यविवेकिनः ॥ ८० ॥ सम्यक्त्वांजनतः स्पृष्ट—दृष्टयो ये तु जानते ॥ सम्यग्देवादित-
त्वानि । तेषामेष फलेग्रहिः ॥ ८१ ॥ देवोऽष्टादशभिर्दोषै—मुक्तोऽर्हन्नुच्यते जिनः ॥ कुदेवः
पुनरुत्सर्पि—कंदर्पदर्पकल्मषः ॥ ८२ ॥ महाव्रती निरारंजो । गुरुगौरवमर्हति ॥ परिग्रहग्रहव्य-
ग्र—मतिः कुगुरुरेव सः ॥ ८३ ॥ दयादमशमब्रह्म—निर्मलो धर्म उच्यते ॥ अधर्मस्तद्विपर्यासे—
ऽनासेव्यः स सतां पुनः ॥ ८४ ॥ इदं सम्यक्त्वकमलं । स्मेरं चेच्चित्तपट्वले ॥ श्रेयःकदंब-
कादंब—कंबरस्तन्न दूरगः ॥ ८५ ॥ इति सूरीशितुर्वाचा । जातसम्यक्त्वनिश्चयः ॥ धनः सु-

उप-
चिंता०

४६

प्रातमयेति । मन्वानः स्वाश्रयं ययौ ॥ ७६ ॥ दुर्दिने सुदिनं पंका—भावः काक्षेऽपि पंकिक्षे ॥
अजाड्यं जलपूरेऽपि । धनस्याद्भुतकार्यञ्चूत् ॥ ७७ ॥ वर्षतं घृतधारान्निर्धनं वीक्ष्येव लज्जि-
ते ॥ गतेऽथ जलदे दूरं । शरत्कालो व्यजृञ्चत ॥ ७८ ॥ धनस्य सह बोधेन । गते विमलतां
विधौ ॥ आचारेण समं प्राप्ते । तस्य निष्पंकतां पथि ॥ ७९ ॥ याते प्रसक्तिं नादेये । तस्य
चित्तं श्वांबुनि ॥ हंसीषु सावकाशासु । तस्मिन्नार्हतगीरिव ॥ ८० ॥ नीरे स्मरेषु पद्मेषु । त-
त्वेष्विव तदाशये ॥ तस्य पुण्येष्विवासन्न—परिपाकेषु शालिषु ॥ ८१ ॥ सार्यश्चाल चेक्षु-
श्च । सह श्रीगुरवोऽपि ते ॥ वैदेहानां हि साधूनां । ज्येष्ठकल्पोऽनवस्थितः ॥ ८२ ॥ चतुर्भिः
कलापकं ॥ गुरुभ्यो गौरवं तन्व—न्नरण्यानि बिलंध्य स ॥ जवानिव शिवं जव्यो । क्षेत्रेऽ-
न्नीष्टं पुरं धनः ॥ ८३ ॥ तत्र प्रातमहीपाल—प्रसादः सादरं धनः ॥ विक्रीणानः स्वपण्यौघं ।
नव्यपण्यान्युपाददे ॥ ८४ ॥ तत्रैव गुरवस्तस्थु—स्तदाज्ञां शिरसा वहन् ॥ आययौ मूलनग-
रं । धनः प्राप्तधनः पुनः ॥ ८५ ॥ संपूर्णं पालयित्वायु—रुदोचीनकुरुष्वथ ॥ शीतासरित्पूर्व-
तटे । स जेजे दुग्धिधर्मिणं ॥ ८६ ॥ कल्पद्रुमैर्दशविधैः । साधितानकल्पकल्पनः ॥ पल्यत्वयी-

उप-
चिंता०

४९

परिमितं । स स्वपापुरपूरयत् ॥ ए७ ॥ आद्येऽथ त्रिदिवे देवी—हृत्पद्मत्रमरोऽमरः ॥ जूत्वा
स जूरिजिजोगै—दर्दव्यमाधुरीतवान् ॥ ए८ ॥ इतश्च—

विजयी विजयः प्रत्य—ग्विदेहेष्वस्ति मंगलः ॥ तत्र वैताढ्यशैलस्थे । देशे गंधारनाम-
नि ॥ ए९ ॥ पुरे गंधसहस्रेऽनू—द्वली इतवलो नृपः ॥ चंद्रकांता प्रिया तस्य । चंद्रसेखेव
निर्महा ॥ १०० ॥ युग्मं ॥ स सौधर्मसुरश्च्युत्वा । प्रपेदे पुत्रतां तयोः ॥ महाबल इति ख्या-
तः । हितौ नाम्ना गुणेन च ॥ १ ॥ कक्षाकक्षापं कक्षयन् । वर्धमानः शशीव सः ॥ आस्था-
नं रूपचूपस्य । तारं तारुण्यमासदत् ॥ २ ॥ धुरं धुर्य इव न्यस्य । राज्यं शतबलः सुते
॥ चारुचारित्रमादाय । शिश्राय स्वर्गसंपदं ॥ ३ ॥ पुण्यप्रमद्धरोऽञ्जुक्त । राज्यं राजा महाब-
लः ॥ दोषदोषाचरारण्यं । तारुण्यं महतामपि ॥ ४ ॥ स्वयंबुद्धश्च संजिन्न—श्रोताश्चास्तिक-
नास्तिकौ ॥ तस्य ह्यौ मंत्रिणावास्तां । धर्माधर्माविवांगिनौ ॥ ५ ॥ यदाद्यः सिषिचे गोत्रिः ।
पुण्यबीजं नृपेऽदवत् ॥ मूलादुन्मूलयामास । तन्नूकर इवापरः ॥ ६ ॥ स्वयंबुद्धोऽन्यदा दध्यौ ।
यद्यस्मास्वधिकारिषु ॥ जूपोऽयं दुर्गतिं गता । वंचितास्म तदा वयं ॥ ७ ॥ यद्यप्युक्ता हिता

उप-
चिंता

४७

शिक्षा । नायकाय न रोचते ॥ तथापि नृत्यैः सा देया—ऽन्यथा स स्यादुपेक्षितः ॥ ७ ॥
ततः कदाचित्परिष-न्निषण्णस्य महीपतेः ॥ पुरतः प्राञ्जलीञ्चूय । स्वयंबुद्धोऽब्रवीदिति ॥ ८ ॥
ये न श्रूयन्ति श्रूयन्ति । सावङ्गं वा गुरोर्गिरः ॥ पृथ्वीपते न तेऽर्हति । शिक्षां श्रियमिवाल-
साः ॥ १० ॥ कुलीनोऽसि विनीतोऽसि । तस्मात्त्वमनुशिष्यसे ॥ सुपात्र एव तिष्ठति । क्षीर-
वद्यद्गुरुक्तयः ॥ ११ ॥ नाथ सर्वेषु कार्येषु । निन्दन्ति निपुणास्त्वं ॥ पुनस्तामेव शंसन्ति ।
धर्मे लोकद्वयी हिते ॥ १२ ॥ कलाकुलीनतारूपा-रोग्यसौजाग्यसंपदः ॥ स्वर्गापवर्गावपि तौ
। सर्वं धर्मेकहेतुकं ॥ १३ ॥ न रमा परमानापि । स्नेहला महिला अपि । आलम्बनाय जा-
यन्ते । पततां नरकावटे ॥ १४ ॥ पूर्वं रागाग्निना दीप्ता । प्राप्ते विरहज्जस्मकाः ॥ उल्मूकानी-
व विषया—स्तापायैवातिसेविताः ॥ १५ ॥ ततस्त्वं तात्विकीं बुद्धिं । विधूय विषयव्रजे ॥ वि-
धेहि धर्मं नृपाल । पालय स्वकुलस्थितिं ॥ १६ ॥ तावत्तं स्माह संजिन्न-श्रोताः श्रोतरि नू-
नुजि ॥ अहो हितार्द्रिता मन्त्रि—स्त्वत्स्वामिसुखद्विषः ॥ १७ ॥ नास्त्येव तावदात्माह । नू-
तेन्यश्चेतनोद्भवात् ॥ तदज्ञावात्कस्य पुण्य-पापे स्तस्तत्फलं तथा ॥ १८ ॥ पुण्यपापकृते हंत ।

उप-
चिंता०

४९

यदि सत्कृत्यसत्कृती ॥ तन्नो माणिक्यलोष्टुज्यां । पुण्यं पापमकारि किं ॥ १९ ॥ जुक्तं विल-
सितं पीतं । हसितं स्वादितं च यत् ॥ तदेव सारं संसारे । केयं परजवस्य जीः ॥ २० ॥ त-
तो जूपाख बब्बूल—मिवैतद्गणितं त्यजन् ॥ लिग्धान् विषयकल्पदून् । जज त्वं न कुतो ज-
यं ॥ २१ ॥ अथावदस्वयंबुद्धो । हंत धूर्तेर्जवाटशैः ॥ रुजुर्विश्वस्तधी राजा । वंचयते स्वा-
र्थलोद्धुपैः ॥ २२ ॥ जमानां न हि जूतानां । धर्मश्चैतन्यमिष्यते ॥ तस्यान्यथानुपपत्ते—रस्त्या-
त्मा पुण्यपापकृत् ॥ २३ ॥ पुण्यपापे विना सौख्य—दुःखे चेद्भवतो गिनां ॥ स्यात्तन्नियामका-
जावात् । सुखि वा दुःखि वा जगत् ॥ २४ ॥ माणिक्यलोष्टुदृष्टांत—स्तदजावेऽन्यथायि यः
॥ सोऽसन्न हि सुखं दुःखं । जानीतस्तावचेतनौ ॥ २५ ॥ एवं तयोर्मिथस्तर्क—दोषांदोलितचेतसा
॥ राज्ञाऽवज्ञातधर्मेण । निन्यिरे कतिचित्समाः ॥ २६ ॥ दाक्षिणात्यैर्नटैः सम्य—क्तूर्यत्रय-
विचक्षणैः ॥ सत्तायां जूजुजोऽन्येद्यु—रारेजेऽद्भुतनाटकं ॥ २७ ॥ गीतसंगीतकाह्लाद—निर्निमेषं
नरेश्वरं ॥ अत्याकुलः सभामेत्य । स्वयंबुद्धस्तदा जगौ ॥ २८ ॥ आसीदिति प्रजो धाटी । व-
र्धतेऽस्या महाजयं ॥ मुंच प्रमादमादत्स्व । धर्मं मर्माविधं द्विषां ॥ २९ ॥ तदकस्माद्भयं श्रुत्वा

उप-
चिंता०
५०

। व्याकुल्ये सकल्ये जने ॥ गतं गीतादिकुतकैः । सत्तायाः समयैरिव ॥ ३० ॥ आददानं धनु-
र्जपं । मंत्र्यूचे मुंच संत्रमं ॥ मृत्युर्हि धाटी धर्मोऽत्र । सुकृतं न पुनर्धनुः ॥ ३१ ॥ कर्करं श-
र्कराचूर्णं । इव संगीतके त्वया ॥ वैराग्यं तन्वता मंत्रि—न्नमंत्रितमिदं कृतं ॥ ३२ ॥ प्रस्ता-
वविमुखो मध्ये । संसदं यो विवहति ॥ महाश्रमस्थो योगीव । स्वं हासयति सोऽपरैः ॥ ३३ ॥
जूपालमित्युपालंज—वाचालं मंत्र्यवोचत ॥ पत्युरत्युत्तमैर्जूत्यै—र्वाच्यमेव सदा हितं ॥ ३४ ॥
त्रिजिर्विशेषकं ॥ सर्वं गीतं प्रलपितं । सर्वं नाज्यं विरुंबना ॥ सर्वे जारा अलंकाराः । कामा-
दुःखावहा हहा ॥ ३५ ॥ त्वमिहत्यैः सुखैर्गृह्णो । मन्यसे न परं जवं ॥ संजिन्नश्रोतसो वा-
क्या—तत्र राजन्निशम्यतां ॥ ३६ ॥ पुरापुरादतो नाथ । त्वमयासीर्मया सह ॥ रंतुं मेरुगि-
रौ नेत्रा—नंदनं नदनं वनं ॥ ३७ ॥ तत्राययुः शुजाकाराः । स्ववशा रुचिशालिनः ॥ तदा
क्रीमापरा देवा । रेवावारीव वारणाः ॥ ३८ ॥ तान्निरीदयापसृत्यावां । यावद् दूरे वज्रूविव
॥ तावत्वामेत्य कोऽप्यूचे । देहश्रीजासुरः सुरः ॥ ३९ ॥ किमु वत्स न मां वेत्ति । यदन्य
इव शंकसे ॥ दिष्ट्या जानीहि मां नाम्ना—तिबलं स्वपितामहं ॥ ४० ॥ राज्यं त्यक्त्वा सद-

उप-
चेता०
५१

न्यस्ताद् । व्रताद्धांतकवैज्रवं ॥ सोऽहं लोहं सुवर्णत्व—मिव सिद्धरसाक्तः ॥ ४१ ॥ पुण्यैर्मा-
मीदृशैश्चर्यं । वीक्ष्यमाणस्त्वमप्यहो ॥ संशयानः परजवे । मात्रूर्धर्मवहिर्मुखः ॥ ४२ ॥ इत्यु-
क्त्वा स ययौ देव—स्तत्किं ते विस्मृतं प्रजो ॥ श्रुत्वेति तदनुध्याय । साधु साध्वित्यव-
गृह्य, ॥ ४३ ॥ संप्राप्तावसरः प्रोचे । सचिवः शुचिवाक्तः ॥ एकमाकर्णयैतिह्यं । राजन्निर्व्या-
जबोधये ॥ ४४ ॥ आसीद् प्रसीकताराति—प्रतापो जूपतिः पुरा ॥ कुरुचंद्र इति ख्यातः ।
ह्यातले पूर्वजस्तथा ॥ ४५ ॥ चार्वाकमतकिंपाक—कीटः स कुटताधियं ॥ वजार शर्करा-
सारे—ष्वपि सद्धर्मकर्मसु ॥ ४६ ॥

न पुण्यपापे न स्वर्ग-नरकौ तन्निमित्तकौ ॥ दिवादोषे द्युतिध्वांतौ । जातंधवदबोधि सः ॥ ४७ ॥
संयोगे पंचजूतानां । समुन्मीलति चेतना ॥ नास्त्यन्यः कश्चिदात्मेति । मत्तः प्रक्षपतिस्स सः
॥ ४८ ॥ नागम्यं पवनस्येव । नाजह्यं जागृवेरिव ॥ नाहिंस्यमजवत्तस्य । कृतांतस्येव किंचन ॥ ४९ ॥
अधर्मकर्मणो जंतु—हिंसकः सकलं जवं ॥ अतीत्य प्राप वैचित्य—मंते कर्मवशादसौ ॥ ५० ॥
गीतं श्रुतिसुखं मेने । विद्यापवदीदृापतिः ॥ रूपं दृशोः सुधासत्र—स्वरूपं पांशुवर्षवत् ॥ ५१ ॥

उप-
चिंता०

५२

तस्य विष्टा इवानिष्टा । आहाराः सरसाअपि ॥ मृद्ध्योऽपि जज्ञिरे हंस-तूखिकाः शूखिका
 इव ॥ ५१ ॥ स विपर्यस्तधीरेवं । सेहे देहेन वेदनां ॥ आसन्नायातनरका-दिव प्राप्तां सुदु-
 स्सहां ॥ ५२ ॥ राज्ञी कुरुमती सूनु-हैरिश्रंद्रश्च कोविदौ ॥ ब्रष्टसंज्ञं नृशक्रंदं । तमुपाचरतां
 रहः ॥ ५३ ॥ आक्रंदत्येव पंचत्वं । प्राप्ते पितरि कातरे ॥ प्राप्य राज्यं हरिश्रंद्रो । न्यायेना-
 पालयत्प्रजाः ॥ ५४ ॥ तं तादृशं पितुर्मुत्थुं । वीक्ष्य स सदृच्छो बुधः ॥ धर्माधर्मफलं साक्षा-
 द् । दृष्टेऽर्थे को मतित्रमः ॥ ५५ ॥ धर्मतत्त्वं स जिज्ञासु-रादिदेश विशांपतिः ॥ मित्रं कत्र-
 कुलं नाम्ना । सुबुद्धिं परमार्हतं ॥ ५६ ॥ धर्म एव त्वया वाच्यो-ऽवसरेऽवसरे मम ॥ अय-
 मेवाधिकारस्ते । लोकद्वयशिवंकरः ॥ ५७ ॥ उमित्युक्त्वा विमुक्तान्व-व्यापारः सोऽपि जूजु-
 जे ॥ गुरोः श्रुतां श्रुताद् दृष्टां । धर्म्यमेव धियं ददौ ॥ ५८ ॥ हंसेनेवावदातेन । सन्निहि-
 तेन तेन सः ॥ पंकेरुहमिव प्राप । विपरीतः पितुः श्रियं ॥ ५९ ॥ प्राप्तमन्येद्युरुद्यानं । नत्वा
 केवलिनं मुनिं ॥ श्रुत्वा धर्मं ततो मित्र-वाचि प्रत्ययमाप सः ॥ ६० ॥ पिता मे कां गतिं
 प्राप-दिति पृष्ठो महीश्रुजा ॥ प्रोचे स्फुटजगद्बृत्तो । वाचं वाचयमाग्रणीः ॥ ६१ ॥ पिता

उप-
चिंता
५३

संतापितानंत—जंतुस्ते पाप्मजिर्गुरुः ॥ अंजोधितखमश्मेव । सप्तमं नरकं ययौ ॥ ६३ ॥ तत्
श्रुत्वा नरकाज्जात—साध्वसः साधुसन्निधौ ॥ समं सुबुद्धिना पुत्रा—पितृश्रीः सोऽजजद्
व्रतं ॥ ६४ ॥ तौ मिथः सुहृदौ पूर्वं । जगतः सुहृदौ ततः ॥ तपस्यंतौ वपुष्मंतौ । प्रांते मो-
क्षमवापतां ॥ ६५ ॥ हरिश्चंद्रात्ततः स्वामिन् । सत्सु जैनेषु राजसु ॥ संख्यातीतेष्वतीतेषु ।
। त्वमन्नूः पृथिवीपतिः ॥ ६६ ॥ सुबुद्धेश्चान्वये मंलि—ष्वेव धर्माधिकारिषु ॥ असंख्येयेष्व-
तीतेषु । सोऽहं ते सेवकोऽजवं ॥ ६७ ॥ तदेष धर्मकथना—धिकारो नः क्रमागतः ॥ यदकां-
डेऽधुना तूचे । धर्मस्तत्कारणं शृणु ॥ ६८ ॥ अद्य सन्नंदनोद्यानं । चरिष्णुश्चारणौ मुनी ॥
अप्राहं जवतः स्वामि—न्नायुर्ज्ञाननिधी अहं ॥ ६९ ॥ ताज्यां जवत्प्रजोरायु—र्मासमेकमि-
तीरिते ॥ अहमेव रयादेत्य । पूञ्चकार पुरस्तव ॥ ७० ॥ स्वजर्तुर्व्याखवेताल—वैरिवह्निविष-
व्यथाः ॥ वीक्ष्यासन्नो विलंबेत । हंत यः सेवकः स कः ॥ ७१ ॥ क्षणं गीतात्क्षणं नृत्या—
त्क्षणं तूर्याङ्गवेधृतिः ॥ धृतिः सदातनी यस्मा—ऋर्मः स्मर्यते न सः ॥ ७२ ॥ अथोवाच नृपः
शोक—शंकुसंकुक्षिताशयः ॥ बंधो प्रमादनिद्रालुः । साध्वहं बोधितस्त्वया ॥ ७३ ॥ मम त्व-

उप-
चिंता
५४

या समः कोऽपि । नोपकारी नरः परः ॥ यद्वाग्रसायनैर्नृत्वा—वासन्ने मामचेतयः ॥ ७४ ॥
अनल्पजीविताः संतः । पूर्वजाः प्राव्रजन्मम ॥ एकमासावसानायुः । करिष्ये किमहं पुनः ॥
॥ ७५ ॥ एवं दुःखदवज्ज्वाला—विज्ञायवदनं नृपं ॥ मंत्री प्रोचे महीशायुः । स्तोकमालोक्य
मा मुहः ॥ ७६ ॥ दीक्षाव्रताद्भुता स्वामि—न्नेकाहमपि रोपिता ॥ सूते स्वसौख्यपुष्पाणि । श्रे-
यःफलमपि क्वचित् ॥ ७७ ॥ सोऽथाष्टाजिर्दिनैश्चैत्ये—ष्वर्हतां विहितोत्सवः ॥ समं स्वमंत्रिणा
जेजे । दिनान् द्वाविंशतिं व्रतं ॥ ७८ ॥ साधितानश्नश्चांते । लक्षितांगसुरोऽजनि ॥ द्वितीय-
कल्पेऽनल्पश्री—र्विमाने श्रीप्रज्ञाजिधे ॥ ७९ ॥ अञ्जूपजितानंग—वद्वज्जानृदुभाषिणी ॥ दे-
वी स्वयंप्रज्ञा तस्य । स्नेहसर्वस्वज्ञाजनं ॥ ८० ॥ शाश्वती प्रतिमा अंचन् । शृण्वन् जैनैश्च-
रीर्गिरः ॥ वनीशैवलिनीशैला—दिषु रेमे ससप्रियः ॥ ८१ ॥ काले याति तयोः प्रीत्या । मिथो-
ऽनुस्यूतयोरिव ॥ श्वथा पताका सौधाग्रा—दिव देवी दिवश्च्युता ॥ ८२ ॥ क्व गतासि प्रिये
मुंच । नैष्ठुर्यं देहि दर्शनं ॥ विबुधो विरह तस्या । विलापानकरोदिति ॥ ८३ ॥ दृढधर्मा सु-
हृत्तस्य । बजाषे मित्र मा क्लमः ॥ देवीभूतं व्रताद्विद्धि । मां स्वयंबुद्धमंत्रिणं ॥ ८४ ॥ सखे

उप-
विंता०
५५

सखेद चेत्पत्न्या । विरहो दुःसहस्तत्र ॥ तदा वदामि तत्प्राप्ते—रूपायं शृणु तद्यथा ॥ ७५ ॥
 छीपेऽस्ति धातुकीखंडे । प्राग्विदेहेषु विश्रुते ॥ नंदिग्रामे जन्मदुःस्थो । गृहस्थो नागिलाजि-
 धः ॥ ७६ ॥ तपस्विन्यव्रतस्थापि । नागश्रीस्तस्य गेहिनी ॥ तयोः षड् जङ्गिरे कन्या । दारि-
 द्र्यस्य जिदा इव ॥ ७७ ॥ अतःपरं दैववशाद् । दुहिता जविता यदि ॥ तद्दूर्ध्वं मुखमादाय
 । ग्राह्यं देशांतरं मया ॥ ७८ ॥ एवं विवृशतस्तस्य । कन्या पुनरजायत ॥ परचक्रागममिव ।
 तत् श्रुत्वाशु ननाश सः ॥ ७९ ॥ कन्याजन्मवियोगश्च । पत्युरित्याकुला शुचा ॥ न माता-
 स्यै ददौ नाम । ख्याता निर्नामिकेति सा ॥ ८० ॥ मातुः क्रमादनिष्टास्ताः । सप्त श्वन्नधरा
 इव ॥ प्रौढिं लता इव प्रापुः । सर्वा दुर्वाग्दृता अपि ॥ ८१ ॥ ताः सप्त मातर इव । त्रेजिरे
 तद्गृहाजिरे ॥ साक्षिण्यः खलु दारिद्र्य—क्षुधोरुपयेमे मिथः ॥ ८२ ॥ बालानन्येदुराढ्या-
 नां । दृष्ट्वा मिष्टान्नजोजिनः ॥ निर्नामिकाप्ययाचिष्ट । मातरं मोदकादिकं ॥ ८३ ॥ त्यज
 वैरं नज स्वैरं । मोदकैस्तुलितोपलं ॥ अमुं पर्वतमित्येवं । चुक्रोश क्रोधतः प्रसूः ॥ ८४ ॥ इ-
 ति मातुः कठोरोक्त्या । सा क्षुधार्तापि निर्ययौ ॥ कवयो ह्येव मन्यन्ते । मात्रालाघवमुत्सवं ॥

उप-
चिंता०
५६

॥ ९५ ॥ सुधाकुंदादाहकल्पं । मातुर्वाक्यमिवाप्रियं ॥ ययौ सांबरतिखकं । गिरिं तातमिवा-
तुरा ॥ ९६ ॥ मृत्यै तद्वृंगमारूढा । सा ददर्श दिशैकया ॥ तमारोहतमस्तोकं । लोकंसुतसु-
हृद्युतं ॥ ९७ ॥ दृष्ट्वाढ्यबालान् कल्पद्रु—निव शृंगारितानसौ ॥ विषांकुरमिवात्मानं । नि-
निंदाजन्मदुर्जगं ॥ ९८ ॥ कुतूहलाकुला मृत्यौ । मंदीचूतमना मनाक् ॥ कायं जनः प्रयाती-
ति । पप्रच्छोपेत्य कंचनं ॥ ९९ ॥ वाद्येऽय निशि शैलेऽत्र । प्रतिमां प्रतिपेदुषः ॥ उत्पेदे केव-
लज्ञानं । युगंधरमुनीशितुः ॥ १०० ॥ तं नंतुं याति लोकोऽय—मित्युदित्वाशु सोऽवलत् ॥
निमेषमपि विघ्नाय । सत्कार्ये मन्वते बुधाः ॥ १ ॥ म्रियमाणां न मां पश्चा—दपि कोऽपि नि-
षेत्स्यति ॥ ध्यायंतीति जनैः साकं । सापि गत्वानमन्मुनिं ॥ २ ॥ तद्व्याख्यानसुधापान—
प्रीता पप्रच्छ सा प्रजो ॥ आस्ते मत्तोऽपि संसारे । किं कश्चिद् दुःखजाजनं ॥ ३ ॥ वत्से कि-
मस्ति ते दुःखं । नारका नरके हि ये ॥ न तेषां कष्टमादेष्टु—मिष्टे स परमेष्ठ्यपि ॥ ४ ॥
तिर्यक्तु लक्षशो जीवा । वध्यंते धीवरादिजिः ॥ मार्यंते विविधैर्मारै—र्यत्तत्त्वमपि वीहसे ॥
॥ ५ ॥ वधबंधद्विषन्मान—जंगरोगवियोगजाः ॥ विशोऽपि विवशा हंत । सहंते किं न वेद-

उप-
चिंता०

५९

नाः ॥ ६ ॥ ईर्ष्याच्यवनसंताप—विभोगान्धात्रियोगतः ॥ लज्जते दारुणं दुःख—धृदं धृदारका
अपि ॥७॥ तत्किंचिन्नास्ति संसारे । स्थानं यन्निरुपद्रवं ॥ अधर्मिणां पुनर्धर्म—जाजां सौख्य-
मयं जगत् ॥ ८ ॥ न जननी न पिता न च बांधवो । न तनया न च जर्तुसुहृद्भराः ॥ यदिह
दातुमलं सुखमंगिनां । तदपि यच्छति धर्मसुरदुःखः ॥ ९ ॥ मातापि वैरितां याति । याति वै-
र्यपि मातृतां ॥ यस्याज्ञावे च ज्ञावे च । तमेकं धर्ममाश्रय ॥ १० ॥ श्रुत्वा सत्त्वियां वाच-
मेवं मुनिवरस्य सा ॥ दधौ धर्मे वियं दुःखा—झीता रोगादिवौषधे ॥ ११ ॥ मातुराक्रोशजं
दुःखं । क्रशयंती गुरुक्तिनिः ॥ आदाय धर्मं गार्हस्थ्यो—चित्तं सा ग्राममागमत् ॥ १२ ॥ अ-
त्यंतदुर्जगत्वेन । परिणीता न केनचित् ॥ धार्मिकैर्धर्मपुत्रीति । प्रपन्ना सा व्यधात्तपः ॥ १३ ॥
वर्तते सायुषि क्षीणे । गृहीतानशनधुना ॥ स्वरूपदर्शनान्मित्र । तस्याः कुरु कुतूहलं ॥ १४ ॥
लक्षितांगस्तथाकार्पी—रसापि तद्रूपविमिता ॥ तदेकचित्ता मृत्वाञ्चू—तस्य देवी स्वयंप्रज्ञा ॥
॥ १५ ॥ युगंधरं गुरुं चूय—स्तमेव । रिमागतं ॥ स प्रणम्य समं देव्या—जुक्तं जोगान-
नारतं ॥ १६ ॥

उप-
चिंता०
५७

अन्यदा कटपवृक्षेषु । कंपेषु समयेष्विव ॥ म्लायत्सु कंठतादृशेषु । ग्रीष्मलुकाहतेष्विव ॥ १७ ॥
तत्त्वज्ञेष्विव नीरागी-जवत्सु वसनेषु च ॥ सुषोणित इवालस्ये । दैन्ये च परिवर्धिनि ॥ १८ ॥
दूरीजवंत्यां लज्जायां । विरक्तायामिव स्त्रियां ॥ मत्वासुत्रां च्युतिं स्वस्य । ललितांगो विदम-
वान् ॥ १९ ॥ त्रिनिर्धिशेषकं ॥ स्वागःशंकितया देव्या । पृष्ठः खेदस्य कारणं ॥ आसीदच्यवनं
स्वस्य । निःस्वस्य वदतिस्म सः ॥ २० ॥ ततस्तया समं गहन् । यात्रार्थं दीपमष्टमं ॥ देवेशादेशतो
देवो । निर्वातिस्म स दीपवत् ॥ २१ ॥ अस्ति पूर्वविदेहेषु । विजयः पुष्कलावती ॥ लोहार्ग-
लं पुरं तत्रा-सतां लोहार्गलायते ॥ २२ ॥ तस्मिन् सुवर्णजंधोऽञ्जु-झूपतिर्धुपतिर्धुतिः ॥ ददौ गि-
रिदरीवासं । यो घूकानामिव द्विषा ॥ २३ ॥ अञ्जुल्लक्ष्मीवती तस्य । प्रिया लक्ष्मीरिवांगिनी
॥ तनूरुहस्तयोर्जज्ञे । ललितांगो दिवश्च्युतः ॥ २४ ॥ वज्रजंघानिधानोऽसौ । दधानो निखि-
लाः कलाः ॥ रामाहृदयविश्राम-धाम जेजे क्रमाद्वयः ॥ २५ ॥ च्युत्वा स्वयंप्रज्ञा सापि ।
श्रीमतीत्यजवत्कनी ॥ नग्यां पुंरुरीकिण्यां । वज्रसेनस्य चक्रिणः ॥ २६ ॥ पितृ-प्रीतिपयःपूरै-
र्वर्धमाना लतेव सा ॥ काळे कलामधुकरी । केलिस्थानमजायत ॥ २७ ॥ सा कदापि गवा-

उप-
चिता०
५९

कस्या । ददर्श नगराद्वहिः ॥ वंद्यमानं सुरैः साधुं । तत्कालोत्पन्नकेवलं ॥ २७ ॥ तदाढोक-
जवज्जाति—स्मृतिः स्मृत्वा जवावुजौ ॥ स्नेहेनाकुलिता बाला । प्राग्जन्मपतिमैहंत ॥ २८ ॥
न तं पतिं विनान्येन । वक्तुं युक्तमथो मम ॥ ध्यात्वेति सा गलार्तेव । तूष्णिका सहस्राज-
वत् ॥ २९ ॥ जरझवीव तद्भाणी । निविष्टा नोदतिष्ठति ॥ पितृज्यां निर्मितैर्यत्नां—न्मंत्रतंत्रौष-
धैरपि ॥ ३० ॥ रहस्तां पंकिता धात्री । प्रोचे पुत्रि सहेतुकं ॥ चेत्तूष्णिकासि तज्जाद्वप । सं-
कट्यं पूरयामि ते ॥ ३१ ॥ अथ विश्वस्य विश्वं सा । तस्यै निर्तामिकादिकं ॥ वामिनीव स-
माचख्यौ । प्राग्जवोदंतमात्मनः ॥ ३२ ॥ वरश्चेह्वलितांगात्मा । मातः संगच्छते मम ॥ वक्ष्या-
म्यपि तदैवाहं । विवाहस्य तु का कथा ॥ ३३ ॥ इति तन्निश्चयं ज्ञात्वा । पटुचित्रकृता प-
टे ॥ तत्पूर्वजन्मवृत्तांतं । लेखयामास पंकिता ॥ ३४ ॥ धात्री धालीशचक्रस्य । चक्रिसेवार्थमी-
युषः ॥ पटं प्रकटयामास । सिंहद्वारमुपेत्य सा ॥ ३५ ॥ पटस्य श्लदणतां केऽपि । कलां चि-
लकृतः परे ॥ अपरे वर्णयामासु—वर्णकानेव चूचुजः ॥ ३६ ॥ कुमारस्तत्र दुर्दातो । दुर्मर्ष-
णनृपांगजः ॥ लीलाचक्रक्रमन्यास—कोविदस्तावदाययौ ॥ ३७ ॥ पटं वीक्ष्य द्वाणं मूर्ध्ना—श-

उप-
चिंता०
६०

व्यथामाजगाम सः ॥ किमेतदिति पृष्ठश्चा—नुचरैरुचिवानिदं ॥ ३९ ॥ पूर्वजन्मव्यतिकरं ।
स्वमत्र मम पश्यतः ॥ उहापोहादिदानीं जा । जातिस्मृतिरजायत ॥ ४० ॥ विप्रोक्त्यते वि-
मानस्थो । योऽसौ चित्रपटे नरः ॥ सोऽहं प्राग्त्रिदशोऽचूवं । देव्येषा तु मम प्रिया ॥ ४१ ॥
सोऽथ ग्रामादिनामानि । पृष्ठः पंक्तियाजजत् ॥ विद्वानप्यश्रुतग्रंथ—व्याख्यायामिव जिह्म-
तां ॥ ४२ ॥ तथापि धैर्यमालम्ब्य । स प्रोचे शृणु पंक्ति ॥ पुः पुंमरीकिणी सेयं । शैलोऽयं
त्रिदशाचलः ॥ ४३ ॥ नन्दनं वनमेतद्भि । सूयः सुत्यिताजिधाः ॥ येयं तपस्विनी तस्या । वि-
स्मृतं नाम मेऽधुना ॥ ४४ ॥ तं घूकमिव मातरम्—मंरुलोदंतवामिनं ॥ ध्यात्वा धूर्ततराधा-
त्री । विस्मिता सस्मितं जगौ ॥ ४५ ॥ यद्बद्धि वत्स तत्सत्यं । सा प्राग्जन्मप्रिया तव ॥ दि-
वश्च्युता कनीनंदि—ग्रामे पंगुरजायत ॥ ४६ ॥ सा च जातिस्मरा पूर्व—जवजर्तरी रागिणी ॥
इमं चक्रे स्वयं चित्र—पटं खानुजवांचितं ॥ ४७ ॥ गताया धातकीखंरं । प्रयोजनवशान्मम
॥ सामुं समर्पयामास । प्राग्प्रियप्रातये पटं ॥ ४८ ॥ तत्त्वं वत्स चिरादद्य । पश्यंत्या निक्षि-
तोसि मे ॥ एहि तत्र नयामि त्वां । तां स्वीकुरु कृपाकर ॥ ४९ ॥

उप-
चिंता
६१

इति व्याख्यां ब्रुवाणायां । पलायत बलादसौ ॥ उत्तालतादिकादाना—कुमारैर्हसितोऽ-
परैः ॥ ५० ॥ जगद्धन्धनजंघाल—यशा मूर्त इव स्मरः ॥ वज्रजंघस्तदा तत्रा—ययौ क्षोहार्गला-
त्युरात् ॥ ५१ ॥ स पटालोकमात्रेण । जातजातिस्मृतिर्जगौ ॥ पंक्तिः सौ कुतोऽलेखि । प्राग्जवानु-
जवो मम ॥ ५२ ॥ अमंस्त सा समीचीन—मपि तस्य वचो दृषा ॥ न साधुष्वपि विश्वासो । वंचि-
तानां ह्यसाधुजिः ॥ ५३ ॥ मंरुपे कचन कृत्रिमैः सुमै—वंचिता मधुकरांगना तथा ॥ सत्यदुष्पनि-
वहेऽपि कानने । नाननं क्षिपति जातु सा यथा ॥ ५४ ॥ पृष्ठस्तत्र तयाचष्ट । कृत्वा पाणि-
पुटे पटं ॥ स यथानुजवं चित्र—ग्रामगिर्यादिनिर्णयं ॥ ५५ ॥ च्युतचिंतामणिप्राप्ते—रिव प्री-
ताथ पंक्तिता ॥ श्रीमतीं वर्धयामास । प्रार्थितप्रियसंगमात् ॥ ५६ ॥ स्त्रीत्वान्मंदा तदा ह-
र्षा—दुर्गुर्वीचूतापि पंक्तिता ॥ पवनाज्जवनीचूय । ययौ सा चूचुजः सजां ॥ ५७ ॥ लेजेऽहं ल-
लितांगारूढ्यं । श्रीमत्याः प्राग्जवप्रियं ॥ तथा सोन्मादमित्युक्ते । सस्मितं चक्यूवोचत ॥ ५८ ॥
त्वं प्रयत्नेन लब्धैक—ललितांगा हि मायसि ॥ जाने मानिनि तानष्टा—दशाहं क्षी-
या पुनः ॥ ५९ ॥ अस्ति प्रत्यग्विदेहेषु । विजयः सलिलावती ॥ यथार्थनामा तत्राचू—क्षी-

उप- तशोकाजिधा पुरी ॥ ६० ॥ जितशत्रुर्नृपस्तत्र । नीत्या राज्यमपालयत ॥ मनोहरी च कैकेयी ।
 चिंता० चेति द्वे तस्य बल्लजे ॥ ६१ ॥ तयोः क्रमाच्चतुःसप्त-स्वप्नसंसूचितौ सुतौ ॥ अज्रूतां जूतलख्या-
 ६२ तौ । नाम्नाचलविजीषणौ ॥ ६२ ॥ पितर्यस्ते दधौ राज्यं । वासुदेवो विजीषणः ॥ प्राप्तार्ध-
 विजयैश्वर्यो—ऽवार्यदोर्दम्बवीर्यतः ॥ ६३ ॥ विज्राणं बलदेवत्व—मचलं निश्चलौजसं ॥ मनो-
 हरी स्थिरीज्रूत—वैराग्यावोचदन्यदा ॥ ६४ ॥ तेन जर्त्रा त्वया पुत्रे—णैहिकं सुखमीयुषी ॥
 तदामुष्मिकमिहामि । वत्स संप्रति दीक्षया ॥ ६५ ॥ क्रीरया शैशवे ग्रस्ते । ग्रस्तेऽनंगेन यौ-
 वने ॥ वार्धकेऽपि न यो धर्मे । स्पृहयालुः स बालिशः ॥ ६६ ॥ सोऽवग्मातस्तातपादैः । सा-
 पराधानिवोज्जितान् ॥ चेदुज्जसि त्वमप्यस्मां—स्तदा हंत हता वयं ॥ ६७ ॥ जुंजीमहि त्व-
 या दत्तं । त्वदायत्तं मनोऽस्ति नः ॥ तीर्थप्राया त्वमस्माकं । किं मातर्व्रतकाम्यसि ॥ ६८ ॥ नि-
 पेधिताया अप्येवं । न मुमोच व्रताग्रहं ॥ यदा मनो मनोहर्या—स्तदा स प्रत्यज्ञापत ॥ ६९ ॥
 देवजुवं गता चेन्मां । व्यसने बोधयस्यलं ॥ तत्त्वां मुंचेऽन्यथा नैव । सापि तत्प्रत्यपद्यत ॥
 ७० ॥ अथोपात्तव्रताधीतै—कादशांगा समाधिना ॥ वर्षकोटिं तपस्तप्त्वा । लांतकेंद्रो ब-

उप-
चिंता०
६३

जुव सा ॥ ७१ ॥ अन्यदा जास्कररथा—दिवानीतौ वपुःश्रिया ॥ केनापि ढौकितौ राम—
हरी आरोहतां हरी ॥ ७२ ॥ तौ विपर्यस्तमन्यस्ता—वाकृष्टावपि चेरतुः ॥ तथा यथा यथा-
र्थत्व—मवहन्नाशुगद्यं ॥ ७३ ॥ सैनिकैरनुधावद्भि—रप्राप्तौ गरुडविव ॥ वनीं निन्यतुरश्वौ
तद् । छयं शोकातुरे जने ॥ ७४ ॥ द्वाणात्तयोः पदपंक्ति—र्भूपट्टे वर्णपंक्तिवत् ॥ अमार्जि
चपलह्वात्रे—णेव प्रबलवायुना ॥ ७५ ॥ तृषाक्रांतो हरिर्नीरं । सीरध्वजमयाचत ॥ स निर्विलो-
ऽपि तद्वब्ध—कामो बन्नाम काननं ॥ ७६ ॥ यावदायात्यसौ पद्म—पुटोपात्तपयो रयात् ॥ ता-
वत्यक्तोऽसुजिर्विष्णुः । सतृष्णं को न मुंचति ॥ ७७ ॥ बंधो पयः पिबेत्युक्तो । न यदावोचद-
च्युतः ॥ तदा तं मूर्धितं ज्ञात्वा । निन्ये तरुतलं हली ॥ ७८ ॥ इतश्च बोधमाधातुं । तस्य
लांतकनायकः ॥ विज्रीर्विज्रीषणवपु—र्भूत्वा प्राडुरभूत्पुरः ॥ ७९ ॥ एकं मूर्धालमपरं । पुर-
स्थं च विज्रीषणं ॥ बलो विलोक्य संदिग्ध—मनास्तेनैव जावितः ॥ ८० ॥ शंकसे निर्विशे-
षेण । मनसा किं हलध्वज ॥ त्वय्यंबुने गते खेटा । मया योद्धुमिहागताः ॥ ८१ ॥ ते म-
याज्ञेत्य विजिता—स्तावत्कश्चन खेचरः ॥ मां मृतं दर्शयित्वा ते । व्यामोहमुपपादयन् ॥ ८२ ॥

उप
चिंता
६४

शवं तदेतं संस्कार्य । पुनीवः स्वां पुरीं पुनः ॥ माचूदस्मदनालोक—शोकसंकुलिता प्रजा ॥
॥ ७३ ॥ शवं तदग्निसात्कृत्वा । प्रापतुस्तौ निजां पुरीं ॥ शोकांधानां नृणां वामा—वामदृग्वा-
जसन्निजौ ॥ ७४ ॥ सर्वतः कुर्वति जन—वाते नवनवोत्सवान् ॥ स्वां सज्जामेत्य तौ प्रीत्या ।
निविष्टावेकविष्टरे ॥ ७५ ॥ विष्णुना सह वाग्गोष्ठीं । यावदारजते बलः ॥ तावन्न तं पुरोऽद्वा-
ङ्गी—दद्राङ्गीच्च मनोहरीं ॥ ७६ ॥ मातः कुतस्त्वमत्रेति । नत्वोक्ता तेन सा जगौ ॥ न किं
स्मरसि यद्वत्स । त्वया वावास्मि यंत्रिता ॥ ७७ ॥

तदा वत्साहमुत्साह—पूर्व मादृत्य संयमं ॥ प्राप्ता लांतकनाथत्वं । त्वां बोधयितुमागमं
॥ ७८ ॥ वने विनष्टेऽवरजे । विषादविषविह्वलः ॥ मायाविज्जीषणीचूय । मयैव त्वं प्रमोदितः
॥ ७९ ॥ तत्तस्य चूरिचूपाक्ष—मौलिमौलीजवत्पदः ॥ विष्णोर्वीक्ष्य तथा मृत्युं । वत्स बुध्यस्व
मा मुह ॥ ८० ॥ नामर्त्या मर्त्यलोकेऽस्मि—नशुचौ स्थातुमीशते ॥ यास्यामि तदहं वत्स । त्वं
तु माचूः प्रमादचूः ॥ ८१ ॥ अथ तस्यामदृश्यायां । पुत्रविन्यस्तवैजवः ॥ रामो रामावचोवी-
ची—निहोत्रः सोऽजजद् व्रतं ॥ ८२ ॥ पुण्यप्रजावादीशाने । विमाने श्रीप्रजान्निधे ॥ स देवो

उप-

चिंता

६५

ललितांगोऽञ्जु—देवी चास्य स्वयंप्रज्ञा ॥ ९३ ॥ स्वांतिके लांतकेशेन । नीयतेस्मांतरांतरा ॥
 प्राक्स्नेहात्सप्रियोऽप्येष । स्नेहः प्रायेण दुस्त्यजः ॥ ९४ ॥ ससांश्चान्नवधा जक्त—स्याब्धेरायुः
 प्रपूर्य सः ॥ ललितांगश्च्युतः स्वर्गा—क्षत्रान्यस्तूदपद्यत ॥ ९५ ॥ यस्तत्रोत्पद्यते देवो । ६ लितां-
 गः स उच्यते ॥ युक्ताः स्वयंप्रज्ञादेव्या । सर्वेऽप्येते समायुषः ॥ ९६ ॥ स्वपुत्रनामसाधर्म्या—त्सो-
 ऽप्यनीयत लांतकं ॥ विमौजसैवमन्यान्य—ललितांगेषु रज्यता ॥ ९७ ॥ अतीता सप्तदश ते
 । तेनैषोऽष्टादशः पुनः ॥ अंगजः स्वर्णजंघस्य । यो बुधो बुबुधे त्वया ॥ ९८ ॥ च्युतश्चतुदे-
 शाब्ध्यायु—र्जुक्त्वा लांतकनायकः ॥ चक्री च तीर्थनाथश्च । जातो जातिस्मरोऽस्म्यहं ॥ ९९ ॥
 इत्युक्त्वा चक्रजृष्टज्ज—जंघमाह्वयतिस्म सः ॥ मत्पुत्रीं श्रीमतीमंगी—कुरुष्वेत्यादिदेश च ॥ १०० ॥
 सोऽप्युचे चक्रवर्तिन् किं । विद्मो वैदेशिका वयं ॥ यूयमेव प्रमाणं नः । किमत्रार्थे बहूच्यते ॥ १ ॥
 चक्रयूथो जूजुजां चक्रं । साक्षीकृत्य महोत्सवैः ॥ वज्रजंघकुमारेण । श्रीमंतीं पर्यणाययत् ॥ २ ॥
 दिनानि कानिचित् स्थित्वा । चक्रिणा दत्तगौरवः ॥ प्राप्तः प्रियान्वितो वज्र—जंघो लोहार्गळं पु-
 रं ॥ ३ ॥ तनये ज्ञाग्यसौज्ञाग्य—कलाजिश्चाधिके स्वतः ॥ राज्यं सुवर्णजंघेन । संक्रमय्याददे व्रतं

उप-
चिंता०
६६

॥ ४ ॥ विलसन् वज्रजंघोऽपि । श्रीमत्या सह कांतया ॥ दिनानानंदनिः स्पंद-मयानिव सदात्यगा-
त् ॥ ५ ॥ अन्यदासन्नसत्वा सा । स्वप्ने श्रीमत्यवेक्षत ॥ स्वकुक्षिजेन सर्पेण । स्वं दष्टं सह जूजु-
जा ॥ ६ ॥ कृतदुःस्वप्नघातार्थ-प्रायश्चित्तापि तापजूः ॥ समयेऽसूत सा वज्र-गुप्तं नाम तनूरु-
हं ॥ ७ ॥ वितीर्थ वार्षिकं दानं । चिदानंदाय च वयूषि ॥ पुत्रे पुष्कलपालारुये । न्यस्तराज्यो-
जवयतिः ॥ ८ ॥ क्रमादुत्पन्नकैवढ्ये । प्राप्ते तत्रार्हतीं श्रियं ॥ रुद्रः कर्मनिरात्मेव । सामंतै-
रेव पुष्कलः ॥ ९ ॥ तमुद्द्रेष्टयितुं वज्र-जंघोऽचालीत्प्रियान्वितः ॥ अर्धमार्गं गतश्चायं । वि-
हो व्यङ्ग्यताश्वगैः ॥ १० ॥ विश्वव्याप्तिमुदा नृत्य-त्वत्कीर्तिभ्रमकारणं ॥ यद्दिदं दृश्यते
देव । पुरः शरवनं महत् ॥ ११ ॥ अस्मांतरस्त्यहिर्दृष्टि-विषः काल इवापरः ॥ वस्मेव विल-
सच्चौरं । दूरतस्तदिदं त्यज ॥ १२ ॥ अथान्येन पथा प्राप्तः । स पुरीं पुंस्त्रीकिणीं ॥ पुष्कलं
क्षीलया शत्रु-संकटादुदवेष्टयत् ॥ १३ ॥ व्यावृत्तः स पथा तेन । पुंसां केनचिदौच्यत ॥
यद्दृग्बिषजयात्याजि । राजन्नागहता त्वया ॥ १४ ॥ उत्पन्ने केवलज्ञाने । तत्रैकस्मिन्ने मु-
नेः ॥ वंदनायातदेवाना-मुद्योतोऽनूत्समंततः ॥ १५ ॥ तेन प्रतिहताः शांता । व्यालदृष्टि-

उप-
चिंता०

६७

विषष्टटाः ॥ श्रुत्वेति संचचारासौ । मध्ये शरवणं नृपः ॥ १६ ॥ गच्छंस्तदंतरा गच्छा—न्वितौ
स्वावेव सोदरौ ॥ गुरुन् ननाम नाम्ना यौ । सेनांतौ मुनिसागरौ ॥ १७ ॥ जक्तो जक्ता-
दिदानेनो—पकृत्य स महात्मनः ॥ प्रतस्थे पथि सोदर्य—जावनां जावयन्निति ॥ १८ ॥ मो-
हस्य बंधाद्भूतीर्णौ । सोदरौ मम सुंदरौ ॥ अहं तु हंत बद्धोऽस्मि । कथं राज्यादिबंधनैः ॥ १९ ॥
न हि दूरेऽनयोर्मुक्ति—वासश्चरणसारयोः ॥ मया त्वचरणेनेयं । कथं लंघ्या जवाटवी ॥
॥ २० ॥ अतः परं पुरं प्राप्ते—नांगजेन्यस्य वैजवं ॥ जूत्वा सहोदरक्षणे । पथि पेयं पयो म-
या ॥ २१ ॥ वज्रजंघो विचार्येति । सत्वरं स्वपुरं गतः ॥ श्वो मुमुक्षुरयं राज्यं । निशि सुष्वा-
प सप्रियः ॥ २२ ॥ प्रातः शमिष्यति मनो—मोहस्तिमिरवन्मम ॥ विवेकः पंकविभेदी । वि-
बस्वद्वदुद्देश्यति ॥ २३ ॥ प्रस्थास्येऽहं ततः पुण्य—पथे पथिकवद् ध्रुवं ॥ ध्यायन्निति स ता-
मीहां । चक्रे रंहस्विनीं निशां ॥ २४ ॥ राज्यगृहेन पुत्रेण । परमार्थमजानता ॥ सुप्ते पितरि
विश्वस्ते । विषधूमो व्यतायत ॥ २५ ॥ पूर्वं कृष्णागुरुस्तोम—धूपानुजवसाह्निजिः ॥ विषधूमा-
दिव त्रस्तै—स्तदा स मुमुचेऽमुजिः ॥ २६ ॥ अथोत्तरकुरुष्वासी—दसौ दयितया सह ॥ यु-

उप-
चिंता
६७

मिधर्मा मनुष्योऽपि । सुरेज्योऽधिकजोगजाक् ॥ २७ ॥ तावथायुःकयेऽभूतां । सौधर्मे विद-
शोत्तमौ ॥ जन्मांतरानुगप्रेम्णा । प्रासावद्वैततामिव ॥ २८ ॥ कणावतीति विजयः । प्रा ग्विदे-
हेषु विद्यते ॥ अतिमात्रं श्रियां पात्रं । पुरी तत्र प्रजंकरा ॥ २९ ॥ तत्राचूङ्गवज्जीवो । वै-
द्यस्य सुविधेः सुतः ॥ सोद्भासः सर्वविद्यासु । केशवः क्लेशवर्जितः ॥ ३० ॥ श्रीमत्यात्मा दिव-
श्च्युत्वा । तत्रैवाचूत्पवित्रधीः ॥ ईज्यस्येश्वरदत्तस्या—जयघोषाख्ययांगजः ॥ ३१ ॥ ईशानचं-
द्रचूर्जरतुः । पुत्रो नाम्ना महीधरः ॥ सुबुद्धिर्नाम तनयः । सुनासीरस्य मंत्रिणः ॥ ३२ ॥ पूर्ण-
जद्रस्तु सागर—दत्तसार्थेशितुः सुतः ॥ धनस्य श्रेष्ठिनः सूनु—गुणाकर इति श्रुतः ॥ ३३ ॥

एते पंचापि सौहार्दं । जेजिरे वैद्यसूनुना ॥ इन्द्रियाणीव मनसा । चूतानीव शरीरिणा ॥ ३४ ॥
त्रिजिर्विशेषकं ॥ अन्यदा तस्थुषां तेषां । सर्वेषां वैद्यवेशमनि ॥ आजगाम तपःकामः । कोऽपि सा-
धुरकोपनः ॥ ३५ ॥ अकालपारणात्पुष्ट—कुष्टप्लुष्टतनुं मुनिं ॥ तमालोवयावदद्वैद्य—नन्दनं नृपनन्द-
नः ॥ ३६ ॥ सर्वथा व्यथितोऽर्हद्भिर्—मुनीन्द्रैरपि दूरितः ॥ लोचोऽयं शरणीचक्रे । वैद्येनैवेति
मे मतिः ॥ ३७ ॥ दृशापि न स्पृशंत्येते । यदीदृशमकिंचनं ॥ जिघ्रन्ति श्रीमतां वचो—मूत्रे अपि

उप-
चिंता
६९

धनाशया ॥ ३७ ॥ नानीपरीक्षकाः केऽपि । केऽपि मूत्रपरीक्षकाः ॥ पुनः पात्रपरीक्षायां । प्रायो
नायुर्विदः क्षमाः ॥ ३९ ॥ पृथ्वीपाल महीपाल-पुत्रमेतं गुणाकरं ॥ उपचर्य जगन्मित्रं । मित्र
धर्मधनं चिनु ॥ ४० ॥ केशवस्तं जगादाथ । साधु बंधो वदन्नसि ॥ परं चिकित्सा न विनौ-
षधं युद्धमिवायुधं ॥ ४१ ॥ औषधैस्तु विजिस्तैल-रत्नकंबलचंदनैः ॥ चिकित्सास्य जवेद्ध-
यद्रव्यव्ययोजनैः ॥ ४२ ॥ तेषु तैलं समाप्यस्ति । मंदिरे लक्ष्मपाकिकं ॥ गोशीर्षचंदनं रत्न-
कंबलं पुनरानय ॥ ४३ ॥ ततः कस्यचिदिज्यस्या-पणं गत्वा सनैपुणं ॥ ते तद् द्रव्यमयाचंत ।
वदंतः साधुकारणं ॥ ४४ ॥ धनलक्ष्मणे मूढ्ये । ढौकिते श्रेष्ठ्यवोचत ॥ धन्या यूयं युवत्वे-
ऽपि । येषामेषाजवन्मतिः ॥ ४५ ॥ प्रायो न जायते यूनां । सुबुद्धिर्जायतेऽथवा ॥ ततो या-
ति मरुक्षेत्रे । कदलीवदलीकतां ॥ ४६ ॥ तत्संप्रत्याजवं गृह्णो । मृद्धोऽयमनुगृह्यतां ॥ पुण्य-
स्यास्य प्रदानेन । कुमारैः करुणापरैः ॥ ४७ ॥ इत्युदित्वा मुधा दत्वा । तेज्यश्चंदनकंबले ॥ त-
त्कालोद्भूतवैराग्यः । स प्रव्रज्य शिवं ययौ ॥ ४८ ॥ ततस्ते सुहृदः सर्वे । जमुरात्तौषधत्रयाः
॥ कायोत्सर्गनिखीनात्मा । यत्रास्ते स मुनिर्वने ॥ ४९ ॥ प्रागनुज्ञाप्य तैलेन । ततोऽज्यज्य

उप-
चिंता
७०

भिषग्मुनिं ॥ दक्षो विद्वोज्जयामास । कृमीनंतर्गतानपि ॥ ५० ॥ कृमयस्तैलतापात्ता । वेष्टिता-
खिलवर्ष्मणि ॥ व्यलगन्निर्गता श्वद्वय—शीतले रत्नकंबले ॥ ५१ ॥ न्यधात्कृपानिधिर्धेनु—
शवे शूकोज्जितस्ततः ॥ स्थलसंतापितान्नीरे । तिमीनिव कृमीनसौ ॥ ५२ ॥ अशीतयत्कृमि-
होज—वेदनाविह्वलं वपुः ॥ विलिप्य व्रतिनो वैद्य—नंदनश्चंदनद्रवैः ॥ ५३ ॥ त्रिविधाय क्रि-
यामेवं । त्वग्मांसास्थिगतानपि ॥ कृमीन् क्रमात्समाकृष्य । सोऽक्षिपन्नोऽक्षेत्रे ॥ ५४ ॥ एवं
शुश्रूषमाणस्तैः । कियद्भिरपि वासरैः ॥ जातस्वर्णसहस्रवर्ण—शरीरो व्यहरन्मुनिः ॥ ५५ ॥
तेऽपि कंबलगोशीर्ष—शेषविक्रयजैर्धनैः ॥ विहारं कारयामासु—र्यशोराशिमिव ध्रुवं ॥ ५६ ॥
इत्यादि पुण्यनिर्माण—निर्मलीचूतचेतसः ॥ सर्वेऽपि ज्ञेजिवांसस्ते । समये संयमश्रियं ॥ ५७ ॥
तपसातितनूचूत—तनवो लाघवादिव ॥ दिवमच्युतमारूढाः । प्रांते षरुपि ते सुखं ॥ ५८ ॥
इतश्च—

विजये पुष्कलावल्यां । प्राग्विदेहेषु विद्यते ॥ पुरी पौरयशःपूर—पांशुरा पुंशुरीकिणी ॥ ५९ ॥
वज्रसेनोऽत्र चूपोऽत्र—दचूमिः सकलापदां ॥ यस्य तीर्थकृतोऽचूव—न्नमरा इव किंकराः ॥ ६० ॥

उप-
चिंता०

७१

तस्य स्वाङ्गुक्तिपीयूष-सारणी धारिणी वि० ॥ आनशे मानसे चतुः । कलहंसीतुला यया ॥ ६१ ॥
 त्रिषङ्गो दिवश्च्युत्वा । वज्रनाजस्तयोः सुतः ॥ अञ्जुचतुर्दशस्वप्न स्यात्तचक्रित्ववैजवः ॥ ६२ ॥
 ते चाञ्जुवन्नृपामात्य-सार्थेशश्रेष्ठिनन्दनाः ॥ तस्य कटपट्टमस्येव । पारिजातादयोऽनुजाः ॥ ६३ ॥
 बाहुः सुबाहुः पङ्क्तोऽथ । महापीठ इति क्रमात् ॥ तेषां समानशीलानां । रुढिमानशिरेऽग्निधा
 ॥ ६४ ॥ तेषामुपकलाचार्य । कला अन्यस्यतां सतां ॥ स्पर्धयेव श्रियो जेजे । वा-देवी वदनांबु
 जं ॥ ६५ ॥ न्यस्य स्वतनये राज्यं । दानं सांवत्सरं ददौ ॥ लोकांतिकानां देवानां । विज्ञप्त्या स
 नृपस्ततः ॥ ६६ ॥ यदा गृहीतचारित्रः । केवलज्ञानमापसः ॥ दीप्रं तदा तदाज्ञास-मिव चक्रं
 च नन्दनः ॥ ६७ ॥ वज्रनाजोऽखिलांस्तेन । चक्रेणाक्रम्य चूचुजः ॥ आसत्ताद स्थिरां धर्म-वि
 जयी विजयश्रियं ॥ ६८ ॥ चतुर्जिर्मकलाधीशैः । सोदरः सोदरैः सह ॥ देवेंद्र इव दिक्पालै-र
 न्वञ्जुनिस्तुषं सुखं ॥ ६९ ॥ दिवश्च्युत्वाजयघोषो । राजसूः सुयशा इति ॥ वञ्जुव प्राग्जवस्नेहा-
 चक्रिणोऽस्यैव सारथिः ॥ ७० ॥ अन्यदा विहरन् वज्र-सेनस्तीर्थकृदाययौ ॥ अङ्गरे पुंरु-
 किण्या । नखिनीगुल्मकाननं ॥ ७१ ॥ तातं तीर्थकरं नंतु । वज्रनाजः सर्वांभवः ॥ समवसर-

उप-
चिंता०

७२

एणं गत्वा । ह्यश्रुणोद्देशनामिति ॥ ७२ ॥ मानुष्यं कल्पवृक्षांकुरकरणि चिरात्प्राप्य जगधैरजगैः
। संसारारामभूमौ विषयविपरसैर्हृत सिंचंत्यसंतः ॥ यदेतच्चेतनाद्याः कथमपि लज्जते पुण्यपी-
यूषधारा—सेकं दत्ते तदेकं किमपि शिवफलं येन भूयो न दुःखं ॥ ७३ ॥ प्रबुद्धो वज्रनाजोऽ-
थ । न्यस्तराज्यतनूरुहे ॥ सह स्वबंधुजिः सूते । द्रुतं जग्राह संयमं ॥ ७४ ॥ दधानः पूर्व-
लानि । ब्रह्मगुप्तिनिधीनपि ॥ ऊज्ज्वलासौ व्रतस्थोऽपि । साधुचक्रेशतां निजां ॥ ७५ ॥ ईहंते-
स्म निरीहं तं । स्पर्धयेव बुवूर्ध्वः ॥ अरविंदमिवाक्षिन्यः । सर्वदा सर्वलब्धयः ॥ ७६ ॥ संप्रा-
प्तेऽर्हति निर्वाणं । वज्रनाजो गणं दधौ ॥ सहस्रदीधितेरस्ते । प्रकाशं चंद्रमा इव ॥ ७७ ॥ अ-
र्हत्सिद्धप्रवचना—चार्यवृद्धतपस्विनां ॥ सुश्रुतानां च वात्सल्या—न्नित्यं ज्ञानोपयोगतः ॥ ७८ ॥
तपोविनयसम्यक्त्व—शीलावश्यकदानतः ॥ वैद्यावृत्त्यसमाधिज्यां । मनागप्यप्रमादतः ॥ ७९ ॥
अपूर्वज्ञानग्रहणा—छासनौलत्यनिर्मितेः ॥ श्रुतज्ञक्तेश्च राजर्षि-स्तीर्थकृत्कर्म सोऽचिनोत् ॥
॥ ८० ॥ त्रिजिर्विशेषकं ॥ एकादशंगपारीणे—ष्वथ शेषेषु पंचसु ॥ बाहुजोगफलं वैद्या-वृत्त्यं
चक्रे महात्मनां ॥ ८१ ॥ सुबाहुर्बाहुबलकृत् । कृतिकर्म च निर्ममे ॥ निर्ममेशोऽपि सूरिद्र—

उप-
चिंता०

७३

स्तेने तदुपबृंहणं ॥ ७२ ॥ न समर्था जवंत्येके । सामर्थ्ये बालसाः परे ॥ धन्यौ बाहुसुबाहू-
यौ । कर्मणो गणकर्मणि ॥ ७३ ॥ ततः पीठमहापीठौ । दधतुः कद्रुषं मनः ॥ अपि सद्वृत्तपा-
लीकौ । प्रावृषीवांबुपद्वलौ ॥ ७४ ॥ यो दत्ते तं स्तुवन्नेष । गुरुलोकानुवर्तकः ॥ नोचेत्किम-
च्युताचारा—वपि नौ न प्रशंसति ॥ ७५ ॥ लोकैर्हि मेघा वर्षतो । वर्षासु मलिना अपि ॥
स्तूयन्ते न त्वदातारः । शारदा विशदा अपि ॥ ७६ ॥ इत्यनालोच्य तौ माया—शब्दं मत्सरि-
णौ मुनी ॥ योषिज्जन्मफलं कर्म—दृढबंधं बबंधतुः ॥ ७७ ॥ अन्ते षरुपि ते काखं । विधाया-
धिविवर्जिताः ॥ सर्वार्थसिद्धिमानंचु—विमानं लक्ष्ययोजनं ॥ ७८ ॥ इतश्च—अस्ति प्रत्यवि-
देहेषु । विज्जवाटोपराजिता ॥ पराजितामरापुरी—मदा पूरपराजिता ॥ ७९ ॥ जूमानीशान-
चंडोऽत्र । जन्ययात्रामुपेयुषा ॥ स्वीकृतासिद्धता येन । चित्रं सूता कृणाव्यशः ॥ ८० ॥

तत्र चंदनदासोऽञ्जु—दिन्यः श्रीद् इव श्रिया ॥ तस्य सागरचंद्राख्य—स्तनयो विनयोज्ज्वलः
॥ ८१ ॥ पूर्णेंदुवत्प्रसन्नास्यो । गंगाजलवदुज्ज्वलः ॥ स कस्य सिद्धविद्याया । लाजवन्नाजवत्प्रि-
यः ॥ ८२ ॥ इत्येनाशोकदत्तेन । कठिनेन स्वजावतः ॥ बब्बुलेनेव रंजाद्रोः । सांगत्यं तस्य प-

उप-
चिन्ता
७४

प्रथे ॥ ७३ ॥ रहः स पित्रा । विप्रत्रायिकया गिरा ॥ योज्यं वत्स वय
जाति सुंदरः ॥ ७४ ॥ बहिः शंखे — नेवांतः कुटिलात्मना ॥ आहृते
संख्या जिह्वाकता नृणां दीयंते मृदुला नूनं । संपर्के कर्कशात्मनां ॥
शूलं । मिश्रितस्योर्णया किय ॥ ७५ ॥ न क्रूरा मृदुवाचोऽपि । कदाचन सुखाव
जंगाय । गायन्नपि हि बुब्धकाः ॥ ७६ ॥ ददतोऽपि न तोषाया । प्रायो मुग्ध
सपेशीं ददानोऽपि । धीवरो हंति यत्तिमीन् ॥ ७७ ॥ सोऽप्युचे तत्परास्तात ।
लाः ॥ तदुक्त्या मास्म शंकिष्टाः । सुहृदं मे सद्रूपणं ॥ ७८ ॥ यादृक्तादृगसावस्तु ।
चितया मम ॥ रक्ष्यः स्वात्मैव दोषाब्धौ । मज्जंश्चेकैः प्रयत्नतः ॥ ७९ ॥ तातं
न स्वमित्रं मुमोच सः ॥ गत्यागत्यादिचेष्टासु । संबंधं पूर्वकर्मवत् ॥ ८० ॥ अन्यदा सारथ्यंगारः ।
समं मित्रेण तेन सः ॥ वसंतर्तौ वनं प्राप । रंतुं रतिपतिश्रुतिः ॥ ८१ ॥ तदा च पूर्णज
हिता प्रियदर्शना ॥ पुण्या प्रवचिनोतिस्म । तत्र सांद्रद्रुमांतरे ॥ ८२ ॥ सा स्वर्ण
— नंदिजिर्बदिजिर्धृता ॥ त्रायतां कोऽपि मां वीरो — धुनैवं तारमारटीत् ॥ ८३ ॥

उप-
चिंता०

७५

माक्रंदं । श्रुत्वा सत्वाधिकाग्रणीः ॥ कृपाणीं पाणिनादाय । दधावे सागरो रयात् ॥ ५ ॥ स ब-
 खान्मोचयामास । बंदिनां बाहुपंजरात् ॥ जयत्रांतदृशं कन्यां । मृगीं व्याघ्रमुखादिव ॥ ६ ॥
 ततः प्राणपणान्ताया । दत्तो स्त्वयमेव मे ॥ ध्यायंतीति ययौ कन्या । सद्य तन्मयतां गता
 ॥ ७ ॥ सागरोऽपि बहन्नेतां । हृदा हारलतामिव ॥ तदंगचंगिमात्रांत—चेताः स्वस्थानमी-
 यिवान् ॥ ८ ॥ नानुक्त नापिबन्नापि । व्याहरन्नत्वसेत सः ॥ किंत्वेकतानस्तामेव । सिद्धवि-
 द्यामिवास्मरत् ॥ ९ ॥ उद्धेलतां दधानोऽपि । तन्मुखेंदुनिरीक्षणात् ॥ सागरः केवलं स्वस्थः ।
 कुलमर्यादया स्थितः ॥ १० ॥ ज्ञात्वा कथंचित्तद्भावान् । जनकः प्रियदर्शनां ॥ पूणेऽङ्गं रूप-
 त्राय । ययाचे सोऽप्यदान्मुदा ॥ ११ ॥ अथ मिथो मनोवृत्त्या । पूर्वं संयुक्तयोस्नयो ॥ वपु-
 षाप्यन्नवयोगः । पितृवल्लुविवाहयोः ॥ १२ ॥ तयोः परप्रियासक्ति—मुक्तयोर्दुर्भिनोरिव ॥
 अन्योन्याव्यभिचारित्व—मञ्जूद्धिश्रंजकारणं ॥ १३ ॥ अशोकः शठधीः सक्त- मना मित्र-
 स्य योषिति ॥ व्यक्तं वक्तुं क्षणं नाप—त्तत्पुण्यैरिव कीलितः ॥ १४ ॥ कदापि सागरे मेहा-
 इहिर्यति प्रविश्य सः ॥ संप्राप्तावसरश्चैवं । बन्नापे प्रियदर्शनां ॥ १५ ॥ मुग्धे पत्युर्न जानासि

उप-
चिंता

७६

। त्वं स्वरूपं यतोऽसकौ ॥ अथ श्रो धनदेवस्य । बध्वा मंत्रयते रहः ॥ १६ ॥ कयविक्रयदि-
ग्यात्रा—राजसेवादिकर्मसु ॥ न मंत्रयते नरैः स्त्रीभिः । सह सर्वोऽपि वेत्यदः ॥ १७ ॥ तन्म-
न्ये चिरदृष्टत्वा—ज्ञातोऽयं त्वय्यरोचकी ॥ तां बद्धजयति प्रायो । दुःप्रापेऽर्थे नृणां स्पृहा ॥
॥ १८ ॥ स चेत्त्वां बाह्यवृत्त्यैव । रमयन् रमते तथा ॥ जडे तन्मां पतीकृत्य । भव. त्वमपि
तादृशी ॥ १९ ॥ न स्वजर्तृसमाचारा । दूष्यंते हि कुलांगनाः ॥ पश्चादपीति जड्यंती । त्वं
न केनापि दंड्यसे ॥ २० ॥ श्रुत्वेति तद्वचः कर्ण—कटु सा रोषतोऽन्यधात् ॥ निजां जिह्वा-
मसंजाड्य । किं रे वातुल जडपसि ॥ २१ ॥ यद् दुःशीलं सुशीलेऽपि । दोषं बहि मम प्रिये
॥ तत्ते युक्तं यतो ज्ञातो । ज्ञातं विश्वमपीकृते ॥ २२ ॥ तथाहि याहि वीहापि । पापहेतुः
सुहृद्दुहां ॥ इत्याकृष्टस्तया मंहु । स ध्वां ह इव निर्ययौ ॥ २३ ॥ विज्ञायवदनो ज्ञाम्यन् । द-
दृशे सागरेण सः ॥ पृष्ठो दुःस्वस्य हेतुं च । ससूत्कारमवोचत ॥ २४ ॥ कथ्यते कति दुःस्वस्य
। हेतवो जववासिनां ॥ शिवाफेत्कृतयः प्रेत—जवनस्थायिनामिव ॥ २५ ॥ शिलाकांतेव
जिह्वा मे । जिह्वा यद्यपि जड्यितुं ॥ तथापि न हि किंचित्ते । गोप्यमस्तीति कथ्यते ॥ २६ ॥

उप-
चिन्ता०

७७

यावदत्र स्त्रियो लोके । नृणां तावत्कुतः सुखं ॥ यतो जडपति यत्किञ्चि — निमित्र मां तव प-
त्न्यपि ॥ १७ ॥ स्वयं स्थास्यत्यसौ हीणा । प्रत्युक्त्या वर्धते कलिः ॥ इत्यश्वीढं भुवाणापि ।
सा मयोपेक्षिता चिरं ॥ १८ ॥ ततःप्रचृत्यहं न त्वां । विनागच्छं गृहं तव ॥ त्वत्परोक्षं च ना-
जडपं । प्रियदर्शनया सह ॥ १९ ॥ नियतिप्रेरितोऽद्याहं । त्वां दृष्टुं त्वद्गृहं गतः ॥ बाहौ-
धृतस्तथा कामा—तया स्खोचितकर्मणे ॥ २० ॥ ततोऽवधूय तां बालां । बलादस्मि पलायितः ॥
अपि वह्निशिखारूढ—मदग्धं स्वं विचिंतयन् ॥ २१ ॥ म्रिये वा यामि पूरे वा । पूरे नद्याः
पतामि वा ॥ इत्यनद्वयविकल्पस्थो । ब्राम्ह्यन्मित्र त्वयैक्षिषि ॥ २२ ॥ एतुक्तं न मे वक्तुं ।
तथाप्यूचे हितैषिणा ॥ कुकलत्रकृतोऽनर्थो । माञ्जुत्तव रुजोरिति ॥ २३ ॥ नैतत्तस्यास्त्वया
वाच्यं । जाव्यं गंजीरचेतसा ॥ प्राणानपि तृणीयते । रोषिताः खलु योषितः ॥ २४ ॥ प्रिया-
वृत्तमिति श्रुत्वा । दुःश्रवं दुःखचूरचूत् ॥ सागरो हृदि विक्षितां—गारज्जार इव क्षणं ॥ २५ ॥
ऊचे च मित्र मा खेदं । कृथास्त्वं जाग्यवानसि ॥ व्यसने पातयंत्येताः । स्त्रियो विप्रकृता न
किं ॥ २६ ॥ स्नेहेन वर्धिताः सद्म—श्रीकर्यः कनकश्रुतः ॥ आसेदुषां हि ताप य । तरुण्यो

उप-
चिंता०

१७

दीपिका इव ॥ ३७ ॥ व्यवसाये प्रवर्त्तस्व । मास्मार्थीस्तद्वचः पुनः ॥ एवं प्रसादितस्तेन । स-
मायी मुदमादधौ ॥ ३८ ॥ किञ्चिदाकुञ्चितप्रीति—रपि मित्रदुरुक्तिजिः ॥ समं दयितया पू-
र्व—रीत्या निर्वहतिस्स सः ॥ ३९ ॥ विज्ञेदो मज्जिरा माञ्जू—दनयोर्बाधमित्रयोः ॥ इत्यशो-
कस्य वृत्तांतं । कांतमश्रावयन्न सा ॥ ४० ॥ ऋजुत्वादानशीलत्वा—द्वयुग्मिनरायुषौ ॥ सम-
ये तौ विपेदाते । युगपद्युग्मिनाविव ॥ ४१ ॥ सुसंस्थानस्य निःशेष—शेषद्वीपमद्विदः ॥ य-
जंबूद्वीपयोधस्य । धत्तेऽधिज्यधनुश्रियं ॥ ४२ ॥ तत्राञ्जुद्भरतक्षेत्रे । सुखमदुःखमारकः ॥ अ-
स्या एवावसर्पिण्याः । समतीतेऽरकद्वये ॥ ४३ ॥ एकक्रोशसमुन्नाया । एकपट्योपमायुषः ॥ ए-
काहान्तरिताहाराः । पूरिताशाः सुरदुमैः ॥ ४४ ॥ असदृज्ञातेयसंबंधाः । प्रायः पृथ्वीफलाशि-
नः ॥ असेव्यसेवकन्याया । यत्रासन् युग्मिनो जनाः ॥ ४५ ॥ युग्मं ॥ पट्याष्टमांशशेषेऽसि-
—न्नरके युग्मरूपतः ॥ गंगासिंघ्वंतरे जज्ञे । जायया सह सागरः ॥ ४६ ॥ स्वर्णवर्णसुसंस्था-
नो । मेरुः क्षितिधरेष्विव ॥ महिम्ना महसा चासौ । रेजे शेषेषु युग्मिषु ॥ ४७ ॥ विपद्याशो-
कदत्तोऽपि । जातः श्वेतश्चतुरदः ॥ मायित्वाद्द्वयुगैश्चा—युष्कस्तत्रैव सिंधुरः ॥ ४८ ॥ अ-

उप-

चिंता०

७९

अन्यदर्शनोद्धृत—प्रेम्णोः प्राग्जवयोगतः ॥ तयोरूहादञ्जूजाति—स्मृतिर्युगस्त्रिहस्तिनोः
 ॥ ४९ ॥ आलिङ्ग्य शुभादंडेन । दंती तं युग्मिनं मुदा ॥ इंद्रमैरावण इव । स्कंधमारोपयन्नि-
 जं ॥ ५० ॥ चतुर्दतद्विपारूढं । वनं स्वैरं विहारिणं ॥ तमन्ये युग्मिनश्चक्रुः । नाम्ना विमल-
 वाहनं ॥ ५१ ॥ ततः कालानुमानेन । प्रजावे कल्पञ्चूरुहां ॥ अद्विपीजवति गृह्या च । कलिं
 कुर्वत्सु युग्मिषु ॥ ५२ ॥ तच्छासनाय हाकार—दंरं वितनुतेस्म सः ॥ एवं कुलकृतामाथो—
 भवद्विमलवाहनः ॥ ५३ ॥ खज्जघातादिव त्रस्ता । हाकारादपि युग्मिनः ॥ तत्कृतां कल्पवृक्षा-
 दि—मर्यादां नातिचक्रमुः ॥ ५४ ॥ षण्मासावशेषायुः । पत्न्यां चंद्रयंशस्यसौ ॥ चक्षुष्मचंद्र-
 कांताख्य—मुत्पाद्य मिथुनं मृतः ॥ ५५ ॥ द्वैतीयिकः कुलकर—श्चक्षुष्मानथ पप्रथे ॥ तद्भू-
 र्यशस्वी कुलकृत् । सुरूपावहजोऽज्जवत् ॥ ५६ ॥ तज्जान्माथान्निचंद्रोऽञ्जू—त्प्रतिरूपाप्रियान्वि-
 तः ॥ प्रसेनजित्ततश्चक्षुः—कांतया कांतया युतः ॥ ५७ ॥ तत्सूनुर्मरुदेवोऽञ्जू—त्पत्न्या श्रीकां-
 तया सह ॥ द्वौ द्वावेषौ क्रमाज्जातौ । हामाधिकारदंरुको ॥ ५८ ॥ तुर्यः शुक्लो द्वितृतीय—पं-
 चमाः श्यामलद्युतः ॥ द्वौ शेषावेषु हेमाजौ । श्यामाः सर्वा अपि स्त्रियः ॥ ५९ ॥ नवाष्टस-

उप
विंता०
७०

सकोदंरु — शतानि वपुरुभूयः ॥ ततः पंचाशद्भूतानि । क्रमादिषां स्त्रियामपि ॥ ६० ॥ अमीषु
प्रथमस्यायुः । पट्यस्य दशमोशकः ॥ असंख्येयानि शेषाणां । पूर्वाणि क्रमहानितः ॥ ६१ ॥
सुपर्णवारिधिद्वीप — कुमारेषु द्वयं द्वयं ॥ उत्पन्नमेषां नागेषु । स्त्रियः सर्वांगजश्च सः ॥ ६२ ॥
अथाचूत्कुलकृन्नाजि-मरुदेवस्य नंदनः ॥ आयुस्त्रायहीनोऽपि । पूर्वेष्व्यो यशसाधिकः ॥ ६३ ॥
निन्यिरे सत्पथं काल—दोषादुन्मार्गगाः प्रजाः ॥ येन धिक्कारदंडेन । गोपाक्षेनेव धेनवः ॥
॥ ६४ ॥ संख्येयपूर्वसहायुः । कांत्या कनकजित्वरः ॥ सपादपंचकोदंरु-शतोद्भायो रराज यः
॥ ६५ ॥ मरुदेवा प्रिया तस्या — जवद्भर्तृसमोद्भूया ॥ जगत्प्रजोः प्रसूर्नित्यं । वंध्यादेवी—जि-
गाय या ॥ ६६ ॥ कादंबिनीव शैलेशं । स्वर्णांबुजमिवाक्षिनी ॥ प्रियं प्रियंगुरुक्प्राप्य । परजा-
गं पुपोष या ॥ ६७ ॥ त्रयस्त्रिंशत्सागरायुः । पूरयित्वा महासुखं ॥ देवः स वज्रनाजात्मा ।
च्युत्वा सर्वार्थसिद्धितः ॥ ६८ ॥ तस्मिंश्चतुर्युताशीति—पूर्वसहोदनकेऽरके ॥ आपादकृष्णपद्म-
स्य । चतुर्थ्या वैश्वगे विधौ ॥ ६९ ॥ मरुदेव्या अलं वक्रे । मध्यमर्धनिशाचरे ॥ गर्जत्वेन जग-
द्व्यो । रत्नं रत्नखनेरिव ॥ ७० ॥ वृषजसिंहलक्ष्मीस्त्र-वचंद्रार्ककलशध्वजाः ॥ सरोवार्धिविमा-

उप-
चिंता ०
७१

नोच्च—रत्नचयहविर्जुजः ॥ ७१ ॥ एवं चतुर्दशालोक्य । स्वप्नान्नुद्रिलोचना ॥ उपेत्य पत्युरूचे
सा । रहो दृष्टान्निधीनिव ॥ ७२ ॥ युग्मं ॥ यावत्कंचन स ब्रूते । विचारं तावदाययौ ॥ कंप्रे
सिंहासने दत्तो—पयोगस्त्रिदशेश्वरः ॥ ७३ ॥ प्रणम्य प्रणयग्रह—स्तां प्रोवाच पुरंदरः ॥ स्व-
प्नेरेर्जिर्जगन्नाथो । ज्ञात्री मातः सुतस्तव ॥ ७४ ॥ सारं यदैवतं यच्च । यद्धयेयं यत्परापरं ॥ त-
त्तत्तत्त्वं दधानाद्य । गर्जे केन न गीयसे ॥ ७५ ॥ एवं स्तुत्वा गते तस्मि—न्नपरेऽपि सुरेश्वराः
॥ एत्य नत्वा तथैवोक्त्वा । स्वप्नार्थं स्वपदं ययुः ॥ ७६ ॥ नाज्ञेः पत्नी ददाना तं । गर्जं निश्ठन्न
विक्रमं ॥ गिरेर्गुहेव हर्यक्ष—मधृष्या जगतोऽप्यचूत् ॥ ७७ ॥ मुखमापांशु विपुला । श्रोणी
द्रोणीयिते दृशौ ॥ आस्तां तस्याः स्तनौ पीनौ । सुतरां गर्जगे प्रजौ ॥ ७८ ॥ यियासितं शिव-
पुरं । वीक्ष्येवासन्नमात्मनः ॥ बज्रूव मंदगमना । देवी गर्जन्नराक्षसा ॥ ७९ ॥ दीपगर्जन्निपेटा-
व—झास्वर्जन्निपंक्तिवत् ॥ स्वामिनी जगवर्ज्ज्जा । तेजःपुंजमयी बज्रौ ॥ ८० ॥ दिनेषु परिपू-
र्णेषु । चैत्रकृष्णाष्टमीतिथौ ॥ चंद्रमस्युत्तराषाढां । प्राप्ते मध्यनिशाक्षरे ॥ ८१ ॥ स्वामिनी सु-
षुवे पुत्रं । सपुत्रिकं समाधिना ॥ वनावनी सवह्निक—मिव कृतकमं द्रुमं ॥ ८२ ॥ युग्मं ॥

उप-
चिंता०
७२

सोद्धासा झूरनौद्धत्यः । पवनो निर्मलं जलं ॥ एकालोकं जगज्जात—मात्रेऽप्यासीज्जिनेश्वरे
॥ ७३ ॥ दिवि दुंदजयो नेदुः । प्रसर्त्ति जेजिरे दिशः ॥ उच्चस्थानं ग्रहाः प्रापु—स्तदा जव्या
अपि क्रमात् ॥ ७४ ॥ तत्रैयुरष्टदिक्रन्या । विज्ञायासनकंपतः ॥ मुक्त्वा मानं विमानं चा—ध्या-
स्य लोकादधस्तनाद् ॥ ७५ ॥ जोगंकरा जोगवती । सुजोगा जोगमालिनी ॥ तोयधारा विचि-
त्रा च । पुष्पमाला त्वनिदिता ॥ ७६ ॥ ता जिनं जननीं नत्वा । स्वनामानि प्रकाश्य च ॥
उक्त्वा चागमने हेतुं । ततो वायुं वितेनिरे ॥ ७७ ॥ आयोजनं जिनोत्पत्ति—जवनाद्भुवि वा-
युना ॥ उत्सार्य तास्तृणायर्ह—द्वगुणमानोद्यताः स्थिताः ॥ ७८ ॥ मेघंकरा मेघवती । सुमे-
घा मेघमालिनी ॥ सुवत्सा वत्समित्रा च । वारिषेणा बलाहिका ॥ ७९ ॥ दिक्रन्याष्टाविमाः
प्राग्व—दूध्वर्धलोकादुपागताः ॥ नत्वा जिनं जिनांवां च । विचक्रुर्मेघमंरुलं ॥ ८० ॥ ईषजं-
धोदकैः सिक्त्वा । पुष्पवृष्टिं वितत्य च ॥ तारजः शमयामासुः । पृथिव्याः स्वात्मनोऽपि च ॥
॥ ८१ ॥ नंदोत्तरा च नंदा चा—नंदाथो नंदिवर्धना ॥ विजया वैजयंती च । जयंती चाप-
राजिता ॥ ८२ ॥ एताः पौरस्त्यरुचका—दष्टौ पूर्ववदागताः ॥ नत्वा जिनजनन्यौ च । तस्थुः

उप-
चिंता०
७३

पाणिस्थदर्पणः ॥ ९३ ॥ समाहारा सुप्रदत्ता । सुप्रबुद्धा यशोधरा ॥ लङ्घनीवती शेषवती ।
चित्रगुप्ता वसुंधरा ॥ ९४ ॥ एता अष्टाववाचीन—रुचकात्प्राग्वदागताः ॥ सारजृंगारशृंगार-
पाणयः प्रणताः स्थिताः ॥ ९५ ॥ इलादेवी सुरादेवी । पृथ्वी पद्मावती तथा ॥ एकनाशा न-
वमिका । जद्रा सीता तथाष्टमी ॥ ९६ ॥ इमा अष्टौ तदागत्य । प्रत्यग्रुचकञ्चूचतः ॥ ताल-
वृंतकरास्तस्थु—नत्वा मात्रा समं जिनं ॥ ९७ ॥ अलंबुसा मितकेशी । पुंरुका च वारुणी
॥ हासा सत्यप्रज्ञा चैव । ह्रीस्तथा श्रीश्च देवता ॥ ९८ ॥ उदीच्यरुचकादेताः । समेता अ-
ष्टकन्यकाः ॥ जक्तिं जिने जनन्या च । चक्रुश्चाक्षितचामराः ॥ ९९ ॥ इतेरा चित्रकनका ।
चित्रा सौत्रामणीति च ॥ विदिरुचकवासिन्य—श्रतस्त्रो दिक्कुमारिकाः ॥ १०० ॥ प्राग्वदे-
त्य जिनांबे च । नत्वा विधृतदीपिकाः ॥ निशः स्वस्यापि च व्यापि । शमयांचक्रिरे तमः ॥
॥ १ ॥ सुरूपारूपिकावत्यौ । रूपारूपांशिके इति ॥ कुमार्यो मध्यरुचका-च्चतस्रः समुपागमन्
॥ २ ॥ चतुरंगुलवर्जता—श्लिष्ट्वा नालं जिनेशितुः ॥ विवरं शुचिञ्चूचागे । कृत्वा तन्निधिव-
क्ष्यधुः ॥ ३ ॥ दक्षिणोत्तरपूर्वासु । विचक्रुः कदलीगृहान् ॥ ताः प्रत्येकचतुःशाल—सिंहास-

उप-
चिंता०
७४

नसमन्वितान् ॥ ४ ॥ मात्रा सह जिनं नीत्वा । चतुःशालेऽथ दक्षिणे ॥ सिंहासने निवेश्यैता-
—स्तैलैरन्यंजिषुर्वरैः ॥ ५ ॥ ततः प्राच्यचतुःशाल — सिंहासननिवेशितं ॥ ता एव स्नपया-
मासु—स्तद्व्यं निर्मलैर्जलैः ॥ ६ ॥ ता औदीच्यचतुःशाल—सिंहासननिषादिनौ ॥ वस्त्रभूषण-
मादयैस्तौ । परिचस्करिरे ततः ॥ ७ ॥ कृणाच्च वैक्रिये बहौ । हिमवच्चंदनैर्हुतैः ॥ रक्षापो-
ट्टिकां चक्रु—र्जगद्रक्तयोस्थयोः ॥ ८ ॥ पर्वतायुर्जवेत्युक्त्वा । ताः प्रभुश्रवणांतिके ॥ आ-
स्फाट्य वज्रगोलौ तौ । शयनीये व्यमुंचतां ॥ ९ ॥ सौधर्माधिपतेस्ताव—त्सिंहासनमकंपत ॥
असासहीव नैश्वर्यं । जाते तीर्थेश्वरे हरेः ॥ १० ॥ कृणं क्रुद्धोऽवधिज्ञानाद् । ज्ञातजन्मा जि-
नस्य सः ॥ क्रियासमन्निहारेण । स्वं निर्निदापराधिनं ॥ ११ ॥ प्रणम्य स्वामिनं कर्तु—काम-
स्तज्ज्ञाननोत्सवं ॥ वासवोऽर्षीवदद् घंटां । सुघोषां नैगमेषिणा ॥ १२ ॥ नेडुः सर्वविमानानां
। घंटा नादितया तथा ॥ देवा अवदधुर्नादा—द्वैतात्केलिपरा अपि ॥ १३ ॥ घंटानादेऽद्वि-
तां याति । क्रमेणाध्येतृघोषवत् ॥ ऊर्ध्वीकृत्य जुजामुच्चै—नैगमेषीत्यघोषयत् ॥ १४ ॥ ज्ञो ज्ञोः
शृणुत गीर्वाणा । मंदरादिं पुरंदरः ॥ जिनजन्मोत्सवं कर्तु । गच्छन्नाह्वयतीह वः ॥ १५ ॥ के-

उप-
 चिंता०
 ८५

पुचित्स्वामिनिर्देशा—त्परेषु सुहृदाग्रहात् ॥ आर्यमर्यादयान्येषु । धर्मबुद्ध्येतरेषु च ॥ १६ ॥
 प्रस्थितेषु समं दारै—मित्रैः सर्वसुपर्वसु ॥ पालकः पालकं यानं । चक्रे शक्रेष्ठया सुरः ॥ १७ ॥
 पंचयोजनशत्युच्चं । लक्षयोजनविस्तृतं ॥ तदारोहदुदारोहः । सादरो हर्षितो हरिः ॥ १८ ॥
 एत नंदीश्वरं द्वीपं । विमानं संक्षिपन्नथ ॥ जिनजन्मभुवं प्राप । वासवः स्थिरवासनः ॥ १९ ॥
 प्रदक्षिणय्य तत्स्थानं । विमानादवरुह्य च ॥ अजिगम्य प्रभुं मात्रा । साकं पाकजिदानमत
 ॥ २० ॥ नमस्ते त्रिजगद्दीप—दायिके परमेश्वरि । तव सूनोः करिष्येऽहं । छात्रं सौधर्मना-
 यकः ॥ २१ ॥ इत्युदित्वा हरिर्मातु—र्दत्त्वावस्वापिनीमथ ॥ चंचाल बालमादाय । मुक्त्वा त-
 त्प्रतिरूपकं ॥ २२ ॥ पाणिस्थजगवानेकं—नैकेनाग्रे दधत्यविं ॥ धुन्वानश्चामरे द्वाच्या—मे-
 केन तत्रधारकः ॥ २३ ॥ रूपैः पंचजिरित्यस्य । कृतजक्तिः शतक्रतुः ॥ ययौ मंदरमूर्धानं ।
 स एकत्र सखीक्षया ॥ २४ ॥ युग्मं ॥ पांशुकवनेऽतिपांशु—बलाख्ये शिलातले ॥ सिंहास-
 नं स शिश्राय । क्रोमीकृत्य जगद्गुरुं ॥ २५ ॥ एवं सिंहासनकंप-घंटानिर्घोषबोधिताः ॥ त्रि-
 षष्टिरपरेऽपीन्द्रा—स्तत्रागुः सपरिबृदाः ॥ २६ ॥ रत्नजान् हेमजान् जैत्रा—

उप-
चिंता
७६

॥ रत्नरोप्यद्देमरोप्य—द्देमरोप्यमणिमयान् ॥ २७ ॥ प्रत्येकं कलशानष्ट—सहस्रं पार्थिवान-
पि ॥ अथाभियोगिका देवा । अच्युतेडाह्वया व्यधुः ॥ २८ ॥ युग्मं ॥ जुंगारछत्रपात्राद्यादि—
न्यपि निर्माय ते ततः ॥ ह्रीरोदप्रचृतीनब्धीन् । मंदाकिन्यादिका नदीः ॥ २९ ॥ पद्मादींश्च
नदांस्तीर्थान् । प्रजासप्रचृतीन् गताः ॥ संगृहीतैस्ततो मृत्सां—जोजिः कुंजानखीजरन् ॥ ३० ॥
युग्मं ॥ चंदनौषधिसिद्धार्थ—पुष्पादीन्याजियोगिकाः ॥ आत्तानि नंदनादिज्यो । वनेज्यस्तस्र
चिह्नपुः ॥ ३१ ॥ पद्मछन्नाननैः क्लृप्त—मुखकोशैरिवाजितः ॥ नदद् नृगछलादर्ह—द्गुणानां
गायनैरिव ॥ ३२ ॥ स्वशिरो विनयेनेव । नामयद्भिः शनैः शनैः ॥ कुंजैरक्षपयन्नाथ—मच्यु-
तैर्द्रः सुरैः सह ॥ ३३ ॥ युग्मं ॥ पूजोपकरणैरेव—माजियोगिकढौकितैः ॥ क्रमेण क्लपयामा-
सु—स्तमन्येऽप्यमरेश्वराः ॥ ३४ ॥ प्रमार्ज्य गंधकाषाय्या । विलिप्य वरचंदनैः ॥ अमानं जि-
नमानंचु—स्ते पुष्पैः सारसौरजैः ॥ ३५ ॥ निवेश्यांके स्थितवति । प्रभुं पंचवपुष्मति ॥ ईशा-
नेशेऽथ चतुरः । सौधर्मैद्रो व्यधाद् वृषान् ॥ ३६ ॥ तदष्टरत्नशृंगाग्र—निर्गतैः संगतैर्मिथः ॥
वैक्रियैर्वारिधारौघैः । क्लपयामास स प्रभुं ॥ ३७ ॥ तेनुस्तूर्यत्रिकं केऽपि । पुष्पाद्यं ववृषुः परे ॥

उप-

चिंता०

७९

पातोत्पातादिका वृष्टा—श्चक्रुः केऽपि सुरस्तदा ॥ ३७ ॥ विक्षेपनादिभिः पूजा—प्रकारैर्धूपनि-
 ष्टितैः ॥ प्रचुमन्त्यर्च्यं तुष्टाव । मघवानघवागपि ॥ ३८ ॥ जय त्वं जगदानंद—कंदकंदखनां-
 बुद ॥ जय त्वं जंतुसंघात-पातकोत्पातघातक ॥ ४० ॥ आगच्छतां तव भ्रात्रे । सुराणां व्यो-
 मचारिता ॥ जिनेश पश्यतां त्वां च । कुक्षिता निर्निमेषता ॥ ४१ ॥ दधतः स्वर्णवर्णं त्वां ।
 किरीटमिव मूर्धनि ॥ शैलराज इति ख्याति-मेंरोमें रोचतेऽधुना ॥ ३९ ॥ त्वया विरहिणीवा-
 य । नीता नाथ सनाथतां ॥ जारती अधिके धत्ते । जारतीयं चिरान्तरि ॥ ४३ ॥ न माति
 जातमात्रेऽपि । त्वयि मे हृदि संमदः ॥ नाथ तत्त्वार्थजट्टपाके । न जाने स क मास्यति ॥
 ॥ ४४ ॥ यथा स्वदर्शनात्प्राच्यैः । पुण्यैरंकुरितं मम ॥ पंफुल्यतामपि तथा । सेवाद्देवाकतस्त-
 व ॥ ४५ ॥ इति स्तुत्वा गृहीत्वा चे-शानेशात्परमेश्वरं ॥ प्राग्वत्पंचपुर्णत्वा । न्यवर्तत दि-
 वस्पतिः ॥ ४६ ॥ जन्ममंदिरमागाल्य । संहृत्य प्रतिरूपकं ॥ मातुः प्रत्यर्पयामास । न्यासव-
 द्वासवः स्वयं ॥ ४७ ॥ कृतार्जट्टष्टिविश्रामं । तत्र श्रीदाम सोऽमुचत् ॥ दिव्ये वस्त्रे प्रजावद्ध-
 मंरुले कुंरुले अपि ॥ ४८ ॥ तत्र द्वात्रिंशतं स्वर्ण-रत्नकोटीर्हरेर्गिरा ॥ ववर्ष हर्षतः श्रीदो ।

उप-
चिंता०
७७

वारिधारा इवांबुदः ॥ ४९ ॥ सारं सारेण संयोग—मुपैत्विति धियेव सः ॥ विश्वविश्वोद्भवं
सार—वस्तु तन्मंदिरेऽक्षिपत् ॥ ५० ॥ ध्यास्यत्यमंगलं योऽत्र । जिनमातुर्जिनस्य वा ॥ तठिरः
शतधा जावी—त्यघोष्यत विनौजसा ॥ ५१ ॥ विन्यस्यांगुष्ठचूलायां । सुधामस्तन्यपायिनः ॥ मु-
मोचाप्सरसः पंच । स धात्रीकर्मणे प्रजोः ॥ ५२ ॥ नंदीश्वरार्हचैत्येषु । कृत्वाष्टाहमहोत्सवं ॥
ययुर्यथागतं सर्वं । प्रीता अथ पुरंदराः ॥ ५३ ॥ प्राक्प्रैक्षि कृपज्ञः स्वप्नो । मात्रस्य स च लां-
ठनं ॥ तस्मादृषज्ञ इत्याख्या । पप्रथे त्रिजगद्गुरोः ॥ ५४ ॥ या कन्या सहजाता नू—त्सापि
नाम्ना सुमंगला ॥ सहैव ववृधे तेन । कौमुदीव सुतद्युता ॥ ५५ ॥ अचिंत्यमहिमा स्वामी
। स्वयमेव व्यवर्धत ॥ धात्र्यस्तु तस्य शुश्रूषां । स्वं पवित्रयितुं व्यधुः ॥ ५६ ॥ पूरयमास स-
र्वेषां । सर्वा आशा जिनः पुनः ॥ स्तन्यार्पणवपुःकाल—नाशां मातुर्न जातुचित् ॥ ५७ ॥ दे-
शोनवर्षदेश्यं तं । नाज्ञेरंकस्थमन्यदा ॥ वास्तोष्पतिरुपेयाय । वंशस्थापनकौतुकी ॥ ५८ ॥ त-
देक्षुदं तत्पाणि—पद्मस्थं जगद्दे जिनः ॥ ततस्तद्वंशमीदृवाकु—संज्ञमस्थापयद्भूरिः ॥ ५९ ॥
स्पृशन् हसन् ब्रमन् गायन् । स्वपंस्तिष्ठन् रुदन् वदन् ॥ मातुः सर्वासु चेष्टासु । स निदानं

उप-
चिंता ०
८९

मुदामञ्चूत् ॥ ६० ॥ निमीद्वय नयने नाजिः । परिरेजे जगत्प्रभुं ॥ स्वीयसंतोषद्वयोः । निरा-
कर्तुमिवांगजे ॥ ६१ ॥ तदव्यक्तवचः शून्य— गतिं वीक्ष्यामृतार्थिनः ॥ देवास्तं विविधै रूपैः ।
पुनः पुनररीरमन् ॥ ६२ ॥ स धूलिधूसरांगोऽपि । दिदीपे जात्यरत्नवत् ॥ नारचुम्नफणं चक्रे ।
जोगींङ् मंदगाम्यपि ॥ ६३ ॥ निःश्वासवायुनाप्यङ्गीन् । स तूलवदचाक्षयत् ॥ स्पृशन्नपि वि-
नोदेन । मघवंतमलोकयत् ॥ ६४ ॥ पुष्टिमंगुष्ठपीयूषै—रादत्त प्रथमं प्रभुः ॥ ततश्च त्रिदशा-
नीतैः । फलैः कटपमहीरुहां ॥ ६५ ॥ बाह्व्येऽथोपरते नृत्य । इव प्रस्ताववेदिनि ॥ आदत्त
स्वांगसेवायै । वारकं यौवनस्य सः ॥ ६६ ॥ पंचचापशतोत्सेधः । स्वामी चामीकरवृषिः ॥ व-
योविशेषतो रूपं । टंकोत्कीर्णमिवावहत् ॥ ६७ ॥ गतेर्गजः पदोः पद्मे । माणिद्वयानि नख-
त्विषां ॥ ऊर्ध्वं रंजाः कटेः श्रोत-स्तटी नाजेर्नदः पुनः ॥ ६८ ॥ वज्रमध्यं च मध्यस्य । वक्त्र-
सः पुरगोपुरं ॥ कटपदुशाखा जुजयो—मुखस्येदुः सुधा गिरः ॥ ६९ ॥ एवं यद्यत्प्रभूप्रांगो—प-
मायै विदधे विधिः ॥ तत्तत्तस्योपमेयत्वं । प्राप्तं वीक्ष्य स स्निग्धवान् ॥ ७० ॥ त्रिजिर्विशेषकं ॥
कांतशांततनुं वीक्ष्य । जोगिनो योगिनोऽपि तं ॥ स्वाध्यानकोटिं कंदर्प—परब्रह्मधिया ययुः ॥

उप-
चिंता०
९०

॥ ७१ ॥ जगवानविकारोऽञ्जु—दपि संप्राप्तयौवनः ॥ यादः पतिर्न मर्यादा—मुष्टेलोऽपि विलो-
पयेत् ॥ ७२ ॥ सौधर्मेऽधृतम्वत्र-श्चमरोत्क्षिप्तचामरः ॥ ईशानजर्जरविष्टब्धो । बलिसंवाहितक-
मः ॥ ७३ ॥ गीयमानगुणो विश्वा-वसुतुंबस्नारदैः ॥ रंजाविष्कृतनाड्योऽर्हन् । कुमारस्थिति-
जन्वञ्जुत् ॥ ७४ ॥ युग्मिधर्मा तदा कोऽपि । बालस्तालनरोस्तले ॥ पतता तत्फल्लेनाशु । की-
नाशसदनं ययौ ॥ ७५ ॥ विना तं सहजन्मानं । सुनंदा लोललोचना ॥ प्रत्यक्षा वनदेवीवा-
त्रमदेकाकिनी बने ॥ ७६ ॥ एषान्यैर्युग्मिजिर्नाजि—नृपायादौकि सोऽप्यमूं ॥ योग्या ननु व-
धुरेषा । कृषजस्येत्युपाददे ॥ ७७ ॥ अथाजगाम सुत्राभा । जानन् जोगक्षमं प्रचुं ॥ त्रश्यं-
त्यवसरान्नैव । स्वामिनो हि सुसेवकाः ॥ ७८ ॥ विद्वान् विपक्षिमं स्वस्य । कर्मजोगफलं प्र-
चुः ॥ विवाहहेतुं विज्ञप्तिं । शतमन्योरमन्यत ॥ ७९ ॥ स्वर्णस्फीतकटशालि—शालिनं शा-
लिवप्रवत् ॥ घनस्तंजं नवोढावत् । सच्चंद्रोदयमव्रवत् ॥ ८० ॥ नानारत्नौघखचित-क्षोणीपी-
ठं विमानवत् ॥ मंरुपं वासुवादेशा—चक्रिरे किंकराः सुराः ॥ ८१ ॥ युग्मं ॥ तत्रा-
र्द्धवंशावष्टब्धा—श्चतस्रः कलशालयः ॥ स्वर्णवेदिगृहस्यांत-र्मणिमय्यो विरेजिरे ॥ ८२ ॥ त्व-

उप-
चिंता०
९१

रयाप्सरसां नाम — ग्राहं वैवाहिकीं क्रियां ॥ अन्योन्यं कारयंतीनां — मुत्तस्ये तुमुलं तदा ॥
॥ ७३ ॥ तैलैरन्यज्य पिष्टातै — रुद्रत्यामर्त्ययोषितः ॥ सुमंगलां सुनंदां च । वर्णके चिद्विपुः
क्षणं ॥ ७४ ॥ विहितोद्धर्णके ते च । स्नपयित्वोज्ज्वलैर्जलैः ॥ प्रमार्ज्य गंधकाषाय्या । व्यलि-
पन् कुंकुमादिना ॥ ७५ ॥ पारिणेल्लाणि वस्त्राणि । परिधाप्य विभूष्य च ॥ तास्ते मातृगृहं
नीत्वा — ध्यासयन् कनकासने ॥ ७६ ॥ जगन्नाथोऽपि हरिणा । संस्नपय्य विलिप्य च ॥ वि-
भूष्यारोपितो दिव्यं । यानं प्रस्थितवानथ ॥ ७७ ॥ उत्तार्यमाणलवणः । पार्श्वयोरप्सरोजनैः ॥
शचीन्द्रिदक्षधवल — स्त्रिदशैरजितो वृतः ॥ ७८ ॥ हरिणा दर्श्यमानध्वा । जय जीवेति वादि-
ना ॥ मंरुपद्मारमागत्य । कृत्यज्ञः स क्षणं स्थितः ॥ ७९ ॥ शुभं ॥ कृतवत्तत्रटत्कार — लव-
णानलगर्जितं ॥ शरावसंपुटं काचि — देवी तस्य पुरोऽमुचत् ॥ ८० ॥ रूप्यस्थालस्थदूर्वाद्यै — र्व-
रायार्थं ददौ परा ॥ कौसुंजवासना कापि । त्रिस्तं जालमथास्पृशत् ॥ ८१ ॥ तथैवाकर्षितः कं-
ठ — क्षिप्तकौसुंजवासना ॥ शरावसंपुटं वाम — चरणेनाग्निज्जिनः ॥ ८२ ॥ प्राप्य मातृगृहं त-
स्य । निविष्टस्योरुविष्टरे ॥ अवध्नन्मदनं देव्यः । सवधूकस्य हस्तयोः ॥ ८३ ॥ हस्ताक्षेपेऽथ सं-

उप-
चिंता०
ए२

जाते । पिष्टाश्च शमीत्वचा ॥ विभुः शुभ्रक्षणेऽगृह्ण—दध्वोः पाणी स्वपाणिन ॥ ९४ ॥ तत्कालं हरिणा हस्त—पुटांतर्निहितोर्मिकः ॥ रीतिज्ञः स्वदृशौ स्वामी । वधूदृग्भिरमेलयत् ॥ ९५ ॥ वरेषु गीयमानेषु । धवलेश्वप्सरोगणैः ॥ वधूवराणां मधवा । वध्नातिस्मांचलान्मिथः ॥ ९६ ॥ इंद्रः स्वामिनमारोप्य । कट्यां वध्वौ शची पुनः ॥ मध्ये वेदिगृहं पूर्व—द्वारेणाविशतां ततः ॥ ९७ ॥ कुंरुस्थमनलं त्राय—त्रिंशदेवविनिर्मितं ॥ तत्र प्रदक्षिणीचक्रे । वधूद्वययुतः प्रभुः ॥ ९८ ॥ गीयमानेषु धवल—मंगलेश्वप्सरोजनैः ॥ विदधे विबुधाधीश—स्तत्पाण्यंचलमोक्षणं ॥ ९९ ॥ अनृत्यत्कृतनृत्योऽथ । प्रमोदेन पुरंदरः ॥ तमन्वनृत्यन्नपरे । सदेवीका दिवौकसः ॥ १०० ॥ वल्लीज्यामिव कटपद्म—वधूज्यां शोजितोऽजितः ॥ यथागतं गतः स्वामी । देवदेवीकृतोत्सवः ॥ १ ॥ देवा आमंत्रिता याता । इव स्थानं निजं ययुः ॥ तदापि प्रावृतह्योके । सोऽयं वैवाहिको विधिः ॥ २ ॥ जगत्त्रयविजेतापि । वशीभूते जगत्प्रज्ञौ ॥ चापव्यापारपारीणं । स्वं मेने मीनकेतनः ॥ ३ ॥ जुंजाने जूरिशो जोगान् । नाथेऽनुब्रूखलेंद्रिये ॥ किंचिद्विष्वतीतेषु । पूर्वलक्षेषु षट्सु च ॥ ४ ॥ तौ बाहुपीठयोर्जीवौ । च्युत्वा सर्वार्थसिद्धितः ॥ कुक्षिं

उप-
चिंता०
ए३

सुमंगलादेव्या । युग्मरूपेण जन्मतुः ॥ ५ ॥ युग्मं ॥ चतुर्दशप्रहास्त्रप्र-वीक्षाख्यातमहोदयं ॥
समये जरतब्राह्मी-नामयुग्ममसूत सा ॥ ६ ॥ तौ सुबाहुमहापीठौ । सुनंदोदरमागतौ ॥ जा-
तौ ख्यातौ बाहुबली-सुंदरी चेति नामतः ॥ ७ ॥ पुनरेकोनपंचाश-युगत्वानि सुमंगला ॥
पुत्राणां सुषुवे जूरि । कन्या न ह्युत्तमाः स्त्रियः ॥ ८ ॥ काक्षेन कृपणीजूते-ष्वशेषेषु सुरद्रुषु
॥ विवृळ्युद्धयः स्वैरा । वैरायन्तेस्म युग्मिनः ॥ ९ ॥ मानाद्विवदमानास्ते । नाज्ञेयं न्यायमि-
ह्वः ॥ उपाययुः सरो नीरं । काम्यंतः पथिका इव ॥ १० ॥ धर्मतत्त्वं गुरुरिव । द्वापतिर्दर्श-
येन्नयः ॥ स तातस्तातदिष्टो वा । जवेत्तत्तं प्रयात जोः ॥ ११ ॥ इत्युक्ताः प्रजुणा नाज्ञि । प्रा-
स्तास्तेनापि वः प्रजुः ॥ अथो कृषज्ञ एव स्ता-दित्युक्तास्तं पुनर्ययुः ॥ १२ ॥ उच्चासनाजिषेका-
न्यां । राजा स्यादिति तज्जिरा ॥ उच्चजूमौ निवेश्यैनं । जन्मुस्ते वारिणे सरः ॥ १३ ॥ आस-
नाकंपविज्ञाता-वसरः सुरनायकः ॥ प्रजो राज्याजिषेकाय । विमायस्तूर्णमाययौ ॥ १४ ॥
सुधर्मांमिव सौधर्मा-धिपतिर्विदधे सज्जां ॥ तदंतश्च चतुःशाखं । रत्नसिंहासनान्वितं ॥ १५ ॥
निवेज्य तत्र तीर्थाव-धाराजिरजिषिच्य तं ॥ रुद्रुक्षा जूषयामास । दिव्यांशुकविज्रूषणैः ॥

उप-
चिंता०
९४

॥ १६ ॥ पयः पयोजिनीपत्र—पुटैरादाय युग्मिनः ॥ तत्रागता निरैकंत । परावृत्तमिव प्रचुं ॥
॥ १७ ॥ निर्विवेकोऽन्निषेकोऽस्य । मूढ्यलंकारशास्त्रिनः ॥ नीरं नीरंधधाराज्जि-रिति ते चि-
क्षिपुः पदोः ॥ १८ ॥ अहो विनीततामीषा—मिति जट्पन् पुरंदरः ॥ विनीतां नाम नीति-
ज्ञो । नगरीं तत्र निर्ममे ॥ १९ ॥ द्वादशयोजनायामां । ननयोजनविस्तृतां ॥ अयोध्यापरप-
र्यायां । धनदोऽपूरितां धनैः ॥ २० ॥ जन्मतः परिपूर्णासु । पूर्वद्वक्षासु विंशतौ ॥ वज्रव ज-
रतक्षेत्रे । नाप्तेयः प्रथमो नृपः ॥ २१ ॥ गजोक्ताश्चनरादींश्च । चतुरंगं चमूं च सः ॥ संगृह्य
मंत्रिसामंता-रक्षादीनप्यतिष्ठिपत् ॥ २२ ॥ कट्पद्भुमाणां कार्पण्या-त्कंदमूलाद्यजुंजत ॥ अ-
कृष्टषच्यान् शालींश्च । युग्मिनः पशुवत्क्षुधा ॥ २३ ॥ तदजीर्णं बोधितस्तैः । रौषधीनामुषा-
दिशत् ॥ मर्दनं स्तेमनं पत्र—पुटादिस्वेदनं जिनः ॥ २४ ॥ कालेनातिस्निग्धरुद्धे । वंशवर्षाद्व-
नेऽनलः ॥ तदोत्पेदे विरोधो वाक्—कलेरिव कुटुंबके ॥ २५ ॥ क्षिपंतो वीक्ष्य ते दीति-
मंतं रत्नधिया करं ॥ बाला इव नृशं मुग्धा । दग्धा युगलिनो जनाः ॥ २६ ॥ तस्य दाहाप-
राधं तै—विज्ञप्तः प्रचुरुचिवान् ॥ नो अयं बहिरस्मिंश्च । प्रक्षिप्य पचतौषधीः ॥ २७ ॥ तै-

उप-
विता
ए

स्तथा विहितेऽप्लोष—दौषधीर्दहनोऽखिलाः ॥ तदपि द्विपमारूढं । ते स्वामिनमजिज्ञपन् ॥
॥ २७ ॥ जलार्द्रां मृदमानाय्य । कुञ्जे चास्फाल्य कुञ्जिनः ॥ उपज्ञानीयसंकाशं । वितेने पि-
ठरं विभुः ॥ २८ ॥ पात्रेष्वेवंविधेष्वग्नि-विपकोष्विंधनादिभिः ॥ यत्पच्येत सचेतस्कैः । स्या-
दन्नं तन्न दुर्जरं ॥ २९ ॥ एवं कुञ्जकृतां शिष्य-माविष्कृत्य क्रमेण तु ॥ अयस्कारकुविंदादि-
शिष्यान्प्यादिदेश सः ॥ ३० ॥ कलाश्चित्रादिकाः काश्चि—झरतायोपदिश्य च ॥ गजादि-
लक्षणान्यूचे । सुनंदानंदनाय सः ॥ ३१ ॥ निविष्टां दक्षिणांकेऽसौ । ब्राह्मीं प्रत्यालपद्विधीः ॥
वामांके वामहस्तेन । गणितं सुंदरींप्रति ॥ ३२ ॥ निष्कलंका निरातंका । अक्षीणविज्रवज्राः
॥ प्रजाः सुप्रजसश्वासं—स्तस्मिन्नेतरि चूतले ॥ ३३ ॥ दडुर्चूरि पयो गावः । शस्यं चू रत्नमा-
कराः ॥ पुष्पं लताः फलं वृक्षा । दात्रा तेनैव शिक्षिताः ॥ ३४ ॥ कविष्वेव परार्थेऽह्ना । सी-
रेष्वेव कुशीलता ॥ वनेष्वेव कलिस्फाती । राक्षि श्रीसुषन्नेऽजवत् ॥ ३५ ॥ स निनाय गुणा-
रोहं । सेवकान्न पुनर्धनुः ॥ आज्ञामात्रवशीभूत—सुरासुरनरेश्वरः ॥ ३६ ॥ इहं पालयतः प्रा-
ज्यं । राज्यं तस्यैकचूचुजः ॥ त्रिषष्ट्या पूर्वलक्षाणि । व्यतीये लवलीलया ॥ ३७ ॥ अथास-

उप-
चिंता०
ए६

त्रीजबहोधि-विव द्युतिसोदरी ॥ जावनाविरजूतस्य । जोगकर्मतमःक्षये ॥ ३९ ॥ आत्मन्
मोहमहीपस्य । पश्य प्राग्जवमद्व्युतं ॥ विद्वांसोऽपि विजृंजन्ते । यद्बलाद्वाक्षिशा इव ॥ ४० ॥
साक्षाद्विषयवैषम्यं । मृत्युं चाहितलस्थितं ॥ मोहांधनमसा ध्वस्त-दृशः पश्यन्ति नांगिनः ॥
॥ ४१ ॥ हृदोपगूढया लोह-शिलयेव महेलया ॥ निमज्जन्ते जन्मस्त्यक्त-ब्रह्मपोता जवोद-
धौ ॥ ४२ ॥ चित्रमात्रा बहिः सारा । असाराश्चांतरा स्त्रियः ॥ चेतो हरन्ति बालानां । ही
गोमयहया इव ॥ ४३ ॥ स्यादेकद्विदृशमेव । रात्रिरालोकघातिनी ॥ नवा नारीनिष्ण यत्न ।
सहस्राक्षोऽपि मुह्यति ॥ ४४ ॥ जन्मयोगेन हृदञ्चूमे-रुदञ्चूतादतिकश्मलात् ॥ स्वल्पना पु-
ण्यपांथानां । ध्रुवा विषयपंकतः ॥ ४५ ॥ अथ क्रथन्ति संसारा-रण्ये धन्येतरानमी ॥ उक्ता-
ला विषयव्याला । मूर्खालान् मोहनिद्रया ॥ ४६ ॥ गजगर्जितहयहेषित-सुजटजुजास्फोट-
तूर्यनिर्घोषैः ॥ वनितावाग्निः कुतुकं । नृशायते मोहनिद्रयेयं ॥ ४७ ॥ जुक्तवानपि सर्वार्थ-
सिद्धसौख्यमनारतं ॥ मग्धो मनुष्यकामेषु । सोऽहं मोहं विना कथं ॥ ४८ ॥ तदस्य मोहयो-
घस्य । यद्भुक्ते प्रतिमद्वतां ॥ आदातुं तद्धि चारित्रं । सांप्रतं सांप्रतं मम ॥ ४९ ॥ समुन्मी-

उप-
चिंता
९७

लब्धिदानंद—निःस्पंदनयनं जिनं ॥ देवा लोकांतिका ईयु—स्तावत्प्रस्ताववेदिनः ॥ ५० ॥ ते
 प्रोचुरिति पंचांग—प्रणामस्पृष्टभूतलाः ॥ नाथ लोकोपकाराय । धर्मतीर्थं प्रवर्तय ॥ ५१ ॥ त-
 छिन्नतिरियं दीक्षा—लोक्षुपं तमतत्वरत् ॥ यियासुं मानसं हंसं । प्रत्युतांजोदगर्जिव ॥
 ॥ ५२ ॥ अथाहूय सदारंज-रतं जरतमंगजं ॥ वत्स राज्यं गृहाणेति । जगाद जगदीश्वरः
 ॥ ५३ ॥ अनुजैरन्वितो जवत्या । जरतः पुरतः प्रजोः ॥ उवाच शोकसंकीर्ण—गलस्खलितवा-
 क् ततः ॥ ५४ ॥ अनिष्टो दुर्विनीतो वा । तात कोऽयं जनस्तव ॥ ददासि यदिदं राज्य—
 मसारत्वात्स्वयं त्यजन् ॥ ५५ ॥ यद्वाखं पितृदत्तेऽर्थे । सारासारत्वाचिंतया ॥ परं तव वियोगा-
 न्नि—जीरुत्वादिदमुच्यते ॥ ५६ ॥ त्वदास्यदर्शने दास्य—मपि मे कुर्वतो धृतिः ॥ त्वां वि-
 ना सार्वज्ञौमत्व—मपि ज्ञाष्टानलायते ॥ ५७ ॥ बलादेवमनिष्ठं—मपि तं ग्लपितं शुचा ॥ आ-
 गृह्य श्रीयुगादीशो । मूलराज्ये न्यवेशयत् ॥ ५८ ॥ दिदेश देशमेकैक—मितरेषां तनुरुहां ॥
 विभुर्विज्ज्य पुष्पौधं । वैशाखः शाखिनामिव ॥ ५९ ॥ ततो दानं ददौ देवः । संवत्सरममत्स-
 रः ॥ प्राक्पृथ्यां कृपणन्यस्तै—स्तदा श्रीदाहृतैर्धनैः ॥ ६० ॥ कोटिमेकां सुवर्णस्य लक्षा अ-

उप-
चिंता०
ए०

ष्टौ च सोऽन्वहं ॥ दत्वाद्युपश्चिरान्यस्त—मर्थिनामर्थनात्रतं ॥ ६१ ॥ वस्त्रेजाश्चादिदानस्य ।
तस्य संख्यां करोतु कः ॥ वर्षतः पुष्करावर्त—स्यांजोविंशून् मिमीत कः ॥ ६२ ॥ विज्ञाया-
वधिना दीक्षा-वसरं त्रिदशेश्वराः ॥ तत्रावतेरुराकृष्टा । इव तज्जाग्यरज्जुजिः ॥ ६३ ॥ कृत-
षष्टतपाः स्वामी । ऋतुसंस्नानादिमंगलः ॥ चैत्राष्टम्यां शितौ चंद्रे । चोत्तराषाढयान्विते ॥ ६४ ॥
स दिव्याजरणो दत्ता-वष्टंजो जृंजविद्धिषा ॥ शिबिकां सिद्धिसोपान—मिवारोहत्सुदर्शनां ॥
॥ ६५ ॥ युग्मं ॥ कादंबिनीव पवनैः । प्रजांजोजरवर्षिणी ॥ शिबिका मनुजैः पूर्व । ततो देवै-
रवाहिता ॥ ६६ ॥ उपर्युपरि तिष्ठद्भिः । प्रभूतोद्भूतकौतुकैः ॥ जुवो मर्त्यैर्दिवोऽमर्त्यै—र्द्धं न
विपुलतामदं ॥ ६७ ॥ दृक्कुमुधाकुल्ययालोक-वल्ली पल्लवयन्निव ॥ दिव्यातोयस्वनैर्दृणां । मोह-
निद्रां हरन्निव ॥ ६८ ॥ अप्सरोविसरोद्गीत-गीतसंगीतकोत्सवः ॥ सिद्धार्थं प्राप सिद्धार्थी—
जविष्यन्निव काननं ॥ ६९ ॥ त्रिजिर्विशेषकं ॥ समुत्तीर्य ततो याप्य—यानान्मानादिवांगिनः ॥
अशोको जगवांस्तस्था-वशोकस्य तरोस्तले ॥ ७० ॥ जारमात्रफलैरेजिः । किं शीलालंकृतस्य मे
॥ इतीव सर्वालंकारान् । विकारानिव सोऽमुचत् ॥ ७१ ॥ स्वर्णाब्जे जृंगमाक्षेव । कांताकुंतल-

उप-

चिंता०

ए०

बह्वरी ॥ तवांशदेशे खेलंती । नाथ नोऽकारमर्हति ॥ ७२ ॥ विज्ञप्स्येति हरेर्जैत्रा । चतुर्मुष्वा
 समुद्भृतान् ॥ केशानृजुका चिक्षेप । क्षणेन क्षीरनीरधौ ॥ ७३ ॥ उत्तुंगहिमवद्वृंग-कुठ नंगा-
 नुकारि सः ॥ दिव्यांशुकं दधौ स्कंध-न्यस्तं वृत्रजिदा तदा ॥ ७४ ॥ स्वर्जुजा जुजमुत्तमः ।
 निषिद्धे तुमुलेऽखिले ॥ नमः सिद्धेऽन्य इत्युक्त्वा । निलोचनः सोऽजवद् व्रती ॥ ७५ ॥ तुंग-
 र्जस्विनस्तस्य । ज्ञानमाविरञ्जितदा ॥ इव स्वावसरं ज्ञातुं । प्रहितं केवलश्रिया ॥ ७६ ॥ जेजे
 कञ्चमहाकञ्च—मुख्यानामनुगामिनां ॥ चतुःसहस्री चूपानां । तदानीं सह संघमं ॥ ७७ ॥ स्ता-
 वं स्तावं जगद्देवं । देवेन्द्राः सपरिब्रुदाः ॥ जग्मुर्यथागतं सर्वे । पुत्रास्तु जरतादयः ॥ ७८ ॥ स-
 मं तैर्मुनिजिर्मौन—जाजो विहरतः प्रजोः ॥ अन्नदानानजिज्ञत्वा—द्वोकः स्वर्णाद्यद्वौकयत् ॥
 ॥ ७९ ॥ वर्षं बभ्राम जिह्वायै । जुवि त्रिजुवनप्रजुः ॥ न पुनः कापि तां प्राप । तद्भियेव पला-
 यितां ॥ ८० ॥ क्षत्तृषोरवशीभूत—स्तपस्तेपेतरां प्रजुः ॥ न चाहारविधिं प्रोचे । कञ्हादीनपि
 पृष्ठतः ॥ ८१ ॥ तस्य जावमजानानैः । क्षत्तृषाविह्वलैर्विजुः ॥ तैरालोच्य मिथोऽमोचि । क्षी-
 णः स्वामीव सेवकैः ॥ ८२ ॥ बद्धकचीराश्चिरावद्भुज-जटाः फलजलाशिनः ॥ गंगापारेऽथ ते त-

उप-
चिंता०

१००

स्थु—जंगमा इव जूरुहः ॥ ७३ ॥ तदा कञ्चमहाकञ्च—पुत्रौ प्रजुनिदेशतः ॥ देशांतरं गत-
चरौ । निवृत्तौ तद्वनाध्वना ॥ ७४ ॥ वीक्ष्य स्वपितरौ वन्य-वेषौ तावित्यपृष्ठतां ॥ आः केयं-
वा दशा तातौ । शत्रुत्रासितयोरिव ॥ ७५ ॥ तौ प्रजुदानदीक्षे च । स्वं वनस्थितिकारणं ॥
ऊचतुस्तत्समाकर्ण्य । तौ प्रजुप्रत्यधावतां ॥ ७६ ॥ नाथं नमिविनम्याख्यौ । नत्वा तावित्यवो-
चतां ॥ आर्किचनोऽपि किञ्चिन्नौ । देहि देहि सुरद्रुम ॥ ७७ ॥ यदावर्षः स्वधाराजि-स्तदानीमास्व
हूरतः ॥ तद्धवोऽपि हि तृदपूर-मधुना विधुनोतु नौ ॥ ७८ ॥ धिक्तातौ कुत्तृषाक्रांतौ । जा-
तौ यौ ते पराङ्मुखौ ॥ सुखे दुःखेऽपि हे देव । त्वमेव गतिरावयोः ॥ ७९ ॥ अपि कांचन-
कोटिजिः । परस्माद्यो दुरासदः ॥ आलापेनापि ते नाथ । तमानंदं जजामहे ॥ ८० ॥ इत्यर्थि-
तोऽपि नादत्त । वाचं वाचंयमो हि सः ॥ तथाप्युजयतः खड्ग-पाणी तौ ज्ञेजतुः प्रजुं ॥ ८१ ॥
तत्खड्गदंरुयुगलप्रतिबिंबितेन । प्रत्यक्षलक्षिततनुत्रितयः स रेजे ॥ सद्ज्ञानदर्शनपवित्रचरित-
लक्ष्मीः । प्रीत्यांगता हि परिरब्धुमिवैककाशं ॥ ८२ ॥ तौ ह्यौ चलत्यचलतां । नाथे तिष्ठत्य-
तिष्ठतां ॥ स्थितस्यास्य पुरः सिक्त्वा । जुवं पुष्पाण्यवर्षतां ॥ ८३ ॥ उपागतो जिनं नंतुं । ध-

उप-
चिं १.०
१८१

रणेंद्रो धरातक्षात् ॥ कदाचित्तौ निरेक्षिष्टा—जीतस्तातमिवार्जकौ ॥ ९४ ॥ ऊचे च कौ यु-
वां क्वत्यौ । हेतोः कस्यागताविति ॥ ताज्यामपि निजे वृत्ते । प्रोक्ते स प्रत्यवोचत ॥ ९५ ॥
जो जवंतौ किमु त्रान्तौ । श्रान्तौ वा निजसौख्यतः ॥ यदेवं निर्धनं देवं । सेवेते विजवाशया
॥ ९६ ॥ वचोऽपि यस्य संदेहा—स्पदं तस्माद्भूतं कुतः ॥ आसारः कः नु संदिग्ध—तुषारे
शारदांबुदे ॥ ९७ ॥ तथातं जरतं जूपं । युवां यदि धनार्थिनौ ॥ विमुच्य शार्कवलां जूमिं । न
गौरप्येति जंगलं ॥ ९८ ॥ तावूचतुरहो त्रान्ति—र्यथेवं तव भर्तरि ॥ तत्किमागमनायासं । न-
तुमेनं वृथा कृथाः ॥ ९९ ॥ अधनानपि कटपडून् । वीक्ष्य कट्वितदायिनः ॥ आवां सेवावहे
देव—ममुमेव स्वसिद्ध्ये ॥ १०० ॥ सत्यस्मिंस्त्रिजगन्नाथे । विनीतापतिमेति कः ॥ कः स्ना-
तुं गोस्पदं याति । जागरे क्षीरसागरे ॥ १ ॥ इति तद्वचनैः प्रीतो । जगाद जुजगाधिपः ॥
जो परीक्षाक्षमा साधु । जवतो जक्तिरर्हते ॥ २ ॥ अस्य प्रसादतः सर्वाः । संपदो न पुरास-
दाः ॥ अहमप्यस्य जक्तोऽस्मि । चत्कानामिष्टदायकः ॥ ३ ॥ इति गौरवतः पाठ—सिद्धा विद्या
ददौ मुदा ॥ सहस्रनष्टचत्वारिं—शतं ताज्यामहीश्वरः ॥ ४ ॥ पंचाशन्नगरां श्रेणिं । दक्षिणां

उप-
चिंता०
१०२

नमये ददौ ॥ वैताढ्यस्योत्तरां षष्टि-पुरां विनमयेऽपि च ॥ ५ ॥ अनुज्ञाप्य स्वपितरौ । समं
परिजनेन तौ ॥ वैताढ्यं निन्यतुलोकं । लोजयित्वाशु जारतं ॥ ६ ॥ अवाप्य वासं वैताढ्ये
। विद्याजिः कामचारिणः ॥ जूमिष्टा अपि ते लोका । नाकिंलीलायितं दधुः ॥ ७ ॥ विद्याव-
रूढला एते । माकार्षुर्विक्रियामिति ॥ धरणेंद्रो व्यधात्तेषां । मर्यादां शाश्वतीमिमां ॥ ८ ॥ जि-
नं वा जिनचैत्यं वा । संघं वा योऽवमंस्यते ॥ रंस्यते वा बलात्कारा-दनिहंत्या परस्त्रिया ॥ एण
हनिष्यति नरं यो वा । सात्मस्त्रीकं कदाचन ॥ त्यद्यतेऽखिलविद्याजिः । स स्त्रीजिरिव दु-
र्जगः ॥ १० ॥ युग्मं ॥ प्रतिमासृषज्ञेशस्य । संस्थाप्य प्रतिपत्तनं ॥ साम्राज्यं नमिविनमी । ता-
वपालयतां चिरं ॥ ११ ॥ विहरन्नथ नाथोऽपि । तपःपाथोधिपारगः ॥ क्रमाज्जपुरं द्वीप—
मिव प्रापदपापधीः ॥ १२ ॥ तत्र बाहुबलिजुवः । सोमप्रजनरेशितुः ॥ निजवंशसरोहंसः । श्रे-
यांसो नाम नंदनः ॥ १३ ॥ समाधिशयितः स्वप्ने । मंदरं मंदरोचिषं ॥ सिक्त्वा पीयूषकुंजेन
। सद्यो व्यद्योतयन्निशि ॥ १४ ॥ युग्मं ॥ स प्रजाते सजामेत्य । स्वप्नमेतं प्रजह्यति ॥ याव-
त्तावन्नृपः सोम—प्रजः द्विप्रमजाषत ॥ १५ ॥ प्राग्भूमौ पतितैः पश्चा-द्वेयांसेन नियोजितैः

उप-
चिंता०
१८३

॥ किरणैर्दिशुतं स्वप्ने । दिवाकरमल्लोकयं ॥ १६ ॥ स्वप्नेऽपश्यं द्विषत्कोटि—संकटे पतितं ज-
टं ॥ श्रेयांसस्य बद्धाल्लब्ध—जयं श्रेष्ठीत्यवोचत ॥ १७ ॥ सर्वं स्वप्नफलं भावि । श्रेयांसस्येति
वादिनः ॥ परमार्थमविद्वांसो—ऽप्यमी जग्मुः स्वमंदिरं ॥ १८ ॥ जगवानपि जैक्षाय । व्यहर-
त्प्रहरद्वये ॥ प्रत्योकः प्रतिपाथोजं । मरंदायेव षट्पदः ॥ १९ ॥ गजं कोऽप्यंगजां चान्यो ।
हेमकोटिं हयं परः ॥ इष्टमिष्टतरायास्मै । सर्वं लोका अढौकयन् ॥ २० ॥ अनाददाने तद्वा-
त—मिवांतर्निश्चयात्प्रजौ ॥ संजूय तुमुलं तेनुः । पौराः सायं खगा इव ॥ २१ ॥ स्कंधसंधि-
लसत्केश—कक्षापविपिनं जिनं ॥ निजतन्वा वितन्वानं । चलत्स्वर्णाचलद्भ्रमं ॥ २२ ॥ श्रेयांसः
श्रेयसां राशि—रासन्नाध्वविहारिणं ॥ गवाक्षस्थस्तमालोक्य । सस्मार प्राच्यजन्मजः ॥ २३ ॥
युग्मं ॥ विदेहेषु बभूवासौ । वज्रसेननांजिगजः ॥ वज्रनाजानिधश्चक्री । तस्यैवाहं तु सा-
रथिः ॥ २४ ॥ पितुरीदृग्मुद्रस्य । समुद्रस्येव सन्निधौ ॥ सोऽयं मेघ इवादत्त । चारित्रं वारि-
वत्तदा ॥ २५ ॥ वज्रसेनजिनेशेन । तदादिष्टमिति स्वयं ॥ जरते वज्रनाजोऽयं । जविष्यत्या-
दिमो जिनः ॥ २६ ॥ एष तत्तुल्यवेषस्त—न्निरस्तवृजिनो जिनः ॥ जाग्ययोगान्मयालोकि ।

उप-
चिंता०

१०४

लोकलोचनचंद्रिका ॥ १७ ॥ अकृताकारितं जिह्वा-मात्रमस्य हि कद्वपते ॥ ददानः स्वर्णर-
त्नायं । वृथा ताम्यत्यसौ जनः ॥ १८ ॥ एवं चिंतयतस्तस्य । मंदिरे प्रचुराययौ ॥ न हि जा-
ग्यवतां कार्य—सिद्धौ काक्षो विलंबते ॥ १९ ॥ श्रेयांसस्तातमायातं । जातरोमांचकंचुकः ॥
ननाम तत्पदांजो—द्वंद्वे स्वं जृंगयन् शिरः ॥ २० ॥ वीचिरिव स हर्षाब्धे—रश्रुधाराः क-
रन् जिनं ॥ केनापि दौकितैरीक्षु—रसकुंजैरुपास्थितः ॥ २१ ॥ दानवदग्रहणस्यापि । विधिर्द-
र्श्यस्त्वया खलु ॥ इतीव प्रतिबोध्य स्वं । पाणिं प्रासारयत्प्रभुः ॥ २२ ॥ आरादैकुरसीधारा ।
कुंजांजोदमुखादथ ॥ प्रजोः पपात पूरेण । प्रसृते पाणिपट्वले ॥ २३ ॥ श्रेयांसपुण्यप्रासाद-
चूलेव क्रमवर्धिनी ॥ नीरंध्रजगवत्पाणि—पीठस्था तन्निखा लज्जौ ॥ २४ ॥ मागधा इव कुर्वाणाः
। स्तवं दानस्य वास्तवं ॥ पुष्पौघं ववृषुर्देवा । आघ्नतो दुंदुभीन् दिवि ॥ २५ ॥ कृत्वा गंधांबु-
वृष्टिं च । चेलोत्क्षेपं च तेऽमुचन् ॥ अर्धत्रयोदशस्वर्ण—कोटीरकुटिलाशयाः ॥ २६ ॥ वत्स वे-
त्सि कथं पात्र—दानमित्युदितस्तदा ॥ पित्रा पौरैश्च स प्रोचे । प्राग्जवोदंतमात्मनः ॥ २७ ॥
शय्यासिक्पिरुपात्रायं । यथा कद्वप्यं महात्मनां ॥ तथा गुरुरिवादिह—दसौ ददजनाग्रतः

उप-
चिंता०
१०५

॥ ३७ ॥ स्वप्नत्रयार्थसंदेह-दहनो गहनोऽपि सः ॥ राजादीनां ययौ नाथ-पारणाया स्वयं क-
यं ॥ ३८ ॥ माञ्जूदाशतना लोक-पादघट्टनयानयोः ॥ इति प्रचुपदोः स्थाने । रत्नपीठं बबं-
ध सः ॥ ४० ॥ अन्यैरपि जगद्भर्तुः । पारणाकारिजिर्जनैः ॥ श्रेयांसवत्प्रचुपदोः । पादपीठं
व्यधीयत ॥ ४१ ॥ परमर्थमजानानैः । कालेन कियताप्यथ ॥ तदादिपीठमादित्य-पीठाख्यं
स्थापितं जनैः ॥ ४२ ॥ एवं वर्षोपवासांते । जातप्रथमपारणः ॥ जिनेशो बहुलीदेशं । विहरन्नन्य-
दा ययौ ॥ ४३ ॥ प्राप्य बाहुबले राज-धानीं तद्वशिलामसौ ॥ सायं प्रतिमया तस्थौ । वने स्व-
पदपावने ॥ ४४ ॥ चिरादालोक्य लोकेशं । पक्षिणोऽपि विचक्षणाः ॥ तस्य स्तुतिपराः सांध्य-
—कूजितव्याजतः स्थिताः ॥ ४५ ॥ विहसतो वनप्राक्षेना—वनीपालस्तदागमं ॥ दध्यौ नंस्या-
म्यहं तातं । प्रातरेवोत्सवैर्नवैः ॥ ४६ ॥ चिरायातं जगन्नाथं । तातं सामान्यसाधुवत् ॥ एव-
मेव कथं ग्राम्य । इव जूमान्नग्राम्यहं ॥ ४७ ॥ बाष्मात्रसिद्धसर्वार्थः । शोभां निर्माय गागरीं
॥ कथंचिदतिचक्राम । यामिनीं युगवन्नृपः ॥ ४८ ॥ आरूढो वारणं वार—वनितोद्धृतचाम-
रः ॥ धृतहस्तो नदद्वायः । पठन्मंगलपाठकः ॥ ४९ ॥ समं समस्त सामंतै—र्जूपो यावद्ययौ व-

उप-
चिंता०
१०६

नं ॥ तावद्वायुरिव प्रात-व्यहारीदन्त्यतः प्रजुः ॥ ५० ॥ युग्मं ॥ निःसोमं व्योम निर्नाथं ।
कटकं निर्णसं मुखं ॥ यथा तथा वनं वीक्ष्य । निःस्तातं खिद्यतेस्म सः ॥ ५१ ॥ जानन्मां ता-
त सोत्कंठं । यत्क्षणं न विदं वितः ॥ तत्पुरः कस्य पूत्कुर्वे । सर्वथा विधिना हतः ॥ ५२ ॥
निशामुखं प्रदोषो न । यत्र नाथ त्वमागमः ॥ मन्ये प्रदोषं त्वद्दीक्षा-बहिर्मुखमहर्मुखं ॥ ५३ ॥
जाषध्वं जूरुहा मौनं । मुंचध्वं वनदेवताः ॥ वीक्षध्वं विहगाः स्वामी । विजहार कया दिशा
॥ ५४ ॥ एवं विलापिनं द्वापं । वृद्धामात्या वजाषिरे ॥ चित्रं व्योम्नीव नीरागे—ऽनुरागः को-
ऽयमत्र ते ॥ ५५ ॥ सहोपजुज्य जीवेन । प्रांते वैरस्यमीयुषि ॥ अमित्रयति देहेऽपि । जिनोऽयं
किं पुनः परे ॥ ५६ ॥ स्थितोऽस्ति तव हृद्येव । देवस्तत्किं विषीदसि ॥ यद्वा तच्चरणन्यासै-
र्दृष्टैर्दृष्टो न किं पुनः ॥ ५७ ॥ स्तोकीकृत्य ततः शोकं । तातपादांकितां जुवं ॥ न स्पृशंति प-
दैरन्यै । यथा नाथ तथा कुरु ॥ ५८ ॥ ततो व्यधापयत्तत्र । रत्नपीठं नरेश्वरः । तत्तेजसाधि-
कं दृष्टुं । सूर्यविंबमिवागतं ॥ ५९ ॥ योजनोन्नितदंरुस्थं । तत्र स्थापयतिस्म सः ॥ सर्वरत्न-
मयं धर्म—चक्रं योजनवर्तुलं ॥ ६० ॥ अनार्यदेशान् विचरन् । स्वेष्टानामप्यसौ प्रजुः ॥ अ-

उप-
चिंता०
१०९

वीथधन्मुदं यद्वा । कौमुदीशः क नो मुदे ॥ ६१ ॥ व्रताद्वर्षसहस्रांते । विहरन् जगवान् य-
यौ ॥ शाखापुरमयोध्यायाः । पुरं पुरिमतालकं ॥ ६२ ॥ तस्मादुत्तरपूर्वस्यां । कानने शाकटा-
नने ॥ शिश्राय श्रीयुगादीशो । मूले न्यग्रोधञ्जूरुहः ॥ ६३ ॥ फाट्युने मासि कृष्णैका—द-
श्यां वैश्वर्द्धगे विधौ ॥ स प्राप केवलज्ञानं । पूर्वाह्ने विहिताष्टमः ॥ ६४ ॥ यत्तस्य निश्चया ज्ञा-
न—मुत्पेदे परमेशितुः ॥ ततो मन्ये तरुण्वासी— द्विस्तारेणाधिको वटः ॥ ६५ ॥ तत्क्षणा-
देव हींझाणां । सर्वेषां सुदृढान्यपि ॥ तद्ज्ञानहर्षान्नृत्यंती—वासनानि चकंपिरे ॥ ६६ ॥ त-
तो दत्तोपयोगास्ते । जानाना ज्ञानमर्हतः ॥ आययुः सपरीवारा । मनसा समरंहसः ॥ ६७ ॥
विधातुं समवसृतिं । क्षितिं तत्रैकयोजनं ॥ ममृजुर्वायुकुमाराः । सिषिंचुर्मेघमाखिनः ॥ ६८ ॥
रत्नस्वर्णमयं पीठ—मावञ्छ्य व्यंतराः सुराः ॥ पुष्पाणि ववृषुर्जानु—प्रमाणानि समंततः ॥ ६९ ॥
पीठाच्चतुर्दिशि वज्र—नानारत्नौघतोरणाः ॥ अर्हन्मेघस्य वाग्वारि—वृष्टाविंझाधनूयिताः ॥ ७० ॥
तेष्वञ्ज्वन् ध्वजञ्चत्र—पांचाक्षीचामरोच्चयाः ॥ सतां प्रविशतां धर्म—पुरे शकुनहेतवः ॥ ७१ ॥
अथ वैमानिका ज्योति—ष्पतयो जवनाधिपाः ॥ प्राकारांस्त्रींस्त्रिजगती—रक्ष । ईशिव चक्रिरे ॥

उप-

चिंता०

१०८

॥ ७१ ॥ रत्नस्वर्णरूप्यमया—स्ते क्रमात्प्रथमादिकाः ॥ मणिरत्नस्वर्णमयैः । कपिशिर्षैर्विरेजिरे
 ॥ ७३ ॥ मध्ये समवसरणं । पीठिका रत्नराशिजिः ॥ आवध्य विदधे तत्र । व्यंतरैश्चैत्यपाद-
 पः ॥ ७४ ॥ सपादपीठं तस्याधो । रत्नसिंहासनं च तैः ॥ व्यधीय तौत्तरार्ध—स्थितवत्त्र-
 यान्वितं ॥ ७५ ॥ द्वारे द्वारे धूपघटीः । प्रतिवप्रं विमुच्यते ॥ देवहृन्दकभैशान्या—माद्यव-
 प्राद्वह्निर्व्यधुः ॥ ७६ ॥ प्राग्द्वारेण विवेशाथ । नाकिनाथपरिवृद्धः ॥ जगवान् देशनागारे । हे-
 मपद्माहितक्रमः ॥ ७७ ॥ प्रदक्षिणय्य चैत्यदुं । नत्वा तीर्थं च तीर्थकृत् ॥ जेजे सिंहासनीं हं-
 स । श्वाब्जं प्राङ्मुखः प्रभुः ॥ ७८ ॥ शेषे दिक्त्रितये रत्न—सिंहासनगतान्यथ ॥ जगवत्प्र-
 तिरूपाणि । ज्यंतरस्त्रीणि चक्रिरे ॥ ७९ ॥ प्रविश्य पूर्वद्वारेण । दत्वा तिस्रः प्रदक्षिणाः ॥ न-
 त्वा च नाथमाग्नेय्यां । तस्थुर्वैमानिकस्त्रियः ॥ ८० ॥ प्रविश्य दक्षिणद्वारा—नैऋत्यां विधिना-
 मुना ॥ अतिष्ठन् जवनपति—ज्योतिर्व्यंतरयोषितः ॥ ८१ ॥ आगत्य पश्चिमद्वारा । पूर्वरीत्या-
 वतस्थिरे ॥ वायव्यां जवनाधीश—ज्योतिष्कव्यंतराः सुराः ॥ ८२ ॥ उदग्द्वारा प्रविश्याथ ।
 नाथमानम्य पूर्ववत् ॥ वैमानिका नरा नार्य—श्रैशान्यां दिश्यवस्थिताः ॥ ८३ ॥ मध्ये द्वि-

उप-

चिंता०

१०९

तीयवप्रस्य । मुक्त्वा जातिविरोधितां ॥ न्यषीदन् पशवः स्वामि — वाक्प्रीयूषपिपासवः ॥७४॥
 इतश्च जगवद्दीक्षा—दिनमारन्य नित्यशः ॥ अवादि जगतो दुःख—जगतो मरुदेवया ॥७५॥
 वत्स त्वं जजसे राज्यं । पुरंदर इव श्रिया ॥ पुलिंद्रक इवैकाकी । वन्यामास्ते स ते पिता ॥
 ॥ ७६ ॥ क तत्तपः कर्कशदेहसाध्यं । सुतः क सोऽत्यंतमृदुर्मदीयः ॥ युकाभिघातं किमु जा-
 तिपुष्पं । मुक्ताफलं वा सहतेऽग्निद्वेति ॥ ७७ ॥ त्यजन्नेकपदे लक्ष्मीं । जजंस्तत्तादृशं तपः
 ॥ पिता घोरव्रताद्वत्स । त्वयापि न निवारितः ॥ ७८ ॥ संकल्पमात्रमुत्रामो—पनीतद्विषवा-
 हनः ॥ स कथं पत्तिवत्पद्भ्यां । विहरिष्यति संप्रति ॥ ७९ ॥ न शय्या न निषद्या वा । न
 स्नानं न च जोजनं ॥ सूनोः संजाव्यते हंत । जनन्यद्यापि जीवति ॥ ८० ॥ एवं हृद्रोगवि-
 ध्वस्त—धैर्या तां जगतोऽन्यधात् ॥ मातः किं कातरासि त्वं । जिनेन्द्रस्य जनन्यसि ॥ ८१ ॥
 कोऽयं यत्तत्प्रलापस्ते । पुत्रवात्सल्यहेतुकः ॥ मनुष्यमात्रं मा मात—स्तातं मम विचारय ॥
 ॥ ८२ ॥ मन्ये महेष्ठस्तातो मे । क्षिप्सुर्लोकोत्तरां श्रियं ॥ स्वं क्लेशयति न क्लेश—त्रीरूणाम-
 द्युताः श्रियः ॥ ८३ ॥ पितामहि महैश्वर्यं । तस्य वीक्षिष्यसेऽचिरात् ॥ यत्पुरः पुरुहूताद्याः ।

उप-
चिंता०

११०

संपदस्तृणसन्निजाः ॥ ९४ ॥ जरतेनैवमुक्तापि । तापं पुत्रवियोगजं ॥ अधीरा नैव सामुंच-
छंचनामात्रमानिनी ॥ ९५ ॥ निरंतरद्वारद्वीर—पूरोन्मीलितनीलिका ॥ दृशोरनंजननेद्य—मां-
ध्यं सा रुदती ययौ ॥ ९६ ॥ तदा संजातकैवद्वये । प्रजाबुद्धानपालकः ॥ जरतं वर्धयामास ।
विनीतामेत्य तत्क्षणं ॥ ९७ ॥ हर्षादुन्म्वसिते देहे । नैव मास्यंत्यमूनि मे ॥ इतीव जरतस्त-
स्मै । जूषणान्यखिलान्यदात् ॥ ९८ ॥ एत्य विज्ञपयामास । तावदायुधशालिकः ॥ शस्त्रागा-
रे सहस्रारं । चक्रमाविरजूदिति ॥ ९९ ॥ ततो नरपतिर्दध्यौ । दोलारूढमना इव ॥ कातर-
त्पूजयाम्येव । पूर्वं श्रीतातचक्रयोः ॥ १०० ॥ यद्वाजेनेव देवेजं । खद्योतेनेव जास्करं ॥ कुरं-
गेणेव पारींङ् । सेवकेनेव जूजुजः ॥ १ ॥ करीरेणेव कटपडुं । गोष्पदेनेव नीरधिं ॥ चक्रेण
तुल्यंस्तात—महं मूर्खेषु शेखरः ॥ २ ॥ युग्मं ॥ क तातो वासवासेव्य—खिलोकैश्वर्यकार-
णं ॥ क चक्रं संगतक्षुद्र-व्यंतरं जूमिखंरुदं ॥ ३ ॥ तात एव ततः पूर्वं । सेव्यश्चक्रमपि क्र-
मात् ॥ निश्चित्येति समाह्वातुं । मरुदेवीं नृपो ययौ ॥ ४ ॥ पौत्रस्त्वां वंदते ज्याया—नित्यु-
क्त्वा तां ननाम सः ॥ संप्रति प्रजुतां पश्य । तातस्येति जगाद् च ॥ ५ ॥ सहस्रोद्भिन्नहर्षा-

उप- श्वु-पूरदूरितदृग्मला ॥ आससाद प्रसादं सा । शारदीय शशिप्रज्ञा ॥ ६ ॥ अथारोप्य गज-
 चिंता० स्कंधं । महीनाथः पितामहीं ॥ प्रतस्थे प्रजुमानंतु—मनंतज्ञानशालिनं ॥ ७ ॥ आसन्नीचूत-
 १११ समव—सरणस्तां जगाद.सः ॥ पुरतः परमैश्वर्यं । मातस्तातस्य दृश्यतां ॥ ८ ॥ रूप्यकांचनमा-
 णिक्य—मयं वप्रक्षयं व्यधुः ॥ तव सूनोरवस्थातुं । देवाः सेवागता इदं ॥ ९ ॥ नंतुं तवां-
 गजन्मान—मागढ्भिः सुरासुरैः ॥ एजिर्नजोऽपि संकीर्ण—मिव पश्य विधीयते ॥ १० ॥ च-
 लाचलांचलः शक्र—ध्वजः सूनोः पुरस्तव ॥ दूरायातजनव्रात—वर्मघातं तनोत्ययं ॥ ११ ॥
 व्योमाध्वनि ध्वनन्नेष । दुंदुभिस्त्वत्सुताग्रतः ॥ अमानैः स्वप्रतिध्वानै—मुखरीकुरुते दिशः ॥
 ॥ १२ ॥ सूनोस्तदेतदैश्वर्यं । पश्यंती विस्मयाकुला ॥ प्रजस्यदपि नाबुद्ध । जरती सा निजं म-
 नः ॥ १३ ॥ स्वादयंती चिदानंद—मात्मानुजवगोचरं ॥ ढौकितं तनयेनेव । केवलज्ञानमाप-
 सा ॥ १४ ॥ तदैव परिपूर्णायु—र्ययौ सा शिवपत्ननं ॥ वत्सं विवत्सुं विज्ञाय । तत्र सोधुमि-
 वालयं ॥ १५ ॥ तस्या अलावसर्पिण्यां । प्राक्सिद्धस्य वपुः सुरैः ॥ चंदनादिन्निरन्यर्च्यं । न्य-
 धायि क्षीरसागरे ॥ १६ ॥ जरतस्तापवर्षाज्या—मिव प्रौष्टपदो दिनः ॥ व्याप्तो विषादहर्षा-

उप-
चिंता०
११२

न्यां । प्राप व्याख्यासदः प्रज्ञोः ॥ १७ ॥ उत्सृज्य राजचिह्नानि । पदातिर्विहितांजलिः ॥ त-
त्र प्रविश्य चक्रेऽसौ । जर्तुस्तिष्ठः प्रदक्षिणाः ॥ १८ ॥ केवलज्ञानविज्ञात—वस्तुत्पत्तिस्थिति-
व्यय ॥ जय त्वं स्वर्महीनाथ-नमस्कृतपदद्वय ॥ १९ ॥ दंडुजिध्वनितढत्र-त्रयशक्रध्वजादि-
कः ॥ बाह्योऽपि महिमा सोऽयं । तव कस्य न चित्रकृत् ॥ २० ॥ कर्मात्रपटलाजावे । दध-
त्स्वाजाविकं महः ॥ देदीप्यसे दिनाधीश । इव त्वमधुनाधिकं ॥ २१ ॥ तात त्वं परमैश्वर्यं ।
संप्राप्तो देशचर्यया ॥ मिहिताय चिरान्मह्यं । देहि सद्बोधिचूषणं ॥ २२ ॥ इति स्तुत्वा च
नत्वा च । नरनाथे निषेष्टुषि ॥ जगौ जगद्गुरुर्जेरी—ध्वानमानञ्जिदा गिरा ॥ २३ ॥ हंहो मु-
क्तिपुरीपांथा । रत्नत्रितयशालिनः ॥ सचेतनाः स्थ संसारा—रण्ये संचारिणो जनाः ॥ २४ ॥

यत्र पट्टीपतिमोहः । सहस्राक्षादिकानपि ॥ कषायान् यामिकीकृत्य । नित्यवंदीकरोत्य-
खं ॥ २५ ॥ यत्र चौरा इव क्रूरा । विषयाः स्वार्थजागराः ॥ अमुष्टं नैव मुंचन्ति । जातु पुण्य-
धनं जनं ॥ २६ ॥ कुर्वन्ति चारुचारित्र—प्राणमुक्तान् शरीरिणः ॥ यत्र प्रकृतिसोन्मादाः ।
प्रमादाः श्वापदा इव ॥ २७ ॥ प्राणिनो ब्रष्टचरणान् । क्षिपन्ति जववारिधौ ॥ हास्येन फेनिषा

उप-
चिंता०
११३

वक्राः । स्त्रियो यत्रापगा इव ॥ २७ ॥ अतिक्रामंत्यविश्राम—मीदृशीं ये जवाटवीं ॥ तेषां मो-
क्षपुरप्राप्त्या । न दूरं शाश्वतं सुखं ॥ २८ ॥ श्रामण्यं श्रावकत्वं च । द्वौ पन्थानौ जिनेश्वरैः
गंतुं सिद्धिपुरं प्रोक्तौ । दुःखावहसुखावहौ ॥ २९ ॥ तत्रासिधारासदृश—श्रामण्यपथगत्वराः ॥
सत्वरं सत्वरंगेण । निर्द्वैतिं यांति जंतवः ॥ ३० ॥ द्वैतीयिकोजुजुः पन्थाः । श्रावकत्वमिहोच्य-
ते ॥ उपासते शिवपुरं । यं प्रपन्नाः शनैः शनैः ॥ ३१ ॥ अद्वीकृतामृतामेता—मापीय जग-
वज्रिरं ॥ हर्षोत्कुह्या गलत्तृष्णा—स्तनया भरतेशितुः ॥ ३२ ॥ शतानि पंचरूपज्ञ-सेनाया ज-
गदुर्वृतं ॥ शतानि सप्त नतारो । गोप्ताश्चाखिलांगिनां ॥ ३३ ॥ युग्मं ॥ ब्राह्म्यां तदात्त
दीक्षायां । सुंदरीं समतिष्ठिपत् ॥ स्त्रीरत्नं भवतादेषा । ममेति भरतेश्वरः ॥ ३४ ॥ क्रतुचुक्क-
तकैवल्य—महिमालोककौतुकात् ॥ जातबोधिः प्रवव्राज । मरीचिर्जरतांगजः ॥ ३५ ॥ जर-
ताद्यैर्नरैर्जेजे । गृहिधर्मः स्वशक्तितः ॥ बभूवुः श्राविका नार्यः । सुंदरीप्रमुखास्तदा ॥ ३६ ॥
एवं चतुर्विधं संघं । जगत्प्रचुरतिष्ठिपत् ॥ आसनं धर्मराजस्य । चतुष्पादिव निश्चलं ॥ ३७ ॥
विपाकप्राप्तगणनृ—त्कर्माणो मुनिपुंगवाः ॥ चतुर्जिरधिकाशीति—रसंशीतिपदव्रताः ॥ ३८ ॥

उप- प्राप्योत्पादव्ययधौव्य — त्रिपदीं परमेशितुः ॥ अंगानीव श्रुतपुंसो । द्वादशांगानि ते व्यधुः ॥
 चिंता० ॥ ४० ॥ दिव्यचूर्णनृतं स्थावं । समयज्ञः पुरंदरः ॥ तदादाय पुरो जर्तु-रूपतस्थे सुरैः सह
 ११४ ॥ ४१ ॥ वासदेवपं प्रकुर्वाणे । तेषां मूर्ध्नि जिनेश्वरे ॥ वाद्यान्यवीवदन् देवा । वासवृष्टिवि-
 धायिनः ॥ ४२ ॥ दत्त्वा तीर्थानुयोगाज्ञा—नुपदं गणनृत्पदं ॥ वितेने देशनां नाथः । पुरतो
 गणधारिणां ॥ ४३ ॥ अत्रांतरे चतुःप्रस्थ—प्रमाणैः कलमैर्नवैः ॥ संपृक्तसुरजिद्रव्यः । कारि-
 तश्चक्रिणा बलिः ॥ ४४ ॥ आनीय पूर्वद्वारेण । स्त्रीजिरुज्जीतमंगलः ॥ द्वीलयोद्धालयांचक्रे ।
 त्रिः पौरैः पुरतः प्रजोः ॥ ४५ ॥ युग्मं ॥ तस्य पतत एवार्धं । देवा अर्धार्धकं नृपः ॥ जेतुं
 सर्वापदः शेषं । जग्दुः प्राकृता जनाः ॥ ४६ ॥ सिंहासनादथोष्ठाय । देवद्वंदं गते प्रजौ ॥ च-
 क्रे द्वैतीयपौरुष्यां । देशनां प्रथमो गणी ॥ ४७ ॥

प्रजुं कञ्चमहाकञ्च—वर्जास्तेऽपि तपस्विनः ॥ पुनः पल्लवितं वृहं । प्रपन्ना विहगा इव ॥ ४८ ॥
 दीक्षां प्रजोः पुनः प्राप्य । तेनिरे ते निरेनसः ॥ त्रुटितं संहितं तादृग् । न स्यादिति मृषा श्रु-
 तिः ॥ ४९ ॥ गोमुखो यद्गाराद् चक्रे—श्वरी देवी च शासने ॥ तस्य सन्निहितौ जातौ । ज-

उप-
चिंता०
११५

क्तजातेप्सितप्रदौ ॥ ५० ॥ नामं नामं निवृत्तेषु । निर्जरेषु नरेषु च ॥ अयोध्यां जरतः प्राप-
दनुज्ञाप्य जिनेश्वरं ॥ ५१ ॥ प्रविश्यायुधशाखायां । दिनान्यष्ट महोत्सवं ॥ चक्रे चक्रस्य स
होणि-चक्रे चिक्रमिषुर्द्धिषः ॥ ५२ ॥ हास्तिकाश्चीयरथ्याजी । रथ्याः संकीर्णयन्त्रयं ॥ शुभे-
ऽहनि दिशं प्राचीं । प्रतस्थे कृतमंगलः ॥ ५३ ॥ दुर्दातध्वांतघाताय । जास्वद्विंबविम्बकं ॥
तच्चक्रमचलत्तस्य । वर्त्मकर्षकवत्पुरः ॥ ५४ ॥ रंगत्तुरंगकह्लोलै-र्मिलद्भिः पथि पार्थिवैः ॥ वा-
हिनी ववृधे तस्य । वाहिनीव नवैः प्लवैः ॥ ५५ ॥ प्रयाणमकरोच्चक्र-मेकं योजनमन्वहं ॥ यो-
जनानां व्यवस्थाञ्चू-त्ततोऽत्र जरते नृणां ॥ ५६ ॥ आक्रम्य स क्रमात्प्राच्यान् । विषयान्
वरविक्रमः ॥ तीरं नीरनिधेः प्राप । संसारस्येव संयमी ॥ ५७ ॥ आसूत्र्य तत्र सैन्यानां । वा-
सवेश्मानि वर्धकिः ॥ चकार पौषधागारं । स्फुरन्नानामणिद्युतिः ॥ ५८ ॥ अजिह्मब्रह्मचूर्दर्ज-
स्त्रस्तरे दुस्तरोर्जितः ॥ उपवासत्रयं तत्र । चक्रे चक्रेश्वरः सुखं ॥ ५९ ॥ तुरीये च दिने प्रात-
-रात्तसर्वायुधो रथं ॥ आरुरोह हतक्लेशः । शैलेशमिव केसरी ॥ ६० ॥ स्थिरीकृत्य रथं ना-
जि-दध्ने वारिधिवारिणि ॥ रथस्थ एव कोदरं । कुंरुलीकृतवान्नुपः ॥ ६१ ॥ जीताष्टंकार-

उप-
वेता०

११६

तो मध्ये । वार्धिनक्रान्तिमज्जयन् ॥ बाणं मागधतीर्थेश-मुद्दिश्य विससर्ज सः ॥ ६१ ॥ राजि-
लैरहिवैरीति । शेषैरुदकेति वीक्षितः ॥ अञ्जोधेः क्षोजयन्नञ्जः । पद्मसूत्कारमारुतैः ॥ ६२ ॥ बा-
ण प्राणहरोऽरीणां । गत्वा द्वादशयोजनीं ॥ सजायां मागधेशस्य । कालदंरु इवापतत् ॥ ६४ ॥
युग्मं ॥ ततः कोपेन कंघ्रोष्ठः । खड्गे व्यापारयन् करं ॥ विकटचूकुटीनीष्म-जालः कालक-
रालदृक् ॥ ६५ ॥ अरे को निर्विवेकोऽद्य । यियासुर्यममंदिरं ॥ क्षिपन्ममाग्रतः कांरु-मकांडे
मृत्युमिच्छति ॥ ६६ ॥ जहपन्ननदपमेवं स । ध्वंसकः प्रतिपंथिनां ॥ दुल्लोके शायके तत्र । सौ-
वर्णीं वर्णसंहतिं ॥ ६७ ॥ त्रिजिर्विशेषकं ॥ जो जजध्वमिह मां यदि राज्ये । जीविते च व-
रीवर्त्यजिह्वाषः ॥ एवमादिशति चक्रधरो वः । श्रीयुगादिजिनचूर्जरतेशः ॥ ६८ ॥ वर्णेर्निव-
र्णितैरेतै—निरस्यत्तस्य मत्सरः ॥ सुवर्णेरिव दारिद्र्यं । दुमपणेरिवातपः ॥ ६९ ॥ नत्वा तं बा-
णमादाय । निरपायमुपायनं ॥ एत्य चक्रिणमस्तावी-न्मागधो मागधो यथा ॥ ७० ॥ जयंति
नाथ तेजांसि । विश्वविश्वोत्तराणि ते ॥ अस्मादृशाः कृशा लोकाः । यत्पुरो ज्योतिरंगणाः ॥
॥ ७१ ॥ तवास्मि किंकरोऽनंकः । किं करोम्यहमादिश ॥ इत्युक्त्वाढौकयत्तस्मै । स ह्यस्त्राजरणा-

उप-
चिंता०
११७

नि सः ॥ ७२ ॥ प्रत्यंवाया धनुर्नीरा — डग्रं च विनिवर्त्य सः ॥ चकार पार्ष्णं सारै—राहारैः
सपरिबुद्धः ॥ ७३ ॥ चक्री मागधमुद्दिश्य । चक्रेऽष्टाहं महोत्सवः ॥ शक्तिजक्ती हि कार्यस्य ।
संसिद्ध्यै मिखिते सतां ॥ ७४ ॥ ततश्चक्रानुगामित्व—दक्षो दक्षिणया दिशा ॥ चलन् प्रा-
वेशयच्चक्रं । चक्री पाथोधिरोधसि ॥ ७५ ॥ वरदामाजिधं तत्र । देवं प्राग्वन्निगृह्य सः ॥ तेन
ढौकितमादत्त । मुक्तामंरुलमंरुनं ॥ ७६ ॥ तमुद्दिश्य विशांनाथः । कृत्वाष्टदिनमुत्सवं ॥ चक्र-
सूचितवर्त्मासौ । प्रतीच्यां प्रस्थितो दिशि ॥ ७७ ॥ तत्र प्रभासतीर्थेशं । कृत्वा प्राग्वच्छशंवदं
॥ चूमामण्यादिकं तस्य । प्राचृतं जरतोऽष्टहीत् ॥ ७८ ॥ सोऽथ प्रजासदेवस्य । विधायाष्टाहि-
कामहं ॥ प्रजापोषाय पूषेवा—चाक्षीडुत्तरया दिशा ॥ ७९ ॥ प्राप्य सिंधुनदीं सिंधु—देवी-
मुद्दिश्य तत्तटे ॥ नृपस्तपोऽष्टमं जेजे । निविष्टः कुशविष्टरे ॥ ८० ॥ स्थितिज्ञा सिंधुदेवी सा ।
स्वांजोत्तिरजिषिच्य तं ॥ वस्तुसारं ददौ रत्न—कुंजजद्रासनादिकं ॥ ८१ ॥ कृत्वाष्टाहमहं त-
स्या । स चक्रानुपदं चलन् ॥ नितंबे दक्षिणे सेनां । बैताढ्यस्य न्यवेशयत् ॥ ८२ ॥ तत्राष्ट-
मेन बैताढ्य—देवादाशु वशीकृतात् ॥ आदाय प्राचृतं जूप—स्तस्याष्टाहमहं ज्यधात् ॥ ८३ ॥

[उप-

चिंता०

११७

ततश्चक्रसमाकृष्टः । स तमिस्त्रगुहां गतः ॥ कृतमालं गुहानाथं । ध्यात्वा चक्रेऽष्टमं तपः ॥
 ॥ ७४ ॥ सोऽपि कोपपरित्यागा—दात्तस्त्रीरत्नचूषणः ॥ कृतमालस्तमालस्य—मुक्तोऽप्येत्याजज-
 झृशं ॥ ७५ ॥ तस्याष्टाहमहं कृत्वा । चक्री सेनः ॥ ७६ ॥ सिंधुवैताड्यवार्ध्यतान् । देशां-
 स्त्वं विजयस्व ज्ञोः ॥ ७६ ॥ सेनानाथः सुषेणोऽथ । चक्रेशस्य निदेशतः ॥ नावेव चर्मरत्नेनौ-
 चीर्णत्सिंधुः समं बलैः ॥ ७७ ॥ आरूढः सिंधुरं सर्वान् । सिंधुनिष्कुटवासिनः ॥ देशानप्ला-
 वयन्नीर—पुरः सुसत्रजानिव ॥ ७७ ॥ तस्मै सिंहलकालास्य—शकाद्यैर्देशनायकैः ॥ विश्वं र-
 त्नाश्वसर्वस्वं । स्वात्मेव समदौक्यत ॥ ७८ ॥ तानाज्ञाग्राहितांश्चक्र—वर्तिनः स्वस्वमंरुले ॥ उ-
 त्वाचारोपयद्दीर्य—शाली शास्त्रीन् हलीव सः ॥ ७९ ॥ तथैव सिंधुमुत्तीर्य । समायातो नम-
 स्त्रयं ॥ साधु साध्वसि योध त्व—मित्यानंयत चक्रिणा ॥ ८० ॥ तेनादिष्टो गुहाद्वार—कपाटो-
 द्घाटनाय सः ॥ आत्तपूजोपकरण—स्तत्र गत्वाष्टमं व्यधात् ॥ ८१ ॥ अश्वरत्नमथारुह्य । तुर्ये-
 हि कृतपारणः ॥ अन्यर्च्य दंरुत्वेन । कपाटौ त्रिर्जघान सः ॥ ८२ ॥ कपाटे दंरुघातेनो—द-
 घटेतां कृणादुत्ते ॥ दिदृक्षोश्चक्रिणः सैन्यं । गुहाद्वारः पद्मणी इव ॥ ८३ ॥ गुहावाष्पजिया

उप-
चिंता०

११ए

पश्चा-त्पदैर्व्यावर्त्य वाजिनं ॥ कपाटपुटविश्लेष-मेष राज्ञे व्यजिज्ञपत् ॥ ९५ ॥ आरुह्य कुं-
भिनं कुंज-जृंजमाणमणिं नृपः ॥ प्रविवेश गुहां ध्वस्त-ध्वांतस्तत्तेजसा पुरः ॥ ९६ ॥ छ-
योर्जित्योरथैकोन-पंचाशन्मंरुलानि सः ॥ काकिण्या सैन्यलोकाना-मालोकाथ विनिर्ममे ॥
॥ ९७ ॥ तरत्यश्मापि यस्यांता-मुन्ममेति श्रुतां नदीं ॥ तूलस्यापि तले क्षेप्त्री । निम्नगेत्य-
पुरां पुनः ॥ ९८ ॥ क्रमेण पथयोत्तीर्य । सद्यो वर्धकिकलृप्तया ॥ अवापदुत्तरद्वारं । चक्री चक्रपु-
रः सरः ॥ ९९ ॥ युग्मं ॥ निर्यियासौ नृपे तत्रा-ररी प्रोद्धटितौ स्वयं ॥ सुश्लिष्टावपि वाक्पू-
रे । सूरैर्दत्तद्विदिव ॥ १०० ॥ जरतोत्तरखंरुस्थान् । देशांश्चक्रिचमूचराः ॥ उपाद्रवन् वनत-
रू-नुत्पातपवना इव ॥ १ ॥ वर्ध्मणा कर्मणा चापि । काला व्याला इवोन्मदाः ॥ व्यापाता
इति विख्याताः । किरातास्तत्र नायकाः ॥ २ ॥ जालाध्वनेव सूर्यांशू-नुद्धूतान् कंदरेण ते ॥
वीक्ष्याहंकारिणश्चक्रि-सैन्यान् योष्युं दुहौकिरे ॥ ३ ॥ तैः शस्त्रपाणिभिः स्फार-फणैरिव जु-
जंगमैः ॥ सूरा अपि सकृत्कंपं । प्रापिताश्चक्रिसैनिकाः ॥ ४ ॥ व्योम्नि दंभाधिपः खड्ग-शुं-
कां ताम्रवयन्नथ ॥ हस्तीव मर्दितुं वैरि-शशकानुदतिष्ठत ॥ ५ ॥ ते सेनापतिना रुद्धा । वृ-

उप-
चिंता

१२०

केनेवोरणा रणे ॥ ब्रष्टाः केऽपि मृताः केऽपि । जवात्केऽपि पलायिताः ॥ ६ ॥ संभूयाश्च ग-
लन्माना । उत्ताना मुक्तवाससः ॥ बाला मातुरिवोत्संगे । सिंधो रोधस्यशेरत ॥ ७ ॥ गोत्रा-
धिदैवतं ध्यात-मात्रास्तैदुःखपूरितैः ॥ विज्ञायासनकंपेन । समीयुर्मेघमाखिनः ॥ ८ ॥ ते तैर-
जिहिते दुःख-हेतौ हितधियो जगुः ॥ वत्सास्तुह्यधियो यूयं । चक्रिणं यज्जिगीषवः ॥ ९ ॥
सिंहो ध्रियेत खन्येत । गिरिस्तीर्येत सागरः ॥ वह्निः पीयेत जीयेत । न चक्री केनचित्पुनः
॥ १० ॥ नष्टे रोधुममुं शैल-कंपनः किं पुनः परे ॥ तथापि वत्सा वः स्नेहा-द्विघ्नमात्रं
विदध्महे ॥ ११ ॥ इत्युक्त्वा चक्रिसैन्यस्यो-परि ते परितो नजः ॥ मेघसंघातमातत्या-व-
र्षन्मुशस्त्रधारया ॥ १२ ॥ औरुत्यं गिरिशृंगाणां । स्थिरत्वं धरणीरुहां ॥ दुःपूरत्वं स्थलीनां च
। ममृजे वारिदैस्तदा ॥ १३ ॥ पाणिस्पर्शेन विस्तारं । प्राप्ते छादशयोजनं ॥ स कुट्टिम इव स्कं-
धा-वारं तत्र न्यवेशयत् ॥ १४ ॥ तथैवोपरि विस्तार्य । ठत्रं तदंरुमूर्धनि ॥ न्यस्तेन मणि-
रत्नेन । तमः शमयतिस्म सः ॥ १५ ॥ उत्तानि गृहिरत्नेन । प्रातः सायं विपेचिरे ॥ शस्यशा-
कफलान्यत्र । पुण्यानीव मनस्विनां ॥ १६ ॥ काले संपन्नसर्वार्था । द्यूतगीतादिसादराः ॥ व-

उप-
चिंता०

१११

संतः संपुटे तत्र । लोकाः स्वौकोऽपि नास्मरत् ॥ १७ ॥ एवं व्यतीतसप्ताह—श्चक्रेशो दध्यिवा-
निति ॥ अरे दैवहतः कोऽयं । मयि तोयं विमुंचति ॥ १८ ॥ नेतुश्चेतोऽनुवृत्त्याथ । देवास्त-
स्यांगसेवकाः ॥ अधावन् बद्धकवचा । गुरुमुजरपाणयः ॥ १९ ॥ ते मेघमालिनः प्रोचु—रसं-
कोचमिदं वचः ॥ रे मूढाश्चक्रिसैन्येऽस्मि—झंजःसंरंजमुज्जत ॥ २० ॥ वचं देवजवप्रीत्या ।
वदामः क्षेमकांक्षिणः ॥ हरेरेकासनसखं । द्विषतां नास्ति वः सुखं ॥ २१ ॥ एष द्वेषिवनीदा-
वं । यावच्चक्रं दधाति न ॥ गलद्वलाः प्रलायध्वं । तावन्नो चेन्मृता मृताः ॥ २२ ॥ इति यद्ग-
वचः श्रुत्वा । ते नेशुर्जलदैः सह ॥ आपाता इति तैरुक्ता । जेजिरे जरतेश्वरं ॥ २३ ॥ नमं-
तस्तेऽपि तं सार—रत्नोपायनपाणयः ॥ पुनः प्रापुः स्वराज्योनि । न हि नम्रेष्वसौ खलः ॥ २४ ॥
सुखेनाथ सुषेणेन । सिंधोः पश्चिमनिष्कुटे ॥ विजिरे जरतश्चक्रा—नुगः प्राप हिमालयं ॥ २५ ॥
देवं हिमवतोऽधीशं । प्रति कृत्वाष्टमं तपः ॥ रथमारुह्य तचुंडे—नार्द्धि त्रिः स्पृष्टवानसौ ॥
॥ २६ ॥ विद्विस्तस्तेन हिमव—त्कुमारंप्रति सायकं ॥ द्वासप्ततिमतीयाय । योजनान्यूर्ध्वदि-
गमुखः ॥ २७ ॥ यः पुरः पतता तेन । वर्धितो हिमवत्पतेः ॥ पुंस्त्वस्थैरक्षरैस्तस्य । क्रोधः स

उप- विधुरीकृतः ॥ ३९ ॥ गोशीर्षोषधिपुष्पाणि । पाणिस्थानि विधाय सः ॥ उपेत्य जतरं चूर्णं ।
 चिंता० जेजे जर्तृधिया रयात् ॥ ३० ॥ चूनाथस्तं विसृज्याथ । चकाराष्टमधारणं ॥ अकारयच्च तत्रैन
 १२२ —मुद्दिश्याष्टाहिकामहं ॥ ३१ ॥ ततः स ववले जाता—वलेपः खजुजोजसि ॥ लिखिले च
 निजं नाम । काकिण्या रुषजाचले ॥ ३२ ॥ अतीतजारताधीश—नामौघं तत्र पश्यतः ॥ त-
 स्यैकप्रजुतागर्व—पर्वतः प्रापखर्वतां ॥ ३३ ॥ सोऽथ प्रचलितश्चक्रा—दिष्टवर्त्मन्यवीविषत् ॥
 वैताढ्यचूधरौदीच्य—कटके कटकं स्वकं ॥ ३४ ॥ व्यक्तवर्णमुखो दूत । इव तत्प्रहृतः शरः ॥
 आपत्य झापयामास । खेचरेशौ तदागमं ॥ ३५ ॥ तौ शूकलौ कशाघाता—दिव दृष्टात्ततः
 शरात् ॥ प्रहर्तुमाकुलौ नमि—विनम्याख्यौ वज्रवतुः ॥ ३६ ॥ तावेत्य वैक्रियैर्यानिः । समं खे-
 टैर्युत्सुजिः ॥ चक्राते चक्रिणः सेनां । शांतवैवस्वतातपां ॥ ३७ ॥ विद्याधरैर्व्योमचरै—र्भूमि-
 ष्ठाश्चक्रिणो जटाः ॥ अयुध्यंत द्विपो हंतु—मुत्पतंत इवोत्कटाः ॥ ३८ ॥ ताभ्यां सह रण-
 क्रीमां । कुर्वन् द्वादशवार्षिकीं ॥ चक्री ममर्द भृत्पिंका—निव निःशेषखेचरान् ॥ ३९ ॥
 आस्तां तौ खेचरैस्त्यक्त—सन्निधी खेचरेश्वरौ ॥ दंतैरिव गतोदंतै । राजदंतावशक्तिकौ ॥ ४० ॥

उप-
चिंता
१२३

अदौकयच्चिरन्नानि । रत्नान्यस्मै नमन्नमिः ॥ मर्यादां रूपशिष्टस्य । स्त्रीरत्नं विनमिः पुनः ॥
॥४१॥ अथाग्निमानिनौ चक्रि-सेवायास्तावकामुकौ ॥ तनयन्यस्तसाम्राज्यौ । प्रवज्याजजतां जि-
नं ॥४२॥ अथ त्रिपथगातीरे । सैन्यं न्यस्य नरेश्वरः ॥ असाधयत्सुषेणेन । तस्याः पौरस्त्यजि-
ष्कुटं ॥४३॥ गंगामष्टमज्जक्तेन । प्रत्यक्षीकृत्य कृत्यवित् ॥ आस्तामुपायनं तस्या-श्वेतोऽपि व्य-
धितात्मसात् ॥४४॥ विष्णोः पादावधः कायः । क्षारोऽब्धिः स्यात् एकरीश्वरः ॥ इत्येषु त्रेमतो
मंदा । मंदाकिनी चकांक्ष तं ॥४५॥ गंगामनंगततांगी-मेघस्वाश्लेषचंदनैः ॥ सिंचन्नजीग-
महर्ष-सहस्रं घस्रत्नीलया ॥४६॥ अथ खंरुप्रपाताख्यां । गुहामेत्याष्टमेन सः ॥ चक्रेतत्त्वा-
मिनं नात्य-मालं देवं वशंवदं ॥४७॥ तदुपायनमादाय । कृत्वाष्टाहमहोत्सवं ॥ गुहाद्या-
रोद्धाटनाय । सुषेणं निर्दिदेश सः ॥४८॥ सुषेणोद्धाटितेनाथ । गुहाद्या ण पर्वतं ॥ सोऽ-
तीय दक्षिणं प्राप । नितंबमविलंबतः ॥४९॥ साधिते दंरुपालेन । गुहायाः पूर्वनिष्कुटे ॥ नि-
धीनुद्दिश्य चक्रेश-स्तस्यौ त्र्यहमुपोषितः ॥५०॥ गंगातीरेऽस्य नैसर्गि-प्रमुखा निधयो नव
॥ प्रादुरासन्मते जैने । तत्त्वार्था इव धीमतः ॥५१॥ अहोऽय्यकमलान्नीर-निधीनिव निधी-

उप-
विताप

१२४

अथ ॥ स्वीकृत्य विदधे चक्री । तेषामष्टाहिकामहं ॥ ५२ ॥ चक्षितोऽथ चलप्रोथ-सहर्षद्वय-
हेषितैः ॥ चित्कारै रथचक्राणां । गजेंद्राणां च गर्जितैः ॥ ५३ ॥ नादैर्मगलतूर्याणां । लोकानां
तुमुलैरपि ॥ विश्वं शब्दमयं तन्वं-श्चक्री निजपुरीं गतः ॥ ५४ ॥ प्रतिप्रयाणमासस्ति । जजं-
तीमपि तां नृपः ॥ दूराद्दूरतरं यांती-मिवौत्सुक्यादमन्यत ॥ ५५ ॥ नृत्यध्वजचुजा प्रीति-
विकाशिविशिखामुखा ॥ दृष्टमात्रास्य मातेव । सा पुरापूरयन्मुदं ॥ ५६ ॥ विहितारात्रिको
मंचा-ग्रस्थैर्वारिवधूजनैः ॥ प्रतीष्टमंगलोऽगार-द्वारस्थकुलयोषिता ॥ ५७ ॥ वंद्यमानपदःप्री-
ति-गौरैः पौरैः पदे पदे ॥ कुशलप्रश्नतस्तेषु । किरन्निव सुधारसं ॥ ५८ ॥ जंक्त्वा द्वात्रिंश-
तं ठत्र-सहस्रानेकमेव तत् ॥ धारयन्नात्मनो मूर्ध्नि । विनीतां विशतिस्म सः ॥ ५९ ॥ त्रिभि-
र्विशेषकं ॥ तत्प्रवेशे दुमा आसन् । अभ्वजा अपि सध्वजाः ॥ प्रत्योकः स्वस्तिकैर्वद्धा । अ-
पि मुक्ता विराजिरे ॥ ६० ॥ प्राप्तः स्वजवनं वेत्रि-दत्तहस्तावलंबनः ॥ द्विपादुत्तीर्थ सदसि ।
प्राङ्मुखो निषसाद सः ॥ ६१ ॥ बंधूनिव विवाहांते । विस्तृज्यामरखेचरान् ॥ सेनान्यादीन्
यथास्थानं । प्रजिघाय नृनायकः ॥ ६२ ॥ कुर्वाणः परिवारस्य । चिंतां चक्री चिरागतः ॥

उप-
चिंता
१२५

ददर्श सुंदरीं क्षामां । ग्रीष्मर्तौ मालतीमिव ॥ ६३ ॥ पृष्ठास्तत्क्षामताहेतुं । साक्षेपं मंत्रिणो
जगुः ॥ देव दिग्विजयाय त्वं । प्रस्थितोऽसि पुरा यदा ॥ ६४ ॥ षष्टिं वर्षसहस्राणि । तदा-
द्येषा विनिर्ममे ॥ आचामाम्बानि तेनासौ । म्लानिमाप व्रतार्थिनी ॥ ६५ ॥ तव पुत्रेषु पौत्रे-
षु । ब्राह्म्या च विधृते व्रते ॥ यूथच्युता मृगीवेयं । देव दोषूयते सदा ॥ ६६ ॥ ततो रा-
ज्ञान्यनुज्ञाता । जातानुशयचेतसा ॥ साग्रहा साग्रहितात-पादांते मुदिता व्रतं ॥ ६७ ॥ देव-
विद्याधरक्षापै-स्तीर्थाजो निरथार्थज्ञेः ॥ चक्रे द्वादशवर्षाणो-ऽजिषेकश्चक्रवर्तिनः ॥ ६८ ॥
आगतानागतक्षाप-चिंतां कुर्वन्नसौ तदा ॥ अबुध्यत स्वबंधूना-मनुजानामनागमः ॥ ६९ ॥
मनाग्मनसि काबुध्यं । दधानस्तत्प्रमादतः ॥ तानष्टानवर्तिं हूत-मुखेनैवं जगाद सः ॥ ७० ॥
जजध्वं जरतं सार्व-जौमं राज्येऽस्ति चेन्मनः ॥ नो चेद्भयातुरा दुर्ग-मिव गृहीत संयमं ॥
॥ ७१ ॥ सेविष्यध्वे न जरतं । व्रतं वा यदि बाक्षिषः ॥ धृत्वा पाणौ कृपाणं तद् । ढौकध्वं यो-
धुमुद्यताः ॥ ७२ ॥ जारतीं जारतीं हूता-दिति श्रुत्वान्यथायि तैः ॥ तस्यास्माकं च ताते-
न । हूत दत्ता विजज्य जूः ॥ ७३ ॥ वयं तयैव संतुष्टा । जरतं किं नजामहे ॥ नजामहे वा

उप-
चिंता०
१२६

यद्येष । मृत्योः सरंक्षतिक्षितिं ॥ ७४ ॥ रुणद्धि वाखिलान् व्याधी-
न्निगृह्णात्यथवा जरां ॥ नो
चेत्तत्कर्तुमीष्टेऽसौ । तर्हि किं तस्य सेवया ॥ ७५ ॥ गुरुर्दीक्षोपदेशस्य । तातो न जरतः पुनः ॥
यदसौ याचते युद्धं । तत्र किं कृपणा वयं ॥ ७६ ॥

एत्वसौ वयमप्येते । पितुस्तस्यैव सूनवः ॥ सौरीया हि समोद्योताः । सहस्रमपि जम्बवः
॥ ७७ ॥ परं तातमनापृच्छ्य । नैते जरतवद्भयं ॥ स्वैरिणो वैरिणेवाग्र—जेन योद्धुं यतामहे
॥ ७८ ॥ इत्युक्त्वाष्टापदगिरिं । गत्वा नत्वा जिनेश्वरं ॥ जरतस्य पराञ्छूतिं । जगुस्ते साश्रुलो-
चनाः ॥ ७९ ॥ तरुनिवातपङ्कांता—नंबुदः सखिलैः प्रभुः ॥ असिक्त बंधुदुर्वाक्य—दग्धांस्ता-
न् बचनैरिति ॥ ८० ॥ वत्सा विधायता केयं । जवतां विजवेष्टया ॥ न श्रीर्निःश्रीकृतानेक-
—लोकेयं क्वापि तिष्ठति ॥ ८१ ॥ सगोत्रा अपि युध्यन्ते । यत्कृते फेरवा इव ॥ अधर्मजीवं त-
द्राज्यं । कुणपं कोऽजिलप्यति ॥ ८२ ॥ राज्ञः सद्गुणचित्रमंबुकलशैः सिक्तस्य निर्णश्यति । उ-
त्रं लब्धवतो लगन्ति न गुरोर्मेघस्य वाग्विप्लवः ॥ आसीदन्ति न नित्यचामरमच्छ्रुताः शुजा बु-
ध्यः । स्यान्निस्त्रिंशकरस्य राज्यसमये चित्तेऽपि निस्त्रिंशता ॥ ८३ ॥ स्वल्पमेव सुखं यत्र । जू-

उप-
चिंता०

११७

यसी तु विमंषना ॥ तद्राज्यं त्यज्यतां बह्व—पार्यं श्रानव्यवायवत् ॥ ७४ ॥ यदञ्जुज्यत स-
र्वार्थ—विमाने निस्तुषं सुखं ॥ वत्सा विस्मृतिशीलास्त—त्संप्रति स्मर्यते न किं ॥ ७५ ॥ या
चांधुसिंधुपाथोधि—पानेनापि न निष्ठिता ॥ किं सा शाम्यति दर्जाग्र-जाग्रज्जलकणैस्तृषा ॥
॥ ७६ ॥ एवं देवन्नवाज्यस्त—जोगाजोगान्न निष्ठिता ॥ आकांक्षा नेष्यते जोगै—मानवैस्तान-
वं न वः ॥ ७७ ॥ इत्थं प्रबोध्य निःशेषान् । दीक्षयामास तान् प्रजुः ॥ तत् श्रुत्वा जरतस्ते-
षां । मंछु राज्यानि जग्रसे ॥ ७८ ॥ तथाप्यायुधशालाया—श्चक्ररत्ने बहिश्चरे ॥ चरेज्यो ज्ञा-
तवृत्तांतः । सचिवः प्रोचिवान्नृपं ॥ ७९ ॥ नानुजस्ते जगन्मान्या—माज्ञामद्यापि मन्यते ॥ ब-
ह्वलीमंरुले बाहु—बली बाहुबलोर्जितः ॥ ८० ॥ अजिते तत्र दुर्जेये । किं जितं जवता प्रजो
॥ अकृते ग्रंथिजेदे हि । किं भिन्नं मोहकर्मणः ॥ ८१ ॥ एकोऽपि सह्यसह्योजा । दारुणे रण-
सागरे ॥ ग्रसते जूजुजां कोटी—स्तिमीनिव तिर्मिंगलः ॥ ८२ ॥ यावत्तव न वश्यः स्या—दसौ
स्फुरदसौहृदः ॥ तावदायात्यदश्चक्र—मायुधावसथं कथं ॥ ८३ ॥ तत्पूर्वं तन्मुखशायी । दूतं
प्रेक्ष्य निरीक्ष्यतां ॥ दूतेनामंत्रितोऽन्येति । स चेत्त्वां तज्जितं जितं ॥ ८४ ॥

उप-

चिंता

१२७

अथ नैति तदा दंरु—नीतिरप्युपयुज्यते ॥ व्याधावोषधसाध्ये हि । विधत्ते शस्त्रकर्म कः
 ॥ ९५ ॥ इत्यमात्यस्य वचसा । सुवेगं वेगवत्तरं ॥ दूतं जूपुरुदूतः स्वं । विससर्जानुजं प्रति ॥
 ॥ ९६ ॥ अत्रहायेव वेगेन । वारितोऽशकुनैरपि ॥ प्रतस्थे लंघमानोऽसौ । शैलश्रोतस्विनीव-
 नीः ॥ ९७ ॥ कटपटुकटपट्टकालि-शालि नंदनकाननं ॥ पदे पदे सुधासार-वारिपूरितपट्टव-
 लं ॥ ९८ ॥ मखजुग्मिथुनस्पर्धि-नरनारीगणकुलं ॥ विमानमानजिन्नैक—गृहग्राममनोहरं ॥
 ॥ ९९ ॥ गायतरुतले सुप्तै—रगुप्तस्वर्णजूषणैः ॥ निश्च्रीयमानसौराज्यं । पथि पांथवधूजनैः ॥
 ॥ १००० ॥ प्रतिग्रामं च दीनार्थं । स्थलीकृतकणोत्करं ॥ प्रतिदुमं गीयमान-श्रीनाजेयगुणं शु-
 कैः ॥ १ ॥ बाहुबल्याज्ञया खंजी-जवत्केसरिचित्रकं ॥ भरतेशितुराज्ञाया-मनजिज्ञाजनव्रजं ॥ २ ॥
 आसाय बहुलीदेशं । क्रमादेश विशेषवित् ॥ स्वर्गं गतमित्रात्मानं । मेने मानवलोकतः ॥ ३ ॥
 षड्भिः कुलकं ॥ योध्यमानद्विषां कार्य-माणश्रमतुरंगमां ॥ शिष्यमाणधनुर्वेद-कृत्रियांगरूढां
 बहिः ॥ ४ ॥ सोऽथ तद्वशिलां प्राप्य । नगरीं नागरीं श्रियं ॥ पश्यन्नूर्ध्वमुखः कैश्चि-द्व्या-
 म्य इत्यूहितो जनैः ॥ ५ ॥ श्रीबाहुबलमन्येति । गृहीतविविधोपदः ॥ जगतस्य प्रधानोऽय

उप-
चिंता०
१२ए

—मिति विज्ञैर्विचारितः ॥ ६ ॥ ईज्यान् विनिर्मितानेक— रूपश्रीदानुकारिणः ॥ वीक्ष्यमाणः
प्रतिहृष्टं । घंटापथमतीयित्वान् ॥ ७ ॥ चतुर्भिः कलापकं ॥ सिंहद्वारे दण्डं चित्वा । जटैरुच-
यतो वृते ॥ स विवेश विशांपत्युः । सभां वेत्रिनिवेदितः ॥ ८ ॥ कुमाराः पंक्तिशो यत्र । नि-
विष्टा न व्यतीयिरे ॥ दीपका इव दीपस्य । मनागपि पितुस्तुलान् ॥ ९ ॥ श्रीबाहुबलिनिर्मा-
णा—वसिष्ठेनैव तेजसा ॥ निर्मिता यत्र सामंता । दशाप्यक्षोजयन् जगत् ॥ १० ॥ यत्नान्य-
चूपतेर्नाम्नि । श्रुतमात्रेऽपि हुंकृतीः ॥ मुमुचुः सायुधा योधाः । सिंहा इव घनध्वनौ ॥ ११ ॥
तत्र संसदि स स्वर्ण—सिंहासननिषादिनं ॥ बत्रचामररोचिष्णुं । राज्यश्रीसमलंकृतं ॥
१२ ॥ सूर्यविम्बादिवोत्कीर्णं । वह्निकुंभदिवोत्थितं ॥ उग्रं खलप्रजाजालं । महीपालं व्यलोकत
॥ १३ ॥ तं प्रणम्य तदादेशा—इष्टतराजे निषेदुषि ॥ स्निग्धगंजीरया वाचा—चख्यौ तद्दशि-
क्षेश्वरः ॥ १४ ॥ कच्चित्स कुशली ज्ञाता । निर्व्याघाता पुरी च सा ॥ कच्चिदस्ति समस्तोऽपि ।
शुजं युस्तत्परिबद्धः १५ कच्चित्तस्याकुशाः कोशा । व्याक्रोशाब्जमुखश्रियः ॥ कच्चिधर्मार्थकामास्तं
। जजंत्यव्याहता मिथः ॥ १६ ॥ अथ प्रथितधीर्बाहु-बलिनं प्रत्यवोचत् ॥ सुवेगस्त्रिदशश्रोतो-

उप-
चिंता०
१३०.

वेगदुर्धरया गिरा ॥ १७ ॥ यः क्षमः क्षमातलं पातुं । स्यात्तस्याकुशलं कुतः ॥ तस्मिन्नेतरि
विघ्नौघै-र्विनीतानपि ताप्यते ॥ १८ ॥ परिच्छदं तदादेश-वश्यं को बाधितुं क्षमः ॥ पद्मं किं
बाधितुं ध्वांतो । ध्वांतारिकरगोचरं ॥ १९ ॥ स्वर्मणिदक्षिणावर्त-शंखशृंगखलिताः ख-
द्वु ॥ कोशास्तस्य न हीयन्ते । पयांसीव पयःपतेः ॥ २० ॥ धर्ममर्थं च कामं च । परस्परमबा-
धया ॥ सेवते देव ते ज्ञाता । ऋतुत्रयमिवायनं ॥ २१ ॥ षष्ठ्या सहस्रैर्वर्षाणां । स जित्वा रा-
जकुंजरान् ॥ अधुना स्वां पुरीं प्राप । मृगारातिर्गुहामिव ॥ २२ ॥ संजाते चक्रवर्तित्वा-त्रिषेके
छादशाब्दिके ॥ न के देवा नृदेवाश्च । तमुपेयुरुपायनैः ॥ २३ ॥ प्रज्ञूतैरपि तैरेतै-श्चेतो ने-
तुर्न तृप्यति ॥ निजानुजानजय्यौजा । यावदग्रे न पश्यति ॥ २४ ॥ प्रैषीद्वृष्टतानयाह्वातुं । सा-
दरः सोदरानसौ ॥ नेजुर्जगत्प्रजोर्दीक्षां । किमप्यालोच्य ते पुनः ॥ २५ ॥ एकेनैव त्वया सो-
ऽथ । मन्यते स्वं सर्वांधवं ॥ शक्तः शक्तेन खड्गीव । शृंगेणैकेन शृंगिणं ॥ २६ ॥ तदेहि देहि
सौहित्यं । ज्ञातुरातुरयोर्दृशोः ॥ त्वय्यनायाति यत्किंचि-ज्ञापते मुखरो जनः ॥ २७ ॥ ज्ञा-
तासि जर्तुरित्येष । कठोरमपि वच्मि ते ॥ अहो बाहुबले कोऽपि । प्रमादस्तव दुःस्तवः ॥ २८ ॥

उप-
चिंता०
१३१

चिरागतं जगन्मान्य-मकुंठोत्कंठमग्रजं ॥ यत्त्वं तमपि संगंतु-मेवमाह्वानमीक्षसे ॥ ३० ॥ प्र-
मादेनेदृशेनान्यो । जृशं कुप्यति जूपतिः ॥ पुनः स्मरति न दूणं । जरतो गुरुतोदधिः ॥ ३१ ॥
सांप्रतं नैषि चेत्तर्हि । सोऽपि कोपमुपेक्ष्यति ॥ निजेऽपि देहावयवे । शटिते कोऽनुरज्यति ॥
॥ ३२ ॥ माझासीर्जरतो ब्राता । मां न हि व्यथयिष्यति ॥ ज्ञातेयमनुवर्तते । नाज्ञासारा
हि जूजुजः ॥ ३३ ॥ छुणंति परितः पाद-पीठं यस्य सुरासुराः ॥ अग्रजं नजमानस्य । तं
ते किं शंकते मनः ॥ ३४ ॥ प्रणाममात्रसंतुष्टं । तं प्रणम्य प्रसादय ॥ नामयिष्यति चेन्नवत्या
। स त्वां तर्हि त्रपाकरं ॥ ३५ ॥ वद संख्यातिगेजाश्च-रथपत्तिसमाकुलं ॥ बलं जलधिवत्त
स्य । प्रसरत्केन रोत्स्यते ॥ ३६ ॥ आस्तामन्यद्वलाध्यक्ष-स्तस्यैकोऽपि रणांगणे ॥ घटवत्पि-
नष्ट्येव । शेषान्माषानिव द्विषः ॥ ३७ ॥ मुंच मुंच तदावेशं । तं सेवस्व नरेश्वरं ॥ असेज्य-
माने शक्तेऽस्मिन् । क त्वं कवेदं च वैजवं ॥ ३८ ॥ श्रुत्वेति वीक्षमाणः स्वं । स क्षणं दक्षि-
णं जुजं ॥ वाचा वारिधिकद्वोल-कद्वपया प्रोचिवान्नृपः ॥ ३९ ॥ साधु साध्वसि दूत त्वं ।
यदेवं बद्धि मत्पुरः ॥ साध्वसौ जरतो यस्य । त्वादृशाः संति वाग्मिनः ॥ ४० ॥ दूत दृष्य-

उप-
चिंता
१३२

सि किं तेन । मृदितैः पार्थिवैश्चिरात् ॥ क्षणेन कुञ्जकृच्चक्री । पिंसान् मृदनाति पार्थिवान् ॥ ४० ॥
इयुर्यक्षा मनुष्याश्च । यत्तं तच्चित्रकृन्न नः ॥ षष्टिं वर्षसहस्रान् हि । व्रमतां किं न सिद्ध्यति
॥ ४१ ॥ दिदृक्षतेऽनुजानेष । यत्तद्धि गुरुतोचितं ॥ गरियान्निति पित्रा हि । मूलराज्ये न्य-
वेशि सः ॥ ४२ ॥ तातदत्तैकदेशेशा-न्न सेहे सोदरानपि ॥ यस्तस्य गुरुतां वचमः । किमहो
अग्रजन्मनः ॥ ४३ ॥ यवीयोजिर्जितो ज्येष्ठ । इति मात्रूजानश्रुतिः ॥ इत्यालोच्य ध्रुवं जेजु-
दीक्षां ते मम बांधवाः ॥ ४४ ॥

तेषां ग्रसित्वा राज्यानि । जवंतं प्रजिघाय सः ॥ यन्मामाह्वातुमत्रापि । यत्किंचिद्भाषते
जनः ॥ ४५ ॥ जिघृक्षुर्जरतैश्चर्य — मयमायातवानिति ॥ वक्ष्यत्युन्नंखलो लोको । दूत तत्रा-
गते मयि ॥ ४६ ॥ सत्यमेष प्रमाद्यस्मि । यत्तं यत्तत्प्रदापिनं ॥ सत्यां शक्तौ मदाध्मातं । ह-
प्यामि स्वामिनं तव ॥ ४७ ॥ मम प्रमादमादोक्य । स चेत्कुप्यति कुप्यतु ॥ खद्योते कुपिते
ज्योतिः — पतिः पतति किं दिवः ॥ ४८ ॥ सोऽनागते मयि क्रोध — मेवाप्स्यत्यागते पुनः ॥
जयातिसारं कृष्णात-राज्यापन्हुतिशंकया ॥ ४९ ॥ जानेऽहं कठिनस्यास्य । सौत्रात्रं क्रोपयुष्य-

उप-
चिंता०
१३३

ते ॥ किंत्वेष्ट शक्तिवैकल्या—त्रैव मां व्यथयिष्यति ॥ ५० ॥ तस्य तातस्य पुत्रोऽय-मिति चे-
न्मानितः सुरैः ॥ एतावताप्यनात्मज्ञः । सोऽञ्जुदहह दुर्मदः ॥ ५१ ॥ नामितास्तेन ये तेऽन्ये ।
ञ्जुञ्जो विञ्जुजौजसः ॥ मम नामयतो मौलिं । यदि पादौ जगत्प्रजोः ॥ ५२ ॥ सत्यं समुद्रस-
मतां । धत्ते तस्याखिलं बलं ॥ पुनरेष्ट कृपाणो मे । बलवान् बभूवानलः ॥ ५३ ॥ तातदत्ताधि-
कां क्षोणीं । सामर्थ्येऽप्यजिघृक्षतः ॥ ममैवोपेक्षया राज्यं । जुंजानोऽस्ति स जूपतिः ॥ ५४ ॥
मुंच मुंच । तदावेश—मित्यादिसन्मतिप्रदः ॥ स्वामिजक्तस्य पुरस्त । श्लोकः सोऽयमधीयतां
॥ ५५ ॥ मन्ये दूत तवैवोक्ति—रेषा न नरतेशितुः ॥ स हि मां वेत्ति बाढ्येऽपि । खुरलीध्व-
सकृज्जितः ॥ ५६ ॥ विद्वानपि स चेद्वक्ति । तत्कालेन कटाक्षितः ॥ विजिगिषोर्जुजंगेशं । ज्ञे-
कस्य कुशलं कियत् ॥ ५७ ॥ तथाहि दूत धर्मत्वा—त्वमवध्योऽसि जूञ्जुजां ॥ स एवैत्ववि-
नीतत्व—फलं येनास्य दर्शये ॥ ५८ ॥ इत्युक्तवति जूपाक्षे । क्षयकालानलायते ॥ सामंतेष्वी-
क्षमाणेषु । कोपपाटलाया दशा ॥ ५९ ॥ प्रवर्तयत्सु विविधा—युधानि सुजटेषु च ॥ सुवेगः स-
दसो मृत्यु—मुखादिव विनिर्ययौ ॥ ६० ॥ युग्मं ॥ कोऽयं यात्यपराधीव । चलदृक्चंचलैः पदैः

अप-
चता०

१३४

॥ जरतस्य दूतोऽसौ हि । सकश्चक्रधरः किल ॥६१॥ किं कुलालो न हि न हि । ज्ञाता वा-
हुबलेरसौ ॥ न ज्ञातः किमियत्कालं । ज्ञायंते कति तादृशाः ॥ ६२ ॥ किं प्रैषी दूतभाह्वातु-
मेनं हंत स किं पशुः ॥ स्वतंत्रो ह्येष नान्येन । प्रेरितः कामति क्रमं ॥ ६३ ॥ आस्तामाह्वान-
मात्रं स । संसिबेवयिषत्यमुं ॥ तस्यामात्या न किं संति । हंत तैर्वारितोऽसकौ ॥ ६४ ॥ ततः
किमेतदारेजे । बलिनी जवितव्यता ॥ विचेष्टतां यथेष्टं त—त्तत्फलं लप्स्यते स्वयं ॥ ६५ ॥ इ-
ति पौरकथाः श्रुएवं—स्ततः पुर्या विनिर्गतः ॥ पुनर्जातमिवात्मानं । मुद्रितो मन्यतेस्म सः ॥
॥ ६६ ॥ षड्भिः कुलकं ॥ श्रीबाहुबलिना दूतो । जरतस्याप मानितः ॥ हयारूढेव वार्तेति । सं-
चचाराशु मंरुले ॥ ६७ ॥ ग्रामेयकान् प्रतिग्रामं । प्रतिगोष्ठं च गोदुहः ॥ प्रत्यद्रि जिह्वान् सो-
ऽपश्य —योधुं सन्नह्यतः स्वयं ॥ ६८ ॥ जूपाळा इव गोपाळा । अपि यस्य यूयुत्सवः ॥ ग्राम्या
विनापि राजाज्ञां । यस्य संग्रामकामुकाः ॥ ६९ ॥ यस्य देशगुणेनेव । शूराः सीमधरा अपि ॥
जर्तुः प्राणप्रदानेऽपि । शंकते यस्य न प्रजाः ॥ ७० ॥ अनुजेनाडितस्तेन । जरतो जितकाश्य-
पि ॥ जंद्यतेऽडिशिलाक्षम—तीर्णाजःपतिपोतवत् ॥ ७१ ॥ तस्याविमर्शकारित्वं । किं ब्रूमो ज-

उप-
चिंता०
१३५

रतेशितुः ॥ यः प्राप्तप्राज्यसाम्राज्यो-ऽप्यमुना विग्रहिष्यति ॥ ७६ ॥ धिक्कानमात्यमिषतो । छि-
षतः पारिपार्श्वकान् ॥ यैर्व्याखिलाखनामेवं । कुर्वन्नयमुपेक्षितः ॥ ७३ ॥ इत्थंतश्चितयन् वल्म
। सुवेगोऽतीत्य वेगतः ॥ विनीतामेत्य नत्वा च । जरतेशं व्यजिज्ञपत् ॥ ७४ ॥ स्वामिन्न मनुजः
किंतु । दनुजः स तवानुजः ॥ त्रपते नृपते ह्येष । ब्रातृजावादपि त्वयि ॥ ७५ ॥ न साम्ना न
खरोक्त्या च । तव सेवां स मन्यते ॥ किं वज्रं शक्यते जेतुं । वारिणा वह्निनापि वा ॥ ७६ ॥
इयताप्यस्य सौत्रात्रं । यद्राज्यं नाञ्चिनत्ति ते ॥ व्यघ्रास्य तद्धि साहाय्यं । यत्स्थानस्थोऽवति-
ष्ठते ॥ ७७ ॥ सहेत प्रहरं सिंहः । पादक्षोजं च पावकः ॥ न पुनः परतंत्रत्वं । तव दमाधव
बांधवः ॥ ७८ ॥ तव दिग्विजयं श्रुत्वा । सेनान्यस्यास्य विक्रमं ॥ दशौ विकूणिते कृत्वा । स-
जायां हसतिस्म सः ॥ ७९ ॥ कुमारास्तस्य ये संति । सामंता वा समंततः ॥ तच्चित्तमनुवर्त-
ते । तेऽपि वायुमिवाग्नयः ॥ ८० ॥ मम चक्रिजयेऽन्येन । न जाव्यं संविजागिना ॥ इति त-
स्य जुजाधमाताः । प्राहुरेकैकशो जटाः ॥ ८१ ॥ धुरं दधाति वीराणां । तस्य पिंकोलिजोऽज्य-
पि ॥ मन्ये वीरसुवस्तत्र । देशे सर्वा अपि स्त्रियः ॥ ८२ ॥ आस्तामाज्ञा न नामापि । तव त-

उप-

चता०

१३६

त्र प्रवर्तते ॥ जुवं प्राप्त इव स्वर्गः । स देशः प्रतिजाति मे ॥ ७३ ॥ स सम्राट् त्वं च राजासि ।
 स खामी त्वं च सेवकः ॥ स ज्येष्ठस्त्वं कनिष्ठोऽसी-त्यूह्यते वीक्ष्य तं मया ॥ ७४ ॥ बंधोरौघ-
 माकर्ण्य । सुवेगस्य मुखारिति ॥ वहन् हर्षमहर्षं च । युगपन्नृपतिर्जगौ ॥ ७५ ॥ वयमग्रेऽपि
 जानीमो । यन्नाहूत उपेत्यसौ ॥ संति सर्वे गुणा अस्मि-न्नेकं तु विनयं विना ॥ ७६ ॥ प्रावृष्टं
 विपंका सुरजि । स्वर्णं कस्तूरेषोज्ज्वला ॥ अयं च सुविनीतः स्था—तत्प्रार्थ्यं किमतः परं
 ॥ ७७ ॥ एकतो गोत्रकलहो । दुयशोऽधुमदोहदः ॥ अन्यतो मन्यते नाज्ञा-मनुजेऽपीति हा-
 स्यकृत् ॥ ७८ ॥ इतो व्याधो दुस्तटीत । इतोऽधुः पन्नगस्त्वितः ॥ इतो रक्तो देवश्चेतः । संकटे
 पतितोऽस्म्यहं ॥ ७९ ॥ स जीवतु पिरं तस्य । सहिष्यामोऽखिलं वयं ॥ स चेद्दलाधिकस्तर्हि
 । मम प्रत्युत गौरवं ॥ ८० ॥ यद्ययोग्यमिदं जाति । तत्सज्या वारयंतु मां ॥ सज्या हि जूप-
 पाथोधा—बुद्धेले सीमजूमयः ॥ ८१ ॥ अथान्यधत्त सेनानीः । मर्मविद्ध इवाकुलः ॥ देव ह्री-
 रर्थिन इव । क्षमा क्षत्रस्य नोचिता ॥ ८२ ॥ चेद्धीतरागजातत्वा—तवाज्जूदीदृशी क्षमा ॥ त-
 दाष्टात्रिंशतं जूप—सहस्राण्यग्रहीः किमु ॥ ८३ ॥ निगृह्यादपवलान् जूपा—नस्मिन् बाहुव-

उप-
चिंता०

१३९

लौ कृता ॥ कृमा देव तव क्लीव—जाव एव निमंदयति ॥ ९४ ॥ अस्तमेति यतस्तेजः । स
 कृत्राणां पुरो रिपुः ॥ यत्तस्मिन्नपि सौत्रात्रं । सा तस्मनि घृताहुतिः ॥ ९५ ॥ राज्ञां रीति-
 रिति ज्ञाता । ह्यविनीतोऽनुशिष्यते ॥ तत्सज्जीजव मा मांकी—रब्धिमुत्तीर्य गाण्डे ॥ ९६ ॥
 अश्वेजशिक्षणायासः । सादिनां च निषादिनां ॥ साफट्यं जजतादय । योधानां च परिश्रमः
 ॥ ९७ ॥ मंत्रिणोऽप्यन्ववर्तते । वार्ष्णीं सेनापतेरिमां ॥ सानुमंत इव दवेकां सिंहस्य प्रतिशब्दि-
 तैः ॥ ९८ ॥ प्रयाणजेरीं जरता—धिनाथोऽवीवदत्ततः ॥ आहूता इव तद्धवानै—र्मिमिबुः को-
 टिशो जटाः ॥ ९९ ॥ ग्राहैरिव गजैर्लोलैः । कल्लोलैरिव वाजिजिः ॥ कूर्मैरिव रथैर्नकै—रिव
 शौर्योत्कटैर्जटैः ॥ १०० ॥ फेनैरिव सितवृत्रै—र्मुद्गरैर्मुद्गरैरिव ॥ प्रतस्थे जरतो जीष्म—क-
 ट्पांत इव वारिधिः ॥ १ ॥ चिरात्समागतश्चक्री । पुनः क चक्षितोऽधुना ॥ विज्ञो दिशानुसा-
 रेण । बहुलीमंरुलं प्रति ॥ २ ॥ केसरीव वने तत्र । नास्ति बाहुवली स किं ॥ तमेव जेतुका-
 मोऽसौ । स ह्यजय्यः सुरैरपि ॥ ३ ॥ चक्रस्यास्य बलं जूयो । गोत्रे न प्रजवत्यदः ॥ हारयि-
 ष्यति तन्नूनं । नोच्यते राजविप्रियं ॥ ४ ॥ प्रतिग्रामं प्रजालापं । शृण्वन्नेवं सविस्मयं ॥ म-

७५-
िता०
१३७

द्रष्टव्या अपि तस्याहो । स्तावका जावयन्निति ॥ ५ ॥ अदैन्यः सैन्यसंमर्द-संकीर्णितधरातलः
बह्वलीदेशसीमांतं । प्राप्य तस्थौ नरेश्वरः ॥ ६ ॥ पंचजिः कुक्षकं ॥ नर्तये रणरंगेऽथ । ख-
जतालैर्यशोनटं ॥ इति हृष्टस्तमुद्दिश्या—चलत्तद्दशिलेश्वरः ॥ ७ ॥ स्फुरद्भिः सारसन्नाहैः ।
हस्त्यश्वरथपत्तिभिः ॥ चक्रं च वलिते तस्मि—न्नतिजाराकुलेव जूः ॥ ८ ॥ चक्रिचक्रनिवेशस्य
। संवेशे स न्यवेशयत् ॥ स्वां चमूं नाविको नावं । तीरे नीरनिधेरिव ॥ ९ ॥ सैन्यद्वये स्थ-
लोर्ध्वस्थ—स्वर्णकुंजध्वजद्वयात् ॥ अंकुरितः पद्मवित । इव शौर्यद्रुमो बज्रौ ॥ १० ॥ चमू-
द्वयहयोर्धूत—रजःपटलकश्मलः ॥ तदा स्नातुमिवामङ्ग—दर्यमा पश्चिमांबुधौ ॥ ११ ॥ द्र-
यानामपि योधानां । कुर्वतां शस्त्रजागरं ॥ प्राच्यवीरचरित्राणि । शृण्वतां मागधाननात् ॥
॥ १२ ॥ स्वस्वस्वामिप्रसादस्य । प्राणैरानृण्यमिहतां ॥ कथंचन विनिद्राणा—मतिचक्राम या-
मिनी ॥ १३ ॥ ध्वांते शांतेऽथ सुप्राते । जाते बालार्करश्मिजिः ॥ लिप्ता जयश्रिया जात-रा-
गा इव जटा बज्रुः ॥ १४ ॥ कल्पान्तत्रांतपाथोधि—समानध्वानत्रांज्यथ ॥ युगपद्रणतूर्याणि
। प्रणेतुः सैन्ययोर्द्वयोः ॥ १५ ॥ अथादिदेवमन्यर्च्या—रुह्य सानाह्यदंतिनं ॥ हस्तन्यस्तधनुः

उप-
चिंता०

१३ए

पृष्ठ—निविष्टाक्षयतूणकः ॥ १६ ॥ वज्रांगकवचछन्न—वपुर्जरतचूपतिः ॥ आसन्नोद्गाहवत्प्री-
तः । प्रविवेश रणांगणे ॥ १७ ॥ युग्मं ॥

तदा वीररसोंगीव । सुनंदानंदनोऽपि सः ॥ प्रविवेश रणक्षोणौ । सन्नद्धो युद्धकौतुकी ॥
॥ १७ ॥ विनोदं वीक्षितुं व्योम्नि । संगतास्त्रिदिवौकसः ॥ स्वं निर्निमेषनेत्रत्वं । शशंसुः खेचरा-
ग्रतः ॥ १८ ॥ एकतो बांधवप्रीति—रन्यतो रणकौतुकं ॥ दोलाह्वमिवाधत्तां । क्षणं बाहुब-
लेर्मनः ॥ १९ ॥ सैन्यछितययोधानां । पुरः परजटावलीं ॥ पश्यतां नयनानीयु-र्जाग्रत्कोपाग्नि-
कुंभतां ॥ २० ॥ कवचछन्नवष्माणः । शिरोविधृतशीर्षिकाः ॥ राजाज्ञया समपदं । चलंतः स-
त्त्वरा अपि ॥ २१ ॥ चिरप्रदीप्तवैराग्नि-धूमकल्पासिधारिणः ॥ यावद्योद्धुमढौकंत । योधाः
स्वस्वामिनो पुरः ॥ २२ ॥ युग्मं ॥ तावन्निर्हेतुकानेक—लोकप्रलयशंकिनः ॥ सुधाशुजो शुजा-
दंरु—मुत्तम्येत्युदघोषयन् ॥ २३ ॥ योधा युष्माकमाज्ञास्ति । योद्धुं श्रीरुषजप्रजोः ॥ बोध्ये-
ते यावदस्मान्नि—र्जरतो बाहुबल्यपि ॥ २४ ॥ अथेत्य दत्ताशीर्वादा—स्त्रिदशा चरतं जगुः ॥
बंधुना युध्यमानस्य । कोऽयं मोहस्तवार्पणे ॥ २५ ॥ अपि द्वात्रिंशता देश—सहस्रैर्या न नि-

उप-
चता०
१४०

ष्टिता ॥ बुभुक्षा चन्दयते सा किं । देशेनैकेन तेऽमुना ॥ १५ ॥ पुरापि सौदरैश्वर्य—प्राप्तेऽञ्ज-
त्तव दुर्यशः ॥ वैमात्रेयममित्रीयं—स्तत्र दत्सेऽधुना ध्वजं ॥ १६ ॥ विधाय कलहोद्रेक—मेका-
मिषजिघृक्षया ॥ दूरयन्ति सगोत्रं ये । शुनास्ते न तु सज्जानाः ॥ १७ ॥ यादृशस्तादृशो वा-
पि । त्राता नोद्वेदमर्हति ॥ अपि वक्रं निजं वक्त्रं । किं विधेत सचेतनाः ॥ १८ ॥ वीरावतंस
राज्यार्थं । गोत्रवैरं वितन्वतः ॥ तातस्यापि न लज्जा ते । जाता धिग्लोन्नविप्सवं ॥ १९ ॥ अ-
थ ह्रीजारनम्रास्य । श्वाजापत जूपतिः ॥ अविज्ञैरपि विज्ञैर—प्यूचे देवाः किमीदृशं ॥ २० ॥
राज्यलोको न मे त्रात्रा । सह विग्रहकारणं ॥ किं त्वस्य चक्ररत्नस्या—प्रवेशः शस्त्रमंदिरे ॥ २१ ॥
चिरं जीवतु मे त्राता । चिरं पालयतु कितिं ॥ वदत त्रिदशा सोऽहं । चक्रे वक्त्रे करोमि किं
॥ २२ ॥ सकृद्यथेष नकाग्र—नतिमात्रं करोति मे ॥ तथाम्येष निवृत्येति । वक्त बाहुबलैरपि ॥
॥ २३ ॥ देवाः प्रोचुः कदाप्येषो—ऽस्मदुक्तमवमन्यते ॥ तथापि नास्त्रैर्योद्धव्यं । किंतु दृग्वाग्जु-
जादिभिः ॥ २४ ॥ उमित्युक्तवति क्षापे । सैन्यांतरमुपेत्य ते ॥ दत्त्वाशिषमज्ञापंत । सौनं-
देयं दिवौकसः ॥ २५ ॥ शृणु वीर कुतोऽधीतः । सोऽयं दुर्विनयस्त्वया ॥ यदग्रजं पितृप्रायं । न-

उप-
चिंता०
१४१

मन् मनसि शंकसे ॥ ३७ ॥ पित्रा ते निर्जितौ कोप—मानौ विश्वविजित्वरौ ॥ वैरेणेवाधिकं
धीर । किं त्वां व्यथयतोऽधुना ॥ ३८ ॥ जुवने संति जूयांसः । सुरविद्याधरेश्वराः ॥ तान् मु-
क्त्वा ज्यायसा युद्ध—कृतो धिक् तव पौरुषं ॥ ४० ॥ नम तद्भरतं जक्त्या । नास्त्येवं कापि
ते क्षतिः ॥ गुरुन्यः प्रणमन्नेव । पुमान्नुद्वयमश्नुते ॥ ४१ ॥ अथ बाहुबली प्रोचे । देवाः किं
मम दूषणं ॥ जरतो ब्रातृजावेन । न मे प्रणतिमिच्छति ॥ ४२ ॥ किंत्वन्यनृपसामान्य—मसौ
दिग्जयपुष्ट्या ॥ मां नामयति शक्त्याद्य । तदहं न हि शासहि ॥ ४३ ॥ यद्याक्रांतः परैर्बाहु-
—बली वितनुते नतिं ॥ तद्व्रजेते पितादीशो । ब्रातापि जरतश्च सः ॥ ४४ ॥ निवर्ततामयं
पश्चा—न्निवृत्तोऽस्मि रणादहं ॥ यातं चेदनुयाम्ये तं । तन्मे दद्यात दूषणं ॥ ४५ ॥ स्वामी मे श्री-
युगादीशो । नान्यो भवितुमर्हति ॥ ममास्य च प्रसविता । पालकः पोषकश्च यः ॥ ४६ ॥ अथोचु-
रमरा बाहु—बले सत्यं वदन्नसि ॥ आक्रांता हि परैर्वीरा । वज्रं स्तंभंति निश्चितं ॥ ४७ ॥ न दोषो जरत
स्यापि । यश्चक्रमनुवर्तते ॥ चक्रं हि नाचति स्थान—मजित्वा सर्वज्जुजः ॥ ४८ ॥ यांचामहे तदेतत्त्वा-
—मलं मारांकया युधा ॥ कार्यो दृष्ट्यादियुद्धैस्तु । स्वबलाबलनिर्णयः ॥ ४९ ॥ एवमस्त्विति तेनोक्ते ।

उप- तस्थुर्दिवि दिवौकसः ॥ मध्यस्थाः साक्षिण इव । कर्तुं तज्जयनिश्चयं ॥ ५० ॥ विश्रमय्य ध-
 चिंता० नुर्दमान् । क्षिप्त्वा कोशेष्वसीनपि ॥ शपंतस्त्रिदशानस्थु—दूरे सैन्यघ्नीजटाः ॥ ५१ ॥ वी-
 १४२ राणां चिरसंप्राप्त—रणरंगोत्सवद्विदे ॥ केनामी निर्मिता देवा । वेधसा मंदमेधसा ॥ ५२ ॥
 गजाश्चशिखाशस्त्रास्त्र—संग्रहप्रमुखोऽखिलः ॥ दुर्जगायौवनमिवा-रंजोऽस्माकं वृथाजवत् ॥
 ॥ ५३ ॥ आयातं रणपर्वेह । को मुंचति सचेतनः ॥ परं किं कुर्महे देवा । देवस्याज्ञा बली-
 यसी ॥ ५४ ॥ जटेषु प्रलपत्स्वेवं । मुष्टेष्विव हतेष्विव ॥ उत्तेरतुरहंकारा—दिवेजात्तौ महीपती
 ५५ उन्नावजिमुखं यांतौ । कटपांत इव वारिधी ॥ वीक्ष्य क्षणं ययुर्देवा । आकंपं किं पुनः परे
 ॥ ५६ ॥ तौ प्राप्य खुरखिदेशं । तस्थतुः संमुखौ मिथः ॥ प्रथमं दृष्टियुद्धाय । निर्निमेषदृशौ
 चिरं ॥ ५७ ॥ तौ वीक्ष्य निर्निमेषाक्षौ । विबुधाः समसेरत ॥ किमस्माकं प्रजुश्चक्रे । दैहप्यं
 कुतुकादिति ॥ ५८ ॥ अक्षमे सोढुमुष्णासो—रिव बाहुबलेर्महः ॥ बाष्पधारा अमुचंतां । ज-
 रतस्याक्षिणी क्षणात् ॥ ५९ ॥ मारोदीर्घांतरयापि । वज्र न ध्रियसे मया ॥ इति बाहुबलौ
 जटप—त्यहसन्नमरा अपि ॥ ६० ॥

उप-
चिंता १४३

तस्योपरि सुरैः पुष्प-वर्षे हर्षेण निर्मिते ॥ दुर्दौके जरतः सज्जी-जूय वाग्वादसादरः ॥
॥६१॥ ततान सिंहनादं स । शैलरंध्रप्रसृत्वरं ॥ येनाजागरिषुः सिंहाः । प्रतिसिंहाजिशंकया
॥ ६२ ॥ तत्रसुस्तुरगास्तेनासर्पताहर्षतेरपि ॥ सोऽश्वं तदाष्टमं चष्टं । मन्ये नाद्यापि विंदति ॥
॥६३॥ निःस्नेहदीपवत्तस्मिन् । ह्रीयमाने शनैर्ध्वनौ ॥ तेने बाहुबली सिंह-नादं सिंहपराक्र-
मः ॥ ६४ ॥ त्रस्यंतिस्माद्रिशृंगाणि । कुच्यंतिस्म पयोधराः ॥ त्रस्यंतिस्मोमुचक्रं च । तन्नादे-
न विसारिणा ॥ ६५ ॥ जोगिनो नाजविष्यंश्चे-दकर्णास्तत्ततो ध्वनैः ॥ जाने जोगिपतौ त्रस्य-
-दत्रसिष्यकूरातलं ॥ ६६ ॥ नादेऽस्मिन् जारताश्वादा-च्चिरं दूरं च विस्तृते ॥ स्माहुर्बाहुबले-
र्देवा । जयवादं स्फुटाक्षरैः ॥ ६७ ॥ चक्यूथो जुजयुद्धार्थी । निजं विस्तारयद्भुजं ॥ दक्षिणं श-
त्रुवित्रस्त-लोकरक्षणदक्षिणं ॥ ६८ ॥ चतुर्युताशीतिहस्ति-लक्षैरकलितौजसं ॥ बाहुं बाहु-
बली तस्या-नामयन्नाललीलया ॥ ६९ ॥ अथ विस्तारयामास । निजं बाहुबली भुजं ॥ वज्रदं-
रुमिवाशेष-जूमीनृज्वर्षजूचृतां ॥ ७० ॥ व्यधत्ते जरतो जूरि-स्थास्ना तन्नामनोद्यमं ॥ अ-
नंस्त न तु स स्वामि-गुणादिव मनागपि ॥ ७१ ॥ दोलालीलां भुजोत्क्षेपा-द्भरते तेन लंजि-

उप-
चिंता०
१४४

ते ॥ त्रिदशास्तेनिरे लोल-लोलाः कोट इहं दिवि ॥ ७१ ॥ अथापासरतां दूरं । शूरं मन्याबुजा-
वपि ॥ विशिष्टमुष्टियुधेन । युयुत्सू मौष्टिकाविव ॥ ७२ ॥ जरतेनाहतो मुष्ट्या । तमसा प-
स्पृशेऽनुजः ॥ जित्वा तमः क्षणेनासौ । तिग्मांशुरिव दिद्युते ॥ ७३ ॥ बध्नन्नथाश्वथां मुष्टि-
मजिहासुः श्रियं निजां ॥ कृपणार्जकयोरासी-तृतीयो जरतानुजः ॥ ७४ ॥ तेन वज्रमयेनेव
। मुष्टिना मूर्ध्नि ताकितः ॥ दुःखविस्मारणसखीं । मूर्धनां जरतो ययौ ॥ ७५ ॥ मया किमेत-
दारेजे । निषिद्धेनापि नाकिजिः ॥ क्षत्रियाणां ह्यनर्थातो । विग्रहस्य कदाग्रहः ॥ ७६ ॥ जी-
वत्विदानीं जरतो । विरतोऽस्मि रणादहं ॥ मृतश्चेत्तर्हि नौ नून-मेकैव जविता चिता ॥ ७७ ॥
ध्यायन्निति सनिर्वेदं । सौनंदेयोऽग्रजं निजं ॥ उपाचरत्स्वहस्तेन । वारिचंदनवीजनैः ॥ ७८ ॥
त्रिजिर्विशेषकं ॥ व्यावृत्तचेतने तस्मिन् । क्षणेनोद्धाटितेक्षणे ॥ ब्रातृहत्याकलंकान्धे-रुत्ती-
र्णं स्वममंस्त सः ॥ ७९ ॥ स्वस्य शुश्रूषकं पश्यन् । पुरतो जरतोऽनुजं ॥ हृणीयमाणो व्यमृश-
—जीवितान्मरणं वरं ॥ ८० ॥ तस्मिन् नृशायितक्रोधे । दंकाहतजुजंगवत् ॥ दंकरत्नं दधा-
नेऽधा-हं श्रीबाहुबल्यपि ॥ ८१ ॥ दंरुयुक्तार्थिनौ दंरु-पाणी दंरुधराविव ॥ अन्योन्यं वी-

उप- द्य धावंतौ । तौ त्रेसुस्त्रिदशा अपि ॥ ७३ ॥ चंरुधीर्जरतो दंडे-नाजघान तथानुजं ॥ यथा
 चेंता० व्यथाजरद्भूमा—वाजानु निममङ्ग सः ॥ ७४ ॥ हेलया स स्वमुधृत्य । रोषदष्टौष्टपल्लवः ॥
 १४५ जरतं मूर्ध्नि दंडेना—तारुयत्कणमूढवत् ॥ ७५ ॥ स्फुटन्मुकुटकोटिस्थ—हीरतारकितांबरः ॥
 विविहुरिव पाताल-माकंठं सोऽविशद्भुवि ॥ ७६ ॥ स्थलांजोजत्रमं तन्वन् । जरतः प्रकटा-
 ननः ॥ वज्रकंद इवाकृष्य । जटैः कक्षाहृदिः कृतः ॥ ७७ ॥ जय त्वं विश्वसौमीर—धुरीणे-
 त्यजिह्वापिनः ॥ देवा बाहुबलेमौलौ । पुष्पवृष्टिं वितेनिरे ॥ ७८ ॥ दिवापि जरतस्येदौ । ध्वां-
 तेन विधुरीकृते ॥ तद्वर्ग्येतरचक्षुर्निः । कैरवांजोरुहायितं ॥ ७९ ॥ द्यौ चक्रिणौ समं नास्तां
 । मत्तोऽयं च बलाधिकः ॥ चक्रेषु एव तन्मन्ये । बलेशमात्रफलोऽस्म्यहं ॥ ८० ॥ इत्यातुरं
 चिंतयत—श्चक्रवर्तित्वसूचकं ॥ तस्य पाणिमलंचक्रे । चक्रं व्योमेव नास्करः ॥ ८१ ॥ युग्मं ॥
 नृत्येनेवातिजक्तेन । ध्यातायातेन तेन सः ॥ प्रीतः प्रत्यर्थिनमिव । द्वातरं हंतुमैहत ॥ ८२ ॥
 पाणिस्थचक्रपाणेन । नृत्यंतमिव वीक्ष्य तं ॥ चेष्टाज्ञाततदाकूतो—ज्ज्वलद्बाहुबली क्रुधा ॥
 ॥ ८३ ॥ सचक्रं चक्रिणं चूर्णी-कर्तुमेष कमोऽस्म्यहं ॥ इत्यसौ मुष्टिमुपाव्य । दघावे जरतंप्र-

उप-
चिंता०
१४६

ति ॥ ७४ ॥ अत्रांतरे मृतः सैष । चक्रीति तुमुलादिव ॥ प्रसुप्तेन विवेकेन । तस्य जागरितं
हृदि ॥ ७५ ॥ तत्संपर्कपरावृत्त—चित्तोऽसौ दध्यिवानिति ॥ तृष्णानार्याजितेऽमुष्मिन् । जि-
गीषां धिक्कृथा मम ॥ ७६ ॥ ममापि वीरमानित्वं । किं दांतस्यांतरारिजिः ॥ मन्येऽहं तात-
मेवैकं । वीरं तन्निग्रहकमं ॥ ७७ ॥ तस्य सूनोर्ममाप्येषां । युक्तो जावद्विषां जयः ॥ तावत्कु-
वसंत्येते । हुं ज्ञातं देहपत्तने ॥ ७८ ॥ निश्चित्येति तथा मुष्ट्या । तेषां नीलध्व-
जानिव ॥ पुरस्योपरि रोचिष्णुं—श्चिकुरानुद्धार सः ॥ ७९ ॥ निरुद्ध्य तत्र नीरान्न—प्रवेशं
तस्थिवानसौ ॥ निश्चलीजूय जंक्या च । तद्दुर्गमिव दुर्मनः ॥ १२०० ॥ पापान् व्यापारिण-
स्तेषां । रुध्वा पंचेंद्रियाणि सः ॥ तत्प्रासादं प्रमादाख्यं । मौलं मूलादपातयत् ॥ १ ॥ तातां-
तिकं प्रयातेन । मया बंद्या महर्षयः ॥ त्रातरस्तेऽनुजा अष्टा—नवतिर्जातकेवलाः ॥ २ ॥ त-
द्यास्याम्यहमुत्पन्न—कैवल्यः पितुरंतिके ॥ ध्यात्वेति निश्चलस्तस्थौ । कायोत्सर्गेण तत्र सः ॥
॥ ३ ॥ युग्मं ॥

तं शांतस्वांतमालोक्य । लज्जमानः स्वकर्मणा ॥ द्विधापि प्रांजलीजूय । चक्री साश्रुमन्नापत

उप-
चिंता०
१४७

॥ ४ ॥ संग्रामानुचितं कर्म । किमारेजे त्वयेदृशं ॥ तस्मै त्वन्मुष्टिघाताय । त्रातरत्कंठितोऽ-
स्म्यहं ॥ ५ ॥ चक्रजीरयं दीक्षां । जग्रहे जीवनौषधं ॥ त्वां वीरमपि लोकोक्ति-रेषा बाधि-
ष्यते न किं ॥ ६ ॥ गृहाण सकलं राज्यं । त्वमेव वरविक्रम ॥ अन्वहं निर्वहिष्येऽहं । पुरतः
पत्तिवत्तव ॥ ७ ॥ पुरापि मुमुचे सोऽहं । द्रोहीवाखिलबन्धुजिः ॥ चेन्मुंचसि त्वमप्येवं । सर्वथा
हा हतोऽस्मि तत् ॥ ८ ॥ सुतः सत्योऽसि तातस्य । त्वमेकः सुविवेकधीः ॥ के वयं तस्य भूजा-
र-वाहिकाः किंकरा इव ॥ ९ ॥ सांप्रतं न रमया न रामया । नांगजैर्न च गजैर्न सेवकैः ॥
निर्वृतिं मम विधीयते विना । त्रातरं विरहकातरं मनः ॥ १० ॥ त्रातर्जानामि रुष्टोऽसि । म-
मागः हृम्यतामिदं ॥ यदि हमां प्रपन्नस्तदेहि वाचं सुधामुचं ॥ ११ ॥ एवं विलापिनं हमापं
। वृध्धामात्या बजाविरे ॥ स्वामिन् मतिविपर्यासः । कोऽसौ विद्यावतोऽपि ते ॥ १२ ॥ गंजीर-
वीरधीराणां । धुरीणोऽयं तवानुजः ॥ प्रपन्नं न त्यजत्येव । देव किं खिद्यसे वृथा ॥ १३ ॥ लो-
जक्षोन्नवचोघातै-रचाढ्योऽसौ सुमेखवत् ॥ तायतां तनयस्यास्य । विशेषाज्जोरवं पुनः ॥ १४ ॥
इत्यमात्यवचोवीची-शुचीकृतमना नृपः ॥ पुनः पुनर्ननामाश्रु-धाराधौतो मुनेः क्रमौ ॥ १५ ॥

उप-
चिंता
१४७

श्रीसोमयशसं तस्य । तनयं नयशाखिनं ॥ दक्षस्तक्षशिलाराज्ये—ऽन्यषिक्त जरतेश्वरः ॥ १६ ॥
ध्यायन् बाहुबलेवीर्यं । वैराग्यं च तदद्भुतं ॥ अयोध्यां जरतः प्राप । चक्रं चायुधमंदिरं ॥
॥ १७ ॥ गजाश्चनार्यो वैताड्य—गिरौ निजपुरेऽपि च ॥ सेनापतिर्गृहपति—वर्धकिश्च पुरोहि-
तः ॥ १८ ॥ चक्रं ठत्रमसिर्दम्—श्चत्वारीत्यायुधौकसि ॥ काकिणीचर्ममणयः । श्रीगृहे तस्य
जज्ञिरे ॥ १९ ॥ युग्मं ॥ एवं चतुर्दशास्यासन् । रत्नानि निधयो नव ॥ सहस्राः षोडशाज्यर्णे ।
देवास्तद्विगुणा नृपाः ॥ २० ॥ सहस्राणि चतुःषष्टि—रंतःपुरपुरंध्रयः ॥ सहस्रा नाट्यदेशा-
नां । द्वात्रिंशच्च पृथक्पृथक् ॥ २१ ॥ लक्षाश्चतुरशीतिश्च । महेजरथवाजिनां ॥ पृथक्पृथक्
षण्णवतिः । कोटयो ग्रामपत्तयः ॥ २२ ॥ सहस्राण्यष्टचत्वारिं—शत्पत्तनवराणि च ॥ सहस्रा न
वनवति—स्तथा द्रोणमुखान्यपि ॥ २३ ॥ कर्बटानां मरुवानां । सहस्राश्चतुर्विंशतिः ॥ संवा-
धानां च खेटानां । चतुर्दश च षोडश ॥ २४ ॥ पुराणामाकराणां चा—सन् द्वाप्ततिविंश-
ती ॥ सहस्राणि कुराज्यान्ये—कोनपंचाशदेव च ॥ २५ ॥ श्रेणिप्रश्रेण्यस्तस्या—ष्टादशाचार-
कोटयः ॥ शतानि रूपकाराणां । त्रीणि षष्ठ्यधिकानि च ॥ २६ ॥ एवं प्राक्तनपुण्यर्द्धि—पू-

उप-
चिंता
१४ए

र्णाखिलमनोरथः ॥ जरतोऽपालयन्नीत्या । षट्खंमं क्षोणिमंरुलं ॥ १७ ॥ अथ बाहुबलेस्तत्र ।
कायोत्सर्गेण तस्थुषः ॥ आजगाम क्षुधाक्षाम-वामः शीतर्तुरर्तिदः ॥ १८ ॥ हैमन्यामपि या-
मिन्यां । न शीतार्तिं विवेद सः ॥ सदा सन्निहितध्यान-कृशानुः सानुनिश्चलः ॥ १९ ॥ त-
स्य शीतव्यथां हर्तु-मिवोष्णर्तुर्व्यजृजत ॥ प्रदीप्तजानुजीत्येव । यत्रात्रुवन्निशाः दृशाः ॥ २० ॥
चिदानंदसुधास्पंद-मंदीकृततृषोदयः ॥ सुखं द्यूकाकुलं काल-मतिचक्राम सोऽखिलं ॥ २१ ॥
तंतपस्विषु साम्राज्ये-ऽजिषेक्षुमिव वारिजिः ॥ गर्जिमंत्रान् गृणन् वर्षा-कालः प्रादुरञ्जदथ
॥ २२ ॥ उद्भिन्नदर्जशूचीजिः । संददर्ज मुनेः पदौ ॥ अक्षमेव क्षमा स्वेन । सोढुं तद्विरह-
व्यथां ॥ २३ ॥ त्रेमुस्तं परितो बद्ध्यो । विलोलनवपल्लवाः ॥ प्रदक्षिणाक्षणे रक्त-वसना
श्राविका इव ॥ २४ ॥ नीरपूरप्लुतबीला-स्त्यक्तपंकिलञ्जतलाः ॥ उत्फणाः फणिनो मूर्ध्नि ।
तस्य तस्थुस्तरोरिव ॥ २५ ॥ एवं धाराधरोद्धूता-धारानाराचवीचयः ॥ जिनाज्ञाविधृतञ्जं
। कंपयांचक्रिरे न तं ॥ २६ ॥ आसन्नं तस्य कैवल्यं । ज्ञात्वा संवत्सरात्यये ॥ प्रदत्तवाचिके
ब्राह्मी-सुंदर्यौ प्रेषयद्विजुः ॥ २७ ॥ साध्यौ तत्रागते हूत्या-विव ते केवलश्रियः ॥ सोढ्वा

उप- वासं पुरुषाकारं । लतागुल्ममपश्यतां ॥ ३८ ॥ ज्ञात्वा तत्रानुमानेन । ते बांधवमवोचतां ॥ सिं-
 चिंता० घुरादुत्तर त्रात—रिति तातस्य वाचिकं ॥ ३९ ॥ श्रुत्वेति वचनं बाहु-बली शब्दानुसारतः ॥
 १५० ते जगिन्यौ परिज्ञाय । चिंतयामासिवानिति ॥ ४० ॥ मम निर्ममयोः स्वस्त्रो-रेषोक्तिस्तत्कि-
 मीदृशी ॥ नूनं प्राणालयेऽप्येते । न ज्ञाषेते मृषा वचः ॥ ४१ ॥ वदतो जगवद्वाचा । नाग-
 त्यागमिमे मम ॥ अज्ञूत्यक्तवतस्तं च । वत्सरः किमिदं ततः ॥ ४२ ॥ हुं ज्ञातं मानमत्तेज-मा-
 रूढोऽस्म्यहमन्वहं ॥ अमानं मानसंपर्कं । ज्ञानमुत्पद्यते कथं ॥ ४३ ॥ मयि मत्तेऽप्यहो कापि
 कृपा तातस्य दृश्यते ॥ यदेवमुपदेशेना—चेतयन्मामचेतनं ॥ ४४ ॥ कनिष्ठा अपि ते ज्ये-
 ष्ठा । यैः पूर्वं जगृहे व्रतं ॥ नमंस्तानपि शंकेऽहं । धिग् मां मुख्यममेधसां ॥ ४५ ॥ गत्वाथ
 तान् प्रणंस्यामी—त्युत्तीर्णो मानकुंजरात् ॥ पुरस्थयेव तत्कालं । ववेऽसौ केवलश्रिया ॥ ४६ ॥
 बंधमानः सुरव्रातैः । सपुष्पव्यूहवर्षिजिः ॥ ययौ समवसरणं । शरणं सर्वदेहिनां ॥ ४७ ॥ प्र-
 दक्षिणय्य तीर्थेशं । केवलज्ञानिपर्वदि ॥ अनुजानमनात्पूर्ण-प्रतिज्ञः स निविष्टवान् ॥ ४८ ॥
 इतश्चैकादशांगज्ञो । विहरन् विष्णुना सह ॥ ग्रीष्मे मध्यंदिने त्राम्यन् । मरीचिचरद्वाणे ॥

उप-
चिंता०
१५१

॥ ४९ ॥ जानोर्भरीचिसूचीजि-र्विद्धः प्रस्वेदपंकिलः ॥ लूकाजिरभिज्वालाजि—रिवाक्रांतो
व्यर्चितयत् ॥ ५० ॥ सुकुमारेण देहेन । यदेतद्व्रतपालनं ॥ तत्कौसुमेन सन्नाहे—नारिनाराच-
वंचनं ॥ ५१ ॥ गलिनेव मया ताव—हीकाजारो दुरुद्धः ॥ न लज्जातः कुक्षीनेन । गंतुं
पश्चाच्च शक्यते ॥ ५२ ॥ ईदृशे पथि संकीर्णे । पतितस्तत्करोमि किं ॥ एवं चिंतयतस्तस्य ।
कापि प्रादुरञ्जन्मतिः ॥ ५३ ॥ विजितोऽस्मि लिजिर्दमै—रिति सोऽञ्जत् त्रिदंनृत् ॥ हुरमुंरुः
शिखाचूडा । लोचकर्मण्यशक्तिः ॥ ५४ ॥ व्रतानि देशतो दधे । सर्वथा वोदुमदमः ॥ चक्रे
परिग्रहं किंचि—दाकिंच्यादनिर्वहन् ॥ ५५ ॥ व्यधत्ताशीलदुर्गंधः । स चंदनविलेपनं ॥ मो-
हेनाढादितोऽस्मीति । तत्रकं मूध्न्यधत्त च ॥ ५६ ॥ दृष्टकंटकजीरुत्वा—इधौ पदुन्यां स पा-
दुके ॥ कषायकलुषवाच्च । काषायान्यंशुकान्यपि ॥ ५७ ॥ अतितिहुर्मलक्लेदं । सस्नौ किंचि-
ज्जलेन सः ॥ ईदृग्लिंगं च विज्राणो । विजहे स्वामिना सह ॥ ५८ ॥ साधुष्वसदृशं दृष्ट्वा ।
धर्मं पप्रच्छ तं जनः ॥ स्वमशक्तं वदन् साधु—धर्मं सम्यग्दिदेशः सः ॥ ५९ ॥ यो यस्तद्वचसा
जात—वैराग्यः प्रत्यबुध्यत ॥ प्रहित्य स्वामिपादांते । तेन प्रवाजितः स सः ॥ ६० ॥ उपे-

उप-
 चिंता १५२
 कृतस्य चारित्र — व्युत्तत्वात्सर्वसाधुजिः ॥ अन्यदा जग्रसे तस्य । विषमव्याधिना वपुः ॥
 ॥ ६१ ॥ यथा तथा वा निर्वाहः । स्वास्थ्ये जायेत जन्मिनां ॥ सहायविकलानां तु । न कां-
 तार इवामये ॥ ६२ ॥ युक्तं मा यतयो हीना—चारं न प्रतिकुर्वते ॥ द्वैतीयको मया मृग्य-
 -स्ततः कोऽपि स्वसन्निजः ॥ ६३ ॥ एवं जावयतस्तस्य । विद्वीने स्वयमामये ॥ कोऽप्युग्रकर्मा-
 कपिलः । कृत्रो जिनमुपेयिवान् ॥ ६४ ॥ त्रिजिर्विशेषकं ॥ निपीतमपि जैनेशं । तस्मै नैवारु-
 चछचः ॥ क्षाराब्धिसफरायेव । सरसं सारसं पयः ॥ ६५ ॥ स वातकीव मरिचं । मरीचिं वी-
 द्य हर्षितः ॥ धर्मं जन्मांतरप्रीत्ये—वापृष्ठदतिवत्सलः ॥ ६६ ॥ तव मोक्षाध्वदीपेन । चेद्धर्मे-
 ण प्रयोजनं ॥ जिनं तदाश्रयेत्युक्त—स्तेन सोऽगाज्जिनांतिकं ॥ ६७ ॥ सूर्यालोक इवोलूकः ।
 प्रजोर्वचसि निःस्पृहः ॥ पुनर्मरीचिमन्येत्य । धर्मं सोऽपृष्ठदुत्सुकः ॥ ६८ ॥ धर्माग्निं याहि
 सर्वज्ञ—मित्युक्तोऽसौ मरीचिना ॥ किं सर्वथाप्यधर्मासि । त्वमिति प्रत्यजायत ॥ ६९ ॥ ग्रा-
 म्यसन्न्य इव ग्राम्य—नटस्यायं ममोचितः ॥ ध्यात्वेत्यत्रापि तत्रापि । धर्मोऽस्त्येवेति सोऽप्य-
 वक् ॥ ७० ॥ स ब्राम महामिथ्या—गर्जाद् दुर्जायितात्ततः ॥ कोटाकोटिं सारणां । म-

उप-
चिंता०
१५३

रीचिर्जवसागरं ॥ ७१ ॥ दीक्षयित्वाथ कपिलं । स्वसाहाय्यं चकार सः ॥ परिव्राजकपाखं ।
तदादि जुवि पप्रथे ॥ ७२ ॥ विहरन् वसुधापीठे । श्रीयुगादिजिनोऽन्यदा ॥ विनीतां नगरीं
प्राप । पापपंकदिवाकरं ॥ ७३ ॥ प्रणम्य जरतस्तात—मित्यचिंतयदुन्मनाः ॥ निरीहान्निरहं-
कारा—नीक्षमाणो निजानुजान् ॥ ७४ ॥ असंविजज्य जुंजानं । त्रातृन्यः परमां रमां ॥ अ-
हं मन्ये मनुष्योऽपि । स्वं निःस्वं वायसादपि ॥ ७५ ॥ एककुल्या जले तुल्या—जिलाषास्तरवो
वरं ॥ नाहं पुनः समुत्सार्य । त्रातृन् श्रीजोगलोद्युपः ॥ ७६ ॥ किमहं जस्मकी किं वा । शू-
नः किं वा दवानलः ॥ ग्रस्तेषु बंधुराज्येषु । यदिच्छायापि तादृशी ॥ ७७ ॥ बंधूनामप्यजोग्या या
। सा जार्येव सतां मता ॥ पतित्वे सदृशेऽपि श्रीः । श्लाघ्या सर्वोपयोगिनी ॥ ७८ ॥

यद्यमी गृह्णते कांचि—ज्ञोगाज्ञोगाशया श्रियं ॥ तद्ददामीति निश्चित्य । जिनेंद्रं स व्य-
जिज्ञपत् ॥ ७९ ॥ न हि वांताशिनः श्वान । श्वामी तव बांधवाः ॥ कामयंते परित्यक्तान् ।
ज्ञोगानेव जिनो जगौ ॥ ८० ॥ तत् श्रुत्वा स परां प्रीतिं । दधानः स्वपुरीं गतः ॥ सज्जयामास
विविधा—द्वाराननुजञ्चुक्तये ॥ ८१ ॥ आपूर्य खंरुखायैस्तै—र्जूजानिः शकटानि सः ॥ ययौ

उप-
चिंता
१५४

जंजारिणा साकं । देशनामंदिरं विजोः ॥ ७२ ॥ व्याख्यां साक्षादिव सुधां । वसुधाविबुधा-
धिपौ ॥ युगपत्पतुः स्वामि-वदनेन्दुविनिर्गतां ॥ ७३ ॥ अनुजाननुजानीहि । गृहीतुमशनं मम
॥ व्याख्यांते चक्रिणेत्युक्ते । जगदे धर्मचक्रिणा ॥ ७४ ॥ यः कृतः कारितो यश्चा-नीतः क-
द्वपनया मुनेः ॥ विषदिग्धमिवाहारं । तं न गृह्णन्ति साधवः ॥ ७५ ॥ तत्स्वजावेन निष्पन्न-
मन्नमादातुमादिश ॥ अमून् मदोकसीत्युक्ते । चक्रिणाजापत प्रभुः ॥ ७६ ॥ एतैर्हि राजपिंको-
ऽपि । दंरुवन्ननु मन्यते ॥ श्रुत्वेति जरतो दुःख-जरतो दध्यिवानिति ॥ ७७ ॥ जग्रसेऽस्यु-
ग्रसेनोऽहं । यद्वाज्यान्यनुजन्मनां ॥ तत्सर्वथाप्यपांक्तेय-स्तातेनांत्यजवत्कृतः ॥ ७८ ॥ पाता-
लं प्रविशाम्येष । दीर्यते यदि जूतलं ॥ रत्नपीठे सुबन्धेऽत्र । सा कथापि वृथाथवा ॥ ७९ ॥
तमश्चेद्भवति कापि । निक्षीये तदहं रहः ॥ यद्वास्तु बहिराप्येत । तमो नात्र मनस्यपि ॥ ८० ॥
एवं विषादिनि क्षापे । जिनेन्द्रं नाकिनायकः ॥ पप्रच्छ तत्समाध्यर्थ-मवग्रहजिदास्तदा ॥ ८१ ॥
देवेन्द्रराजग्रामेश-सागारिकमहात्मनां ॥ स्युः पंचावग्रहा उत्त-रोत्तरादितपूर्वकाः ॥ ८२ ॥
श्रुत्वेति जगवद्वाचं । प्रणम्य मधवा ददौ ॥ विहर्तुं जरतक्षेत्रे । साधुर्ज्यः स्वमवग्रहं ॥ ८३ ॥

उप-

चिंता०

१५५

जरतोऽपि ततः श्रीन-मनाः प्रोचे प्रजुं प्रति ॥ मयापि जरतक्षेत्रे । दत्तः साधुष्ववग्रहः ॥ ६४ ॥

अन्योन्यकं वसंयुक्त — बाहू सुरनरेश्वरौ ॥ निरीयतुः प्रजोर्व्याख्या—मंदिरात्सोदराविव
॥ ६५ ॥ कथं कार्यमिदं जक्त—पानमानीयमादरात् ॥ इति तेन हरिः पृष्ठो । गुणाढ्यान् पू-
जयेत्यवक् ॥ ६६ ॥ गुणैः शौर्यादिभिर्मत्तो । न कश्चिदतिरिच्यते ॥ ततः कं पूजयामीति । सं-
शिष्ये तस्य चेतसा ॥ ६७ ॥ ये देशविरताः श्राद्धा—स्ते मत्तोऽपि गुणाधिकाः ॥ ततस्तान् पू-
जयामीति । निश्चिकाय स्वयं नृपः ॥ ६८ ॥ रूपं त्वमेकदा मुख्यं । दिदृक्षोर्मम दर्शय ॥ प्रा-
र्थितो जरतेनेति । नेता प्रोचे दिवौकसां ॥ ६९ ॥ मानवा दानवारीणां । मुख्यरूपे द्वाणाक्ष-
माः ॥ क्षमानाथ तथाप्येका—वयवं दर्शयामि ते ॥ १३०० ॥ एकालोकमयीं शक्रः । स्वाम-
दर्शयदंगुलीं ॥ अवाङ्मुखो महीशक्रो । यया चक्रे स चक्यूपि ॥ १ ॥ सोऽष्टाहिकोत्सवं ते-
ने । चक्री शक्रांगुलीं प्रति ॥ तदादि प्रावृतद्वोके । सोऽयमिंद्रमहोत्सवः ॥ २ ॥ बभूव तत्ततः
शक्र—चक्रिणोः सौहृदं मिथः ॥ न यदेकगुणप्रोत—मिव जातु वियुक्तवत् ॥ ३ ॥ दिवं दि-
वस्पतौ याते । समध्यास्य निजां पुरीं ॥ श्राध्धानाकारयामास । जरतो वरतोषजूः ॥ ४ ॥ स

उप-
चिंता०
१५६

तानूचे जवद्भिर्जोः । कृष्यादिषु पराङ्मुखैः ॥ कुर्वद्भिर्धर्मकर्मैव । जोक्तव्यं जवने मम ॥ ५ ॥
जोजनानंतरं चैत-त्पठनीयमनारतं ॥ जितो जयान् वर्धते जी-स्तस्मान्मा हन मा हन ॥ ६ ॥
आरंजजीरवस्तेऽपि । तत्तथेति प्रपेदिरे ॥ जुक्त्वा तस्य गृहे शश्व-तथा पेतुः स्फुटाक्षरं ॥ ७ ॥
अशठं पठितं तैस्त-द्वाक्यमाकर्ण्य जूपतिः ॥ रागसागरमग्नोऽपि । क्षणं दध्यौ विचक्षणः
॥ ८ ॥ सोऽहं केन जितो ज्ञातं । कषायैर्वर्धते जयं ॥ तेज्य एव ततो हंतुं । न युक्ताः प्राणि-
नो मम ॥ ९ ॥ इति ध्यानात्क्षणं तस्य । स्वांतं शांतमजायत ॥ यावद्वृद्धादिविषयाः । प्रादु-
रासन्न विद्विषः ॥ १० ॥ वर्धमाने प्रतिदिनं । जने जोजनकारिणि ॥ श्रान्तैर्विज्ञापितो जूपः ॥
सूपकारैः कदाचन ॥ ११ ॥ श्राकैः सह विशंतीह । कुण्डेऽग्निरिव वायुकाः ॥ अन्ये जना
जनाधीश । जोजनैकप्रयोजनाः ॥ १२ ॥ श्रावकाश्रावकाणां त-त्परीक्षां कर्तुमर्हसि ॥ नो चे-
न्नित्यश्रमाः कूपे । सूपकाराः पतंत्वमी ॥ १३ ॥ ततः पप्रञ्च जूपासो । लोकान् जोक्तुमुपस्थि-
तान् ॥ विचारं निरतीचारं । श्राद्धधर्मस्य मूलतः ॥ १४ ॥ विचारं जूजुजा पृष्टा । ये यथाह-
ष्टमूचिरे ॥ तेषां रेखात्रयं चक्रे । काकिण्या स विचारवित् ॥ १५ ॥ ये प्राक्तनाः प्रमाद्यन्ति ।

उप-
चिंता०
१५९

जायंते ये च नूतनाः ॥ चिंतयामास षणमासा—तिक्रमे तानसौ पुनः ॥ १६ ॥ दानेनाखिगितं
श्राद्ध—जक्तिव्याजेन वीक्ष्य तं ॥ आसन् शीघ्रतपोजावा—स्तस्मिन्नुत्कंठिता इव ॥ १७ ॥
आर्यवेदानसौ चक्रे । तेषां स्वाध्यायहेतवे ॥ वृत्तिदो ज्ञानदश्चापि । कोऽन्यस्तेनोपमीयते ॥
॥ १८ ॥ मन्ये श्रावकमेकमेव जरतं यः साधुसाधर्मिके—ष्वेवं स्वं विजयं विजय्य विनयी शेषं
स्वयं जुक्तवान् ॥ पुण्यक्षेत्रपराङ्मुखा नटविटप्रायेषु बद्धादराः । केऽन्ये वृत्तविशालशासनस-
रोनिःश्रावकाः श्रावकाः ॥ १९ ॥ धौतपोताः सदा स्नाता—स्त्रिरेखा वेदपारगाः ॥ काक्षे ती-
र्थव्यवहेदा—दज्जवंस्ते द्विजातयः ॥ २० ॥ अन्यदाष्टापदगिरिं । जगवंतमुपागतं ॥ पप्रह कौ-
तुकस्यूत—चेता जरतचूपतिः ॥ २१ ॥ तीर्थकरास्त्वया तुल्या । मया तुल्याश्च चक्रिणः ॥
कियंतोऽत्र जविष्यन्ति । जरते विरते त्वयि ॥ २२ ॥ त्रयोविंशतिरहृत—स्तथैकादश चक्रिणः
॥ नवार्धचक्रिणस्तेषां । बंधवो रिषवोऽपि च ॥ २३ ॥ इत्युदित्वा जगन्नाथ—स्तेषां चरितमा-
दिशत् ॥ पितृदेहप्रमाणायु—वर्णप्राच्यजवादिकं ॥ २४ ॥ तत् श्रुत्वा कौतुकाच्चक्री । प्रोवाच
परमेश्वरं ॥ सेयं देव त्रिजगती—समास इव ते सजा ॥ २५ ॥ स कश्चिद्विज्ञाने जं= नि

उप-
चिंता०
१५८

यत्यां तव पर्षदि ॥ यः प्रज्ञो तीर्थकृद्भावी—त्यथ प्रोचे जिनेश्वरः ॥ १६ ॥ योऽसौ मरीचि-
स्तनय—स्तव कर्मवशो व्रतात् ॥ द्युतोऽपि सत्परीणामः । स जावी चरमो जिनः ॥ १७ ॥
पोतनेऽसौ पुरे विष्णुः । त्रिपृष्ठो जवितादिमः ॥ मूकापुर्यां विदेहेषु । प्रियमित्रश्च चक्यूपि ॥
॥ १८ ॥ ततो रोमांचितवपु—मरीचिमज्जिगम्य सः ॥ प्रदक्षिणय्य प्रणम—न्नित्यन्नाषत नूप-
तिः ॥ १९ ॥ वासुदेवो यदाद्यस्त्वं । पोतनेशो जविष्यसि ॥ यद्विदेहेषु मूकायां । चक्रवर्ति-
त्वमाप्स्यसि ॥ २० ॥ तन्न वंदे न वंदे ते । पारिव्राज्यं च जन्म च ॥ यत्त्वं जिनश्चतुर्विंशो ।
जावी वंदे तदेव ते ॥ २१ ॥ अथ नत्वा जिनं याते । विनीतां चक्रवर्तिनि ॥ मरीचिस्त्रिपदीं
मत्वा । मदाध्मातो जगाविति ॥ २२ ॥ यदाद्यो वासुदेवानां । समये चक्रवर्त्यपि ॥ जिनश्च
जवितास्मीति । पूर्णमेतावता मम ॥ २३ ॥ हरीणामहमाद्योऽस्मि । पिता मे चक्रिणां पुनः ॥
पितामहश्च तीर्थेशा—महो मम कुलं महत् ॥ २४ ॥ एवं कुलमदान्नीचै—गौत्रकर्म चिकाय सः
॥ नाथोऽपि विहरन्नाप । सुराष्ट्रादेशमन्यदा ॥ २५ ॥ मोक्षमध्यारूढूणां । सोपानमिव निश्च-
लं ॥ तत्र शत्रुंजयं शैल—मारुरोह जिनेश्वरः ॥ २६ ॥ तन्मौलौ समवसृति—स्थितो जिनघना-

उप-
चिंता०
१५९

घनः ॥ घनदेशनया तेने । नवां पीयूषवाहिनीं ॥ ३७ ॥ दिनानि कतिचित्तत्र । व्यतीत्य वि-
हरन्नथ ॥ प्रथमं पुंरुरीकाख्यं । स्वाम्यादिहृज्जणेश्वरं ॥ ३८ ॥ त्वमत्रैवावतिष्ठस्वा—नेकसा-
धुपरिबुद्धः ॥ तवात्रस्थस्य न चिरा—द्भविष्यति जवहृतिः ॥ ३९ ॥ ओमित्युक्त्वा स्थितस्तत्र ।
गणनृद्धिहृते विज्ञौ ॥ पार्ष्णिग्राह इव द्रंगे । दिग्यात्ताप्रस्थिते नृपे ॥ ४० ॥ तत्र स्थितः स
जगवा—नेवं श्रमणपर्षदि ॥ श्रीशत्रुंजयमाहात्म्यं । महाकीर्तिरकीर्तयत् ॥ ४१ ॥ सुधांजनं स-
ज्जनलोचनेषु । मिथ्यादृशामक्षिषु धूमलेखा ॥ प्रदर्शितो यैर्विमलाचलोऽयं । पुण्यानि तान्ये-
व चिरं जयंतु ॥ ४२ ॥

अधः प्रविष्टो नरकं पिधत्ते । पुनाति पृथ्वीं विशदैः स्वपादैः ॥ गिरीश्वरोऽयं गगनाग्रलग्नो
—ऽपवर्गमार्गं सुगमं करोति ॥ ४३ ॥ कृत्वापि पापानि सुदारुणानि । हत्वापि जंतूननिशं विमं-
तून् ॥ आरूढ्य शैलेशमिमं प्रयांति । स्वर्मदिरं दारुणचेतसोऽपि ॥ ४४ ॥ चलाबला चूरिमला-
विला च । रजोमयी दृष्टविचित्रमारा ॥ क सुंदरी कास्य दरी नगस्य । स्थिरापवित्रा विरजा
अहिंसा ॥ ४५ ॥ न यांति ये शैलममुं विहाय । विहायसः संतु चिरायुषस्ते ॥ किं तैर्नरे-

उप-
चिंता०
१६०

रप्यफलावतारै-र्नालोकि येस्तीर्थमदोऽपदोषं ॥४६॥ संत्यत्र शैला बहवोऽपि किंतु । सोऽयं गि-
रिः सिद्धिपदं प्रसिद्धः ॥ केके ग्रहा व्योमनि न स्फुरन्ति । सुधानिधानं विधुरेक एव ॥ ४७ ॥
श्रुत्वेति गणचुद्धाचं । प्रीताः सर्वेऽपि साधवः ॥ शिवं गतमिवात्मानं । ते जीवन्तोऽपि मेनिरे
॥ ४८ ॥ अथाचिरादनशनं । गृहीत्वा गणनायकः ॥ उत्पन्नकेवलज्ञानः । सिद्धोऽचून्मुनिजिः
सह ॥ ४९ ॥ नाकिजिर्निर्मिते तस्य । निर्वाणगमनोत्सवे ॥ हैमं तस्य गिरेर्मौलौ । प्रासादं
चक्र्यूचीकरत् ॥ ५० ॥ पुंरुरीकप्रतिमया । सहितां प्रतिमां प्रजोः ॥ तत्र सोऽस्थापयत्तीर्थं ।
तदाद्यं जुवि पप्रये ॥ ५१ ॥ विहारं वसुधापीठे । विदधानो जिनेश्वरः ॥ केषां नोपकरोतिस्म ।
द्विधा धर्मप्रदानतः ॥ ५२ ॥ द्वादशांगीविधातारो । धातारः संयमश्रियः ॥ आसंश्चतुर्युता-
शीति—र्गणा गणधरा विजोः ॥ ५३ ॥ तावन्त एव साधूनां । सहस्राः साधुबुद्धयः ॥ लक्षा-
स्तिस्त्रश्च साध्वीनां । प्रहाणांतर्द्धिषां तथा ॥ ५४ ॥ रम्यसम्यक्त्वसाराणां । द्वादशव्रतधारि-
णां ॥ तिस्रो लक्षाः श्रावकाणां । सहस्रैः पंचजिर्युताः ॥ ५५ ॥ पंचलक्षा बल्ललक्षाः । सततं
शुचकर्मसु ॥ चतुःपंचशता युक्ताः । सहस्रैः श्राविका विजोः ॥ ५६ ॥ चतुर्दशपूर्वविदा—म-

उप-
चिंता०

१६१

विसंवादिवादिनां ॥ चत्वार्येव सहस्राणि । सार्धसप्तशतानि च ॥ ५७ ॥ सहस्राणि विजोरा-
स—न्नवधिज्ञानिनां नव ॥ सहस्रा विंशतिश्चैव । केवलज्ञानशास्त्रिणां ॥ ५८ ॥ षट्शताज्य-
धिका आसन् । सहस्रास्तस्य विंशतिः ॥ जातवैक्रियलब्धीनां । तपःसिद्ध्यनगारिणां ॥
॥ ५९ ॥ द्वादशैव सहस्राणि । सार्धानि च शतानि षट् ॥ तेषां मानसपर्याय—वेदिनां वादि-
नामपि ॥ ६० ॥ द्वाविंशतिसहस्राणि । तथा नव शतानि च ॥ बभूवुः स्वामिनः शिष्या ।
अनुत्तरविमानगाः ॥ ६१ ॥ जेजुः स्वातिजलानीव । मुक्तावस्थां मुनीश्वराः ॥ सहस्रा विंश-
तिस्तस्य । साध्यस्तद्द्विगुणाः पुनः ॥ ६२ ॥ स्ववाग्जलैर्नृणां बोधि—बीजं पल्लवयन्निव ॥ आ-
चारित्रादतीयाय । पूर्वलक्षं जिनेश्वरः ॥ ६३ ॥ उद्धृतं योजनान्यष्टौ । पुंरुरीकमिवोज्ज्वलं ॥
अजितः शोजितं कार—स्करैर्मधुकरैरिव ॥ ६४ ॥ अयलसिद्धालोकत्वा—ज्ञोगिजियोगिभिः
पुनः ॥ शुक्लध्यानालंबनत्वा—न्मंदिरीकृतकंदरं ॥ ६५ ॥ अथारोहदसावष्टा—पदमष्टापदश्रुतिः
॥ लोकांतवासिनीं मुक्ति—रामामन्त्रिपरन्निव ॥ ६६ ॥ त्रिभिर्विशेषकं ॥ निर्वाणसमये तत्र ।
तपश्चक्रे चतुर्दशं ॥ स्वामी सिद्धिबधूयोग । विघ्नौघमिव रक्षितुं ॥ ६७ ॥ निशम्य तातनिर्वा-

उप-
चिंता
१६२

ण-समयं शैलपालकात् ॥ वज्राहत इव प्राप । मूर्धनां जरतः क्षणं ॥ ६८ ॥ कथंचिद्विबुधचै-
तन्य—श्वां हि चारेण निर्ययौ ॥ शोकाद्विस्मृतसाम्राज्य-संपत्तिः पत्तिवत्पुरः ॥ ६९ ॥ नोपवा-
हं गजं ठत्र—धरं चामरधारिणीः ॥ प्रतीक्षतेस्व वेगेन । पवनं स्वं जयन्नृपः ॥ ७० ॥ चल
ताश्रुजलैस्तेन । यः पंकः पथि निर्ममे ॥ अशोषि सैष तत्कालं । तन्निःश्वासोष्णवायुज्जिः ॥
॥ ७१ ॥ मृडुपादकरप्रक्त-सिक्तकर्कशचूतलः ॥ अज्ञातमार्गखेदोऽसा—वारुरोह गिरीश्वरं
॥ ७२ ॥ प्रदीपमिव निर्वाण—क्षणेऽप्यक्षीणतेजसं ॥ अवैक्षत स पर्यका—सनत्त्वं परमेश्वरं ॥
॥ ७३ ॥ तं प्रणम्य तदीयां हि—तलविन्यस्तमस्तकः ॥ जावितद्विरहध्यान-ध्वस्तधैर्योऽन्यधत्त
सः ॥ ७४ ॥ जय त्वं ज्ञानिनां सीम—नसीमगुणवैजव ॥ नवत्यागकृतोयोग । योगसिद्धि-
नेश्वर ॥ ७५ ॥ हित्वा जन्मजरामृत्यु-दुःखलक्षोद्भवं नवं ॥ अद्वैतसुखचूसिद्धि—पुरी युक्तं
त्वयाप्स्यते ॥ ७६ ॥ तात त्वं यासि लोकाग्रं । मां मुक्त्वा नवसंकटे ॥ याहि यथासतारुण्यं
। कारुण्यं ते न ह्रीयते ॥ ७७ ॥ अमी सह ग्रहिष्यन्ते । निर्द्वितीं व्रजता सुताः ॥ जानामि दु-
र्वीनीतत्वा—त्वयाहं दूरतः कृतः ॥ ७८ ॥ तदयुक्तं यतस्तुड्या । मतिः सदसतोः सतां ॥ द-

उप-
चिंता
१६३

ते मधुरमेवांजो । विषवृक्षेऽपि वारिदः ॥ ७९ ॥ यद्वा नाथ कथं यासि । धृतोऽपि हृदि य-
न्मया ॥ यदा नयसि मां मुक्तिं । तदा मुञ्चामि नान्यथा ॥ ८० ॥ इत्युद्वसध्वनिर्मेघ । इव
श्याममुखः शुचा ॥ सोऽजीजनजिरेर्मूर्ध्नि । नेत्रांजो निर्जराब्रवान् ॥ ८१ ॥ ज्ञात्वा निर्वाणक-
ल्याण—क्षणमासनकंपतः ॥ तदैव दैवतैः सत्रा । तत्राजग्मुर्विमौजसः ॥ ८२ ॥ अथास्यामव-
सर्पिण्यां । तृतीयस्यारकस्य च ॥ एकोननवतौ पक्षे—ष्ववशिष्टेषु केवलं ॥ ८३ ॥ माघकृष्ण-
त्रयोदश्यां । पूर्वाह्णे साज्जिजिद्धिधौ ॥ शोगत्रयनिरोधेन । शैलेशीकरणं श्रितः ॥ ८४ ॥ दश-
जिः शोजितः साधु—सहस्रैर्निवृत्तिं दुतं ॥ लघुभूत इवाशेष—कर्मत्यागाङ्गागाम सः ॥ ८५ ॥
त्रिजिर्विशेषकं ॥

वृत्तत्रयस्तचतुरस्त्रा—श्रंदनैर्निचिताश्रिताः ॥ चक्रुः क्रमात्तदा पूर्व-दक्षिणापरतः सुराः ॥
॥ ८६ ॥ जिनस्येद्वाकुसाधूनां । शेषाणां च महात्मनां ॥ देहान्यस्नपयन् देवाः । क्षीरोदां-
जोजिराहृतैः ॥ ८७ ॥ तानि चंदनपुष्पाद्यै—रन्ध्र्यर्च्यारोपयन्नमी ॥ शिविकासु पतद्वाष्प—पूर-
प्लुतविबोचनाः ॥ ८८ ॥ अर्हदिद्वाकुशेषाणां । शरीराणि विचिक्षिपुः ॥ क्रमात्तिसृषु पूर्वा-

उप-
चिंता
१६४

दि—चितासु त्रिदिवौकसः ॥ ७९ ॥ अमुंचंत मुखेनाग्नि—कुमारास्तत्र पावकं ॥ वैक्रियैर्वा-
युजिर्वायु—कुमारास्तमदीपयन् ॥ ८० ॥ जारशः सुरजिद्रव्या—एतल निक्षिप्य निर्जराः ॥
सौरज्यमैदिधन्नमे—रपि प्रजुवपुस्पृशः ॥ ८१ ॥ तपःशुष्केऽग्निना दग्धे । सुखं तन्मांसशोणि-
ते ॥ आसिंचंत चिताः क्षीरो—दधिनीरेण नाकिना ॥ ८२ ॥ अधत्तां शक्रचमरा—वू र्वाध-
स्तस्य दक्षिणां ॥ ईशानेन्द्रवल्ली वामां । दंष्ट्रामस्थीनि चामराः ॥ ८३ ॥ याचमानास्तदा देवै-
र्दत्तकुंरुत्रयाम्नयः ॥ श्रावका अजवन् काले । ब्राह्मणा अग्निहोत्रकाः ॥ ८४ ॥ ते तं स्वामि-
चितावहिं । गृहे नित्यमपूजयन् ॥ रक्षांतिस्म च निर्वातं । द्विजेष्वद्याप्यसौ विधिः ॥ ८५ ॥
चितास्थानत्रये कृत्वा । रत्नस्तूपलयं ययुः ॥ कृत्वा नंदीश्वरेऽष्टाह—महं स्वसद्य वासवाः ॥
॥ ८६ ॥ सजायां ते सुधर्मायां । वज्रगोलसमुज्जके ॥ न्यस्यार्हदंष्ट्रिका नित्यं । मंगलार्थमपूज-
यन् ॥ ८७ ॥ जरतः प्रजुनिर्वाण—स्थानासन्नं मणीमयं ॥ प्रासादं योजनव्यासं । त्रिगव्यूतो-
न्नयं व्यधात् ॥ ८८ ॥ स तत्र स्थापयामास । चतुर्विंशतिमर्हतां ॥ स्वस्वप्रमाणवर्णांक—शालि-
नी प्रतिमाः क्रमात् ॥ ८९ ॥ तत्रैव कारयामास । दिव्यरत्नशिलामयीः ॥ त्रातृणां नवनव-

उप-
चिंता०
१६५

तेः । प्रतिमा जरतेश्वरः ॥ १४०० ॥ चैत्याहहिर्जगवतः । स्तूपमेकमकारयत् ॥ त्रातृणां शतमे-
कोनं । स्तूपांश्च स हिरण्यमयान् ॥ १ ॥ चक्री तातं विना विश्वं । पश्यन् शून्यमिवाखिलं
॥ कथंचित्सचिवैर्निन्ये । कुशलैः कोशलां पुरीं ॥ २ ॥ सजायां विजने सौधे । कानने दिवसे
निशि ॥ स्वामिनो नाम तच्चित्ता—ब्रोत्ततार विलम्बवत् ॥ ३ ॥ प्रक्षपन्नाथ नाथेति । बद्धमा-
न । तारिजिः ॥ ससंच्रमं जजागार । निशि निद्राजरेऽपि सः ॥ ४ ॥ कुलामात्यैः क्रमाद्बोक-
—स्तस्य तत्तद्विनोदतः ॥ शरदिनैरिवाब्दस्य । कालिमानायि तानवं ॥ ५ ॥ स साधर्मिकवा-
त्सल्य—कृतार्थितधनो धरां ॥ प्रभुमुक्तिदिनात्पंच—पूर्वलक्षा अपालयत् ॥ ६ ॥ अन्यदा वि-
त्तिज्ञानः । सर्वांगं धृतचूषणः ॥ रत्नादर्शगृहं प्राप । चूपः स्वं रूपमीक्षितुं ॥ ७ ॥ चूपस्य प-
—रूप—मंगुल्या अंगुलीयकं ॥ ब्रष्टं जवनिवासस्य । विक्षेपे विंदुतां ययौ ॥ ८ ॥ अंगुलीं
गदितश्रीका—मंतरेणांगुलीयकं ॥ चूमानैक्षिष्ट निर्वाण—दीपदीपदशामिव ॥ ९ ॥ औपाधि-
क्यव शोचैवं । किमंगेषु परेष्वपि ॥ इति कौतुकतोऽमुंच—त्सर्वांगालंकृतीर्भृषः ॥ १० ॥ तदा
घटामेवाकर्णं । निजं निर्मुकुटं शिरः ॥ चंद्रं दुरुधरोत्तीर्ण—मिव वक्त्रमकुंकुलं ॥ ११ ॥ निस्तो-

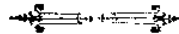
उप-
चिंता०
१६६

रणमिव द्वारं । कंठं त्यक्तललंतिकं ॥ अगंगौघमिवाङ्गीन्द्र-प्रस्थं वक्षश्च हारमुक् ॥ १२ ॥ अ-
नंगदौ जुजौ लून-फणाहीशानुकारिणौ ॥ निष्कंकणौ प्रकोष्ठौ च । जग्नपीठडुमोपमौ ॥ १३ ॥
अनंगुलीयकं हस्तं । निस्तारकमिवांबरं ॥ अनितंबं गिरिमिव । कटीतटममेखलं ॥ १४ ॥ ए-
वं समग्रमप्यंगं । जरतो जूषणोज्झितं ॥ फाट्गुणे डुमिव ज्रष्ट— ज्ञायं पश्यन्नचिंतयत् ॥ १५ ॥
पंचजिः कुलकं ॥ त्वक्सारणे शरीरेण । कूटहेम्नेव ही कथं ॥ वंचितास्म इत्यत्कालं । विधि-
ना वयमप्यमी ॥ १६ ॥ दूरदेशांतरानीतै । रत्नस्वर्णादिवस्तुजिः ॥ यालंचिकीर्षा देहस्य । वा-
सेष्ठा प्राधुर्णेहि सा ॥ १७ ॥ यस्याशुचेः समुत्पादो । यश्चाधारोऽशुचेः स्वयं ॥ तन्वंति शौचसं-
कल्पं । देहे तत्रापि निस्त्रयाः ॥ १८ ॥ हिंगुश्चेत्सौरजं याया—दुर्वरीजावमूषरं ॥ स्वादुतां लाव-
णं वारि । लवणं घनसारतां ॥ १९ ॥ काकोलः कलहंसत्वं । गोमायुश्च मृगारितां ॥ पिचु-
मंदश्च चूतत्वं । दृषद्वा जात्यरत्नतां ॥ २० ॥ शेवालमरविंदत्वं । मलं वा गंधधूलितां ॥ तत्सं-
स्कारैरयं कायो । लजेत रमणीयतां ॥ २१ ॥ त्रिजिर्विशेषकं ॥

एवं जावनया दत्त—हस्तालंब इव क्रमात् ॥ उच्चोच्चानि गुणस्थाना—न्याहरोह महीपतिः

उप-
चिंता०
१६७

॥ २२ ॥ यस्या वारणके मुद्रा । साक्षिण्यासीन्नृपस्तदा ॥ स्वीचक्रे साक्षिणि ध्याना— नष्टे
तां केवलश्रियं ॥ २३ ॥ तदैव देवतादत्त-साधुनेपथ्यधारिणं ॥ स्वर्गादुपेत्य राजर्षि । देवरा-
जो ननाम तं ॥ २४ ॥ कस्मादस्मानकस्मात्त्वं । त्यजसीत्यंगनाजने ॥ दृष्टो दुर्विनयोऽस्माकं ।
किं कोऽपीति सुतव्रजे ॥ २५ ॥ त्वं नः किं नाधुनादेशं । ददासीति परिहृदे ॥ प्राग्वत्पश्यसि
किं नास्मा-निति पौरजनेऽपि च ॥ २६ ॥ व्याहरत्येव नीरागो । निरगान्नगसरासौ ॥ व्रतीजू-
तैर्दशहमाप—सहस्रैः समलंकृतः ॥ २७ ॥ त्रिजिर्विशेषकं ॥ जरतो जरतक्षेत्रे । विहृत्य व्रत-
वासरान् ॥ पूर्वलक्षं ततस्तातो—लंकयेव शिवं ययौ ॥ २८ ॥ अस्यासन् पूर्वलक्षाणि । कौ-
मारे सप्तसप्ततिः ॥ साम्राज्ये षड् व्रते चैक—मेतदुक्तं प्रसंगतः ॥ २९ ॥ ढायापास्तसमस्त-
दुस्तरतरप्रत्यूहतीव्रातपः । प्राप्य प्रौढिमिहाज्यसेकसदृशीं श्रीधर्मकद्वपदुमः ॥ यस्मै देवम-
नुष्यसौख्यकुसुमान्यार्हत्यलक्ष्मीचिदा—नंदास्वादफलान्यदाद्विशतु स आदिदेवः श्रियं ॥
॥ ३० ॥ इति श्रीधर्मप्रशंसाधिकारे श्रीधनसार्थदाहदष्टांतः समाप्तः ॥

उप-
चिंता
१६८

तादर्यः पद्मिषु मेरुद्रिषु वियद्व्यूढे च चक्री नरे—ष्विन्द्रः स्वर्गिषु शीतदीधितिरुष्वैरावणो
हस्तिषु ॥ शीता सिंधुषु हेम धातुषु रविर्जास्वत्सु धाराधरो । जीवानुष्वयमर्हता निगदितो
धर्मेषु धर्मो गुरुः ॥ ३१ ॥ स्वपरिषदि निषणास्तेऽपि तीर्थांतरीया । नरसुरसुखहेतुं हंत जडप-
न्तु धर्म ॥ शिवसदनकपाटोद्घाटने कुंचिकात्वं । यदि वहति तदानीं जैन एवैष धर्मः ॥
॥ ३२ ॥ इति श्रीअंचलगङ्गाधिराज महेंद्रप्रज्ञसूरिशिष्याचार्यवर्यश्रीजयशेखरसूरिविरचितायां
स्वोपज्ञोपदेशचिंतामणिटीकायां प्रथमो श्रीजिनधर्मप्रशंसाधिकारः समाप्तः ॥ श्रीरस्तु. ॥

❀ समाप्तोऽयं ग्रंथो गुरुश्रीमच्चारित्रविजयसुप्रसादात्. ❀

आ ग्रंथ श्रीजामनगरनिवासी पंक्ति श्रावक ह्रीरालाख हंसराजे स्वपरना श्रेयमाटे पो-
ताना श्रीजैनज्ञास्करोदय ठापरखानामां ठापी प्रसिद्ध कयों ठे.